

Giới thiệu Tình Định Lãnh Nam

Edit: Tình Tình

Nàng cảm thấy Khánh ca ca của nàng chính là nam nhân tuyệt vời nhất trên đời

Chưa kể dung mạo tựa thiên tiên, so với nữ nhân càng xinh đẹp, sánh với nam nhân nhiều tuấn tú, một đôi mắt phượng câu hồn, quyến rũ, hơn nữa khí chất toàn thân toát ra càng văn nhã

Nàng cũng đếm không hết bao nhiêu tiểu thư khuê các cam nguyện thuận phục dưới thân hần, ngay cả nàng chỉ mới 14 tuổi mà hần cũng đã nếm qua không còn gì

Bản thân nàng cũng không hiểu cảm xúc những rung động của thân thể mình, càng không hiểu tâm tình của mình ra sao khi thân mật với hần

Nhưng chỉ cần thấy mặt hần, nàng cảm nhận sâu sắc bản thân biến hóa, khi hòa cùng hần thành một thể, chỉ là tại sao lúc nào gặp mặt cũng lẫn lộn trên giường vậy???

Nàng cho rằng Khánh ca ca thật sự yêu thích nàng, chính nàng cũng vì suy nghĩ bản thân mà cảm thấy đỏ mặt. Nhưng nàng không có cảm giác an toàn trong khi bên cạnh Khánh ca ca luôn luôn có nữ nhân như hồ rình mồi

Liệu nàng có thể chiếm được chân tình của hần sao?

Giờ phút này hạnh phúc giống như một hồi đẹp nhất trong mơ,nàng chỉ hy vọng,mộng của bản thân vĩnh viễn không có tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Ân..... A....." Trên người nữ nhân chỉ còn duy nhất một kiện tiểu đầu y màu đỏ, bên cạnh bầu ngực màu mật ong không an phận thoát ra, bại lộ ở trong không khí, lặng yên đứng thẳng.

Nam tử thấy thế, vươn bàn tay ngấm đen dùng sức lột ra,nhũ tiêm điểm sắc nháy mắt hiện ra hoàn toàn, hần cúi người dùng sức hàm trụ mũi nhọn dựng lên, ngay cả đầu ngực sưng đỏ cũng không buông tha.

"Ai dục..... Diêm nhệ a!" Nhũ tiêm truyền đến một trận gãi ngứa, nhưng bởi vì quá mức mẫn cảm mà phát đau, đồng thời, ngón cái một nam tử khác hung hăng chạm vào đóa hoa non mềm,chất lỏng động tình trong suốt chậm rãi lưu tiết ra, nam tử há mồm vươn đầu lưỡi ma quái dị chuyên hoa hạch cứng rắn như đậu đỏ,làm miệng huyết càng không ngừng co rút lại, càng nhiều chất lỏng theo đường đạo mà trào ra.

"Ân a..... Ta muốn..... Thật thoải mái....." Tóc dài của nàng tán loạn,trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị che kín kích tình cùng hư không.

Thân hình cường tráng của nam nhân không ngừng đùa bỡn thân thể nữ nhân tìm niềm vui, dục vọng thô trường của hai nam nhân hiện lên gân xanh, trên đỉnh tròn to lớn tràn ra troc bạch dính đặc, nhưng không có lập tức tiến vào hoa huyết,mắt hai người đồng thời nhìn về phía sau.....Chỉ thấy trên tháp(giường thấp) cách đó không xa, một nam nhân tà mị tuấn mỹ nửa nằm. Trên mặt không mang theo một tia biểu tình, tựa hồ hoàn toàn không chịu ảnh hưởng hương diễm như vậy.

Nhìn biểu tình bọn họ thống khổ khó nhịn,nam tử mới chậm rãi phát tay ra hiệu.

"A..... Thật khó chịu..... Mau tới đi!" Nữ nhân không biết cảm thấy thẹn thùng mở chân, mời nam nhân.

Nhìn thấy chủ tử ra hiệu, một gã trắng hăn lập tức mở ra hai chân thon dài của nữ nhân đặt tại trên vai, hai tay đem hai phiến hoa thần mềm mại dùng sức tách ra,thô dài găng gượng để ở miệng huyết, đỉnh tròn to lớn dính trụ ở miệng huyết không chịu được cọ xát, gấp phải càng nhiều chất lỏng động tình.Hần thẳng lưng dùng sức tiến vào,trong huyết nhuộm nộn bị vật cứng mạnh mẽ đẩy vào mà mở ra. Đỉnh tiến đến chỗ sâu nhất, sắp nhập lại rút ra, tiểu huyết bị luật động mãnh liệt làm làn da trở nên đỏ sẫm, tư thân một trận một trận co rút, huyết nhi hút lấy thô dài,khi nam nhân dừng mãnh tiến lên,thân thể nữ nhân run rẩy đạt tới cao trào.Mà nam nhân bị tiểu huyết co rút lại kích thích, hét lớn một tiếng, bắt đầu mãnh liệt ra vào,đâm thật sâu vào bên trong hoa huyết lại dùng lực rút ra, phương pháp chơi đùa kia, làm cho cả hai đều phun tiết chất lỏng ở giữa hai chân chặt chẽ.

"A..... Đến đỉnh, đến đỉnh!" Nữ nhân lộ ra trạng thái nửa tỉnh nửa mê,miệng không tự giác hé mở,nước bọt trong miệng theo đó rơi xuống,nhỏ trên bầu ngực che kín loang lổ dấu hôn.

Một nam tử khác cũng không chịu yếu thế,sử dụng hai ngón tay kẹp lấy điểm đỏ trên bầu ngực dùng sức kẹp,một tay chuyển qua mặt nàng,ngăn lại tiếng rên của nàng. Đồng thời,dục vọng chôn ở bên trong thân thể nữ tử cũng luật động với tốc độ nhanh hơn, nam nhân dùng sức bắt lấy mông nữ nhân,dục

vọng rút ra nửa phần lại tiến vào sâu hơn,đỉnh chạm đến cổ tử cung âm áp.

"Ân." Lần cuối cùng tiến vào thật sâu,chạm vào đỉnh tử cung nhện không được phun ra ra một đoàn bạch dịch đặc dính, rồi mới theo chỗ kết hợp với nữ nhân chậm rãi chảy ra.

Nam nhân chậm rãi đem dục căn biến mềm rút ra,nam tử khác ở bên cạnh chơi đùa thân thể nữ tử đã sớm vận sức chờ phát động,nhanh chóng đem đỉnh tròn to lớn để ở miệng huyết huyết cọ xát,làm cho dịch chứa đầy trong cơ thể nàng toàn bộ rơi ở trên đỉnh của hắn.

Nam tử dùng sức tiến nhập ở trong chỗ sâu của nữ nhân,"phốc tư" một tiếng phát ra thanh âm một trận một trận vật lộn, nhưng ra vào như vậy vẫn không thỏa mãn được dục vọng tích lũy quá nhiều của nam tử.Hắn dùng lực nâng cao mông nàng, làm cho đầu gối nàng chạm tới hai bầu ngực,tư thế như vậy là dục thủ đồ sậm càng có thể tham nhập sâu vào trong huyết ra vào, mà nam nhân đã thỏa mãn lúc trước,thừa dịp lộ ra khe hở, dùng sức tách ra đóa hoa sùng đồ liếm quần tiểu hạc.

"Thật cao..... Ta muốn chết....."

Bị hai gã nam nhân cường tráng thay nhau đùa bỡn,nữ nhân kia đã không biết hồn ở phương nào.Khi nàng sắp đạt cao trào,nam tử tà mị ở trên tháp mất lạnh nhìn đi về chỗ bọn họ,tráng hán phủ ở trên người nữ nhân trắng mịn không ngừng co rúm thấy chủ tử đã đi tới,thô dài chôn ở trong lăng huyết nhảy mất rút ra, đứng dậy đứng ở một bên,dục vọng khó nhịn không ngừng thẩm ra bạch dịch.Ngón tay thon dài của nam tử tà mị chậm rãi xoa thân thể nữ tử ướt đầm mồ hôi,tiểu huyết như miệng bàn khó nhịn co rút,thấy thế,hắn vươn hai ngón tay thô trường hung hăng sáp nhập trong lăng huyết chuyển động.Nữ nhân dưới sự kích thích này lại đạt tới cao trào,mặt nước trong huyết cùng trọc dịch nam nhân mạnh mẽ tiết ra, lăng huyết gắt gao siết ngón tay,lúc này nam nhân lại nhấn tâm rút ra ngón tay dài, không cho nàng thỏa mãn.Tiểu tử nữ đi theo bên cạnh mặt hồng lên, lập tức lấy ra khăn tay giúp chủ tử lau chất nhầy trên ngón tay,hắn không nói một câu xoay người đi ra biệt viện, trên mặt cặp mắt phượng câu hồn kia hàm chứa vẻ lo lắng,làm người ta đoán không ra suy nghĩ của hắn.

"A..... Đủ..... Không được....." Quá nhiều vui thích làm cho nữ nhân lui ra thân mình muốn chạy trốn, nhưng hai gã tráng hán lại lần nữa tới gần,dục vọng không được thỏa mãn để ở trung tâm hoa thần phiếm hồng, đẩy về phía trước,khi thâm nhập trong lăng huyết không ngừng run rẩy bị hung hăng ra vào lên.

Bên trong truyền ra từ ngữ dâm đẳng cùng tiếng gầm thật lâu không ngừng,quanh quần bốn phía.....

Sắc chiều mờ nhạt nhuộm trên hành lang gấp khúc quanh co,trên lối đi lại,chỉ còn hoa hải đường tràn đầy sức sống, gió nhẹ thổi đến, thổi xuân ý rối loạn khắp nơi, cũng thổi loạn tóc của nàng.Tay nhỏ bé non mềm đem tóc dài hơi rối nhẹ vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trĩnh hồng hào,môi không tô mà đỏ,mũi cao thanh tú cùng mắt hạnh linh hoạt,vừa thấy đều biết là giai nhân xinh đẹp.

Cơ Nhạn Nhi ưu nhàn ngồi ở trong lương đình,miệng ngâm nga bài hát không biết tên cười nhỏ.Nàng vốn là con út,phía trên chỉ có một vị huynh trưởng.Nàng là một nữ oa nhi có chút mơ hồ lại không có tâm nhân,cũng bởi vì vợ chồng Cơ thị già rồi mới có nữ nhi,cho nên rất sủng ái nàng.Tháng trước phương bắc đưa thư tới,nói Khánh ca ca hôm nay sẽ đến,Úy gia cùng Cơ gia là thế giao(kết giao qua nhiều thế hệ),Khánh ca ca cùng đại ca từ nhỏ đến lớn là anh em tốt, cho nên nhà nàng còn sắp xếp một gian phòng không kế bên phòng y cho Khánh ca ca sử dụng!

Bởi vì Úy bá phụ cùng bá mẫu mất sớm,cả nhà nhất mạch đơn truyền,sự nghiệp Úy gia cũng đương nhiên là Úy Nguyên Khánh một người kế thừa,không nghĩ tới Úy Nguyên Khánh thế nhưng không đến mấy năm liền mở rộng sản nghiệp Úy gia,phàm là từ lâu,phường dệt,hang hóa tàu thuyền đều có thể thấy được bằng hiệu Úy gia.

Cơ Nhạn Nhi gọi lên một chút dắc ý tươi cười, lại lập tức suy sụp xuống.Bởi vì,Úy Nguyên Khánh cũng chỉ đối với nàng làm mấy chuyện xấu,ở trước mặt cha mẹ cùng mọi người biểu hiện tao nhã có lễ,nhưng phía dưới lại đối với nàng động tay động chân, cũng không chịu làm rõ tâm ý của hắn,làm nàng đoán không ra.Gần đây còn nghe nói có người đưa cho hắn một danh kỹ tìm niềm vui,nghĩ đến đây, lòng nàng liền tràn ra nồng đậm chua chát,nhịn không được kêu to:"Úy Nguyên Khánh người này sắc lang!"

Nói người người liền đến,Úy Nguyên Khánh toàn thân là quần áo đen như mực,trên mặt luôn giữ tươi cười, một đôi mắt phượng hẹp dài gắt gao nhìn Cơ Nhạn Nhi,giống như nàng là mỹ vị ngon miệng."Tiểu Nhạn Nhi, nguyên lai muội nghĩ ta như thế!"

Cơ Nhạn Nhi hít một hơi,trên lưng một trận lạnh lẽo.Không thể nào?Nàng nhất định là nghe lầm,hắn hiện tại hẳn là cùng đại ca ở một chỗ mới đúng,sao có khả năng xuất hiện ở trong này?Đại khái là nàng tức đến đầu óc mơ hồ rồi.Cẩn thận nghe lại, không có thanh âm, nàng mới xoay người sang chỗ khác,không nghĩ đến Úy Nguyên Khánh đang đứng ở phía sau.

"Khánh ca ca.....Huynh sao lại ở chỗ này vậy? Không cần dựa vào ta gần như thế!"

Hắn cao lớn như thế,còn nàng cùng với phần đông nữ tử so sánh,nàng không tính là thấp. Nhưng đứng một chỗ cùng với hắn,nàng cao lắm chỉ chạm đến ngực hắn mà thôi.Hắn dựa vào gần như thế, không có một khe hở,ngực cường tráng nhẹ nhàng tựa vào trên lưng nàng, đem sức nặng thân thể chuyển qua, làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt,bên tai ửng đỏ càng cảm giác được hắn có ý thờ ra nhiệt khí.Úy Nguyên Khánh từ phía sau vươn bàn tay, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn hoạt nộn, làm cho Cơ Nhạn Nhi nhìn hắn, mãnh liệt khóa trụ hàm dưới của nàng,cúi đầu hung hăng che lại cái miệng nhỏ đỏ tươi.Tay kia thì ôm lấy bầu ngực trái của nàng không ngừng vuốt ve,tiếp theo mở ra vẩy dài, vươn ngón trở,cách áo bạc xoa bóp nơi riêng tư mẫn cảm của nàng.

"Ân..... A..... Không thể!" Cơ Nhạn Nhi dùng tay nhỏ bé để ở trong ngực Úy Nguyên Khánh, muốn đẩy hắn ra.

"Có cái gì không thể?" Úy Nguyên Khánh ôm chặt lấy Cơ Nhạn Nhi.Dem nàng khóa ở trong ngực mình, nắm cái cầm khéo léo của nàng không buông, cuồng loạn hôn môi anh đào của nàng,đầu lưỡi ẩm nóng cướp đoạt nước bọt ngọt ngào của nàng, bá đạo muốn nàng lấy dính hơi thở của hắn.

Khánh ca ca..... Nàng thật nhớ hân nha! Bị bắt nhận nộ hôn bá đạo của hân, làm cho nàng cảm thấy toàn thân hư nhược vô lực, cả người dán tại trên người hân, bầu ngực cọ sát hân, giữa hai chân thâm ra một chút chất lỏng động tình, làm ẩm cả tiết khó. Nàng miễn cưỡng cảm giác được tư huyết đang xông xao, không khỏi khép lại đùi ngọc thon dài, ý đồ che giấu. Bờ môi hân rời đi cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cả hai dây dưa ra một sợi tơ trong suốt. Hân thuận thế cởi bỏ áo khoác của nàng, thâm nhập vào trong áo lót, đại chương ẩm áp dùng sức cầm bầu ngực bên trái, sử dụng hai ngón tay捏o đỉnh vú màu đỏ tươi kéo lên trên. Bầu ngực của nàng nháy mắt phát run thoát ra.

"A..... Dùng tay, sẽ đau nha!"

Trong nháy mắt, nhũ tiêm một chút lại một chút bị kích thích mà sưng lên, quá nhiều nỗi cảm khiến cho nàng có chút đau đớn, lại muốn hân đùa bỡn càng nhiều.

"Nơi này biến cứng rắn à....." Hân vươn đầu lưỡi, cưỡi đầu ở trên bầu ngực đỏ ửng chuyển vòng, khiến tròn trĩnh của nàng một mảnh ướt át, hân cắn nát đỉnh đầu biến cứng, dùng lực đạo hết sức nhẹ nhàng cắn, rồi mới lôi kéo lên trên, lại nhẹ nhàng buông ra, khiến cho bầu ngực lắc lư, dụ hoặc ánh mắt nam nhân.

"Ta mới không....." Nàng quay đầu sang chỗ khác, nghĩ một đằng nói một nẻo, kiêu nhan đầy xấu hổ.

Không cần lại đùa nàng! Xa xa truyền đến tiếng bước chân làm cho thân thể nàng căng thẳng, hành vi của hân cứ như thể tà tử lớn mật. Tuyệt không có kỳ bọn họ đang ở bên ngoài, tùy lúc sẽ có người đi qua a.....

"Van cầu huynh, bị người nhìn thấy ta liền xong đời!" Nàng nói xong liền trốn thẳng vào trong lòng hân. Miễn cho có người nhìn thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của nàng.

Úy Nguyên Khánh đáng vẻ thoải mái mà mỉm cười, hân cũng không sợ bị người nhìn thấy. "Muội đều bị ta ăn mấy lần rồi, còn sợ cái gì?"

Mặt Cơ Nhạn Nhi nháy mắt giống như con tôm bị luộc, chôn ở trong lòng hân. Nói không ra lời. Thấy bộ dạng e lệ của nàng, làm cho hân càng muốn lập tức giữ lấy nàng, bàn tay to nhẹ nhàng mượn sức áo đơn của nàng, hân chặn ngang ôm lấy nàng, bước nhanh hướng nội thất đi đến.

"A....." Cơ Nhạn Nhi kinh hô một tiếng, nhanh chóng ôm lấy bờ vai hân.

Nàng si ngốc nhìn nam nhân bất phàm này, nàng thích hân..... Hai năm trước, nàng đã bị hân ăn sạch sẽ, mà nàng luôn như bay nga phác họa bình thường, kháng cự không được. Hành vi quá phận của hai người vẫn tiếp tục, tựa như vừa rồi..... Cơ Nhạn Nhi được nhẹ nhàng để ở trên giường, nam nhân lập tức đè lên trên thân hình cân xứng của nàng, tay thon dài chậm rãi lấy ra ngoại sam hỗn độn của nàng, rút đi niêm y, lộ ra làn da mặt màu hồng phấn. Úy Nguyên Khánh một tay bắt lấy mắt cá chân Cơ Nhạn Nhi hướng lên trên đẩy, một tay khác qua lại ở khe hở giữa hai chân nàng nín thở, làm ướt một mảnh trắng nện.

Hân gọi lên nộ cười dài bốn cợt, "Muội đã ướt rồi..... Tiểu lẳng nữ!"

"Ân..... Ta mới không có....." Nàng vận vẹo thân thể tuyết trắng. Hai chân rụt rè không tự giác mở ra, làm cho ngón tay xâm nhập càng sâu.

"Nha đầu không thành thực kia!" Đầu ngón tay của hân ở tiểu huyết ẩm áp chuyển động, lấy ra càng nhiều lỏng dịch. "Vậy muội xem, đây là cái gì?" Hân giả bộ không biết, ngữ khí mang trêu đùa.

Cơ Nhạn Nhi trộm dò xét một cái, hân sao vậy có thể..... Không dám xem nhiều, nàng rụt rè chuyển đi tầm mắt.

Úy Nguyên Khánh đột nhiên buông ra bàn tay to cầm hai chân, trở bàn tay ôm tiêu nhũ lắc lư, nắm ngón tay dùng sức xoa nắn mặt nhũ nở rộ, khiến cho đỉnh nộ hoa trong lúc đó cũng đỏ ửng theo hai ngón tay trần mở ra, hoang dã thị giác làm mắt đen của hân càng thêm thâm trầm. "Ba" một tiếng, hân hơi hơi mở ra hai phiến bạc thân, nhẹ nhàng cắn gặm nhũ thủ rồi mới buông ra, phát ra tiếng gặm ải muội. Tay hân lại khiêu khích, vươn đầu lưỡi liếm nhũ tiêm đã nở rộ. Làn da của nàng như trẻ con mới sinh trắng trẻo, bóng loáng lại non mềm, đủ để cho nam nhân phát cuồng. "Vẫn miễn cưỡng như thế..... A!"

Đầu lưỡi của hân chậm rãi di chuyển. Nước bọt trong suốt dính lên thân hình như rấn nước của nàng, rồi mới chuyển qua cái rốn khéo léo vẽ tròn, xúc cảm như lông chim gây ngứa làm cho nàng rụt lại cái bụng nhỏ, tiểu huyết khẽ động, hoa dịch động tình tích chứa ở trong mật huyết lại bị đè ép mà chậm rãi tràn đầy ra.

"Nhạn Nhi ngoan, đem tiểu huyết cắn chặt." Hân tà khí mệnh lệnh, đại chương nhẹ nhàng vỗ trên móng ngọc của nàng, trên phiến móng ẩn ẩn hiện lên năm dấu ngón tay.

"Ân a..... Nơi đó thật khó chịu....." Tiểu huyết đỏ tươi không tự giác co rút nhanh lên.

"Không sợ tiểu huyết của muội bị đùa phá hư sao?" Miệng hân phun ra từ ngữ thâm uế, càng kích thích thánh giác của nàng, tiểu huyết phản nộ không tự giác co nhanh.....

Hân thừa dịp phía sau, ngón cái thô lệ dùng lực lớn vận bung ra hai phiến cánh hoa phì nộn mọng nước, vân da nhân giấu ở trong vách tường đỏ sẫm bị một cổ chà sát phiến đi ra.

"A..... A..... Không cần!" Nàng sợ hãi kêu, muốn tránh ra.

"Nghe lời!" Hấn yêu thương xoa bụng hơi hơi run rẩy của nàng, đại chương lại dùng lực nhẹ nhàng xoa nắn.

"Ồ..... Người ta không được....." Nàng hiện tại thậm nghĩ muốn hấn dùng lực nhồi nàng.

Nàng chịu không nổi! Hấn mỗi lần luôn luôn đưa ra rất nhiều cách đùa bỡn nàng, rõ ràng thoát nhìn là người nam nhân nhã nhặn ngang tàng,che giấu bên dưới sự tà mị thâm tư như vậy,có một mặt không muốn người biết.

"Nghe lời..... Biểu hiện tốt mới thỏa mãn muội." Hấn lại ngẩn đóa hoa ướt đầm,hai tròng mắt thẳng nhìn lúc tiến vào yêu dịch dính trù chậm rãi trào ra,tiểu huyết run rẩy.

Hấn ở bên tai nàng thì thầm"A..... Lăng huyết của muội thực tham ăn. Khó trách mỗi lần đều đem ta hấp thật nhanh....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hai phiến đóa hoa mộng nước vẫn đang bị chà xát, hấn muốn nàng điên cuồng, rồi mới yêu thương nhìn xuống khuôn mặt bất lực khó nhịn kia của nàng,thân thể bị dục vọng đầy dục đưa run run, hấn nheo lại đôi mắt sâu thẳm, cảm giác được dục vọng dưới thân buộc chặt.

Tư thần sung đỏ bị chà xát,nàng không dám thả lỏng, tiểu huyết gắt gao co lại, bên trong chất lỏng dính đặc ở miệng huyết chảy ra,roi xuống.....

"Ấn..... Ta muốn..... Van cầu huynh!"

Nghe vậy, hấn cúi người đem đầu lưỡi nhẹ nhàng đâm vào miệng huyết, hút hoa dịch ngọt lịm, nàng lấy tay nhỏ bé kéo lấy tóc đen của hấn, lấy hành động thỉnh cầu hấn càng sâu nhập.....

"Muội thật sự là oa nhi làm từ mật, thực ngọt!"

Lưỡi hấn tựa như dục vọng của hấn, qua lại ở trong huyết tràn đầy chất lỏng có hương vị ngọt ngào mà sát,hồ hấp của nàng trở nên vừa vội lại mau, tâm oa kinh hoàng,muốn nổi điên.

"Muốn cái gì? Nói ra..... Mau!" Khuôn mặt tuần tú của hấn che kín mồ hôi,cự vật dưới khó sớm rồng giận cần giải phóng,đỉnh đầu sung đỏ thắm ra một chút bạch dịch đặc dính.

"Cái kia của huynh..... Mau vào nha!" Nàng đỏ bừng mặt,tay nhỏ bé hồng nộn che lại hạo mâu.

"Cái kia là cái gì?Muội không nói, ta sẽ không cho muội!" Hấn ác ý làm cho nam tính dục vọng sung lên để ở miệng huyết,chậm rãi mà sát,làm cho đỉnh dính đầy hoa nước của nàng.Hấn cũng sắp nhịn không được!

"Ta..... Ta muốn của huynh..... Ô....." Nàng nóng vội nâng lên tiểu quyền gắng gượng để ở trong ngực hấn, nói không ra miệng, dục vọng ở trong cơ thể tràn ra, cảm giác trống rỗng làm cho nàng khóc cầu xin.

"A!Vật nhỏ then thùng."

Lần này trước hết tha nàng đi! Nếu không thỏa mãn chính mình,hấn sẽ không ổn!Hấn cầm lấy hai đùi thon dài cân xứng của nàng để ở thất lưng hấn, hai ngón tay rời khỏi đóa hoa côi nộn.

"Đem tiểu huyết cắn chặt!" Hấn thấp kêu một tiếng, đột nhiên đem dục đao che kín gân xanh hung hăng sáp nhập bên trong lăng huyết co rút nhanh,đỉnh tròn to lớn ngay lập tức mở một đường vào nộn cơ tầng tầng co rút nhanh, không gì ngăn được.

"Thực nhanh!" Hấn nhịn không được tán thưởng tư vị bị mềm mại bên trong tiểu huyết gắt gao bao vây thật sự quá tuyệt vời!

Cơ Nhạn Nhi cảm giác được nhiệt độ nóng cháy cơ thể hấn theo chỗ hai người kết hợp tiến sâu vào trong thiêu đốt nàng, hấn thô dài tuy rằng đứng yên bất động,nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được hấn mạnh mẽ tiến vào,va chạm tâm huyết của nàng.Ở chỗ sâu trong tiểu huyết truyền đến một trận gãi ngứa, nàng nhịn không được chậm rãi di chuyển kiều đồn, tay nhỏ bé để tựa vào trong ngực quang lỏa của hấn, sung đỏ diễm huyết cắn nuốt dục vọng sung lên, mật hồ non nớt miễn cưỡng phun ra nuốt vào thô dài đỏ đậm như cự mềng, tiến vào, không ngừng chảy ra trọc trù dịch,thiêu đốt nơi mềm mại riêng tư.

"Ấn..... Ấn....." Nàng không ngừng vịn vịn eo thon nhỏ,muốn hấn dùng lực đùa bỡn nàng.

Mắt phượng tà tư của hấn ung dung nhìn nàng chịu đựng dục vọng dâng lên, bỗng nhiên, hấn nâng nàng lên, rồi mới xoay người xuống, làm cho nàng

khóa ngòi ở thắt lưng hần, chỗ kết hợp âm mĩ của hai người chưa từng có một tia khe hở, cũng làm cho dục vọng hiện lên gân xanh có thể càn sâu nhập mật hồ của nàng.

"Ồ..... Thật thâm....." Hần đụng vào trong chỗ sâu của nàng, nàng nhin không được cao thấp di chuyển mông, chất lỏng trong hoa huyết càng được thể lưu tiết ra, dính thấp da thịt cả hai, qua lại cử động vài lần, thể lực của nàng chống đỡ không nổi, dần dần thân mình mềm đi, vì suyễn nằm úp ở trên ngực đầy mồ hôi của hần.

Nhưng dục vọng còn không có bình ôn xuống, tiểu huyết lại khô nóng lại khó chịu, làm cho nàng nhin không được mở miệng cầu hần: "Còn muốn....." Hần nếu không động, nàng thật sự sẽ chết mất!

"Tiểu nữ nhân nóng vội, vừa rồi muội cũng không phải nói như thế." Hần cảm hai bên mông nàng nâng cao lên, rồi mới dùng sức áp sát, làm cho tiểu huyết đưa thô dài của hần một tác nuốt hết.

"Ân....." Hần thét lớn một tiếng, dục vọng ở trong cơ thể nàng trở nên càng thêm lớn.

Hần chậm rãi rút ra, lại hung hăng đưa vào, đỉnh đầu đồ thăm cơ hồ thối lui đến miệng huyết, cọ xát hoàn toàn vào đầu đồ, thắt lưng nhất cử, vật to lớn thô thùng hung hăng tiến vào tầng tầng huyết nhục, vẫn dính đến ở trong chỗ sâu, va chạm đến từ cung. Hưởng thụ cảm giác bị tiểu huyết của nàng co bóp thật nhanh, Úy Nguyên Khánh không ngừng cử động đẩy mông, đảo lỏng nữ huyết run rẩy, tần suất ra vào nhanh hơn, mỗi một lần đều mạnh mẽ va chạm thật sâu.

"Thật sâu..... Đụng vào, đụng vào!"

Nàng mê loạn mị kêu, tay nhỏ bé không tự giác xoa mật nhũ, ngón tay để ở trên nhũ thủ phát run rinh chuyển, quá nhiều kích thích truyền khắp toàn thân, bụng bắt đầu co rút, nàng tiem kêu: "Ồ..... Từ bỏ!"

"Tiểu lang nữ, như vậy lại không được? Ta còn không hưởng thụ đến đâu!" Cảm giác được tiểu huyết không ngừng hút, hần cố ý đem mật thần run rẩy càng mở rộng, dục vọng càng thêm làm càn kịch liệt ra vào, đỉnh đồ sậm không ngừng chảy ra trọc dịch.

"Ồ..... Nhạn Nhi sẽ chết mất, sẽ chết mất a....." Tiểu huyết của nàng tràn ra nước bọt hương vị ngọt ngào, mất hạnh tan rã, nụ hoa cứng rắn dán tại trên vòm ngực của hần qua lại ma sát.

Cao trào theo chỗ sâu ở trong cơ thể mà tràn ra, chất lỏng ngọt nị làm ướt ở chỗ giao thoa. Cảm giác được nàng co rút lại, hần đâm vào càng sâu càng mãnh, kích cuồng luật động chảy ra chất lỏng nùng trĩ, một tiếng thanh vật lộn phát ra quanh quẩn ở trong phòng trống trải.

"Uống!" Úy Nguyên Khánh phát ra một tiếng gầm nhẹ, rồi mới hôn cái miệng nhỏ nhắn lang kêu của nàng, tốc độ tiến lên chậm lại, trong vách tường co rút lại hấp thật nhanh thô dài to lớn, hần chậm rãi rút ra, lại nặng nề tiến vào, động tác lại lặp lại. Cuối cùng, hần thẳng thắt lưng dục vọng sừng lên phun ra một đoàn chất nhầy đặc dính, bắn vào âm áp của nàng, làm cho lượng lớn trọc bạch theo miệng huyết chậm rãi chảy ra ngoài. Hần ôm lấy tuyết đồn của nàng, nam tính dục vọng gián đoạn muốn phun ra, áp sát chỗ hai người kết hợp, cảm nhận được âm áp bao vây lấy hần, nhin không được lại trừu đưa lên, làm chảy ra càng nhiều chất lỏng. Tiếng gầm cùng tiếng kêu dâm đẳng vừa rồi đã không còn nữa, phòng trong chỉ còn tiếng hít thở dần dần vững vàng của hai người. Sau khi mây mưa, hai người thông thả nằm ở trên tháp, Úy Nguyên Khánh nâng tay chống lấy đầu, lười biếng nhìn Cơ Nhạn Nhi, nâng lên đại chương khác nhẹ nhàng đẩy ra tóc dài dính mồ hôi của nàng.

"Tiểu Nhạn Nhi, vừa rồi là giận ta?" Tiếng nói trầm thấp của hần còn chứa dục vọng, làm say lòng người.

"Hừ....." Cơ Nhạn Nhi vốn rúc vào trong lòng hần chúc, đột nhiên xoay người đưa lưng về phía hần.

Hần cư nhiên còn có mặt mũi hỏi nàng? Rõ ràng đã có nàng còn chưa đủ, điều này ma có thể!

"Muội không nói ta như thế nào sẽ biết chứ? Vẫn là ta lâu rồi không thỏa mãn muội, cho nên muốn tìm bất mãn?" Bàn tay to của hần thừa cơ dao động ở ngọc bối của nàng, di chuyển đến kiều đồn, dùng sức sờ.....

"Huynh không nên đụng vào ta!"

Nàng dùng sức đẩy ra cặp ma chương hạnh kiểm xấu kia, ngồi thẳng dậy. Nhặt lên quần áo toán loạn ở bên giường, nàng không thèm mở miệng một kiện lại một kiện mặc vào. Hần lại còn nói nàng muốn tìm bất mãn? Nàng mới không giống hần đâu!

"A! Như vậy liền sinh khí?"

Hần gọi lên một chút từ cười, kéo lấy eo thon nhỏ của nàng, lại lần nữa đem nàng ngã ở giường.

"Tránh ra! Muốn đùa giỡn thì đi tìm nữ nhân khác!" Nàng giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng hần lại đè lên nàng, không cho nàng giãy.

Vừa nghĩ đến hần đối với nữ nhân khác đã làm chuyện vừa rồi, ngực nàng thật sự rất khổ sở, không ngừng lan tràn đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang một bên, không muốn làm cho hần nhìn thấy hốc mắt nàng đỏ, nữ nhân khác mong ước dính vào hần, lấy lòng hần, hần cần gì phải đến trêu chọc nàng chứ?

"Ta chỉ yêu muội." Tiểu nữ nhân quật cường này, thực không có biện pháp với nàng!

"Gạt người.Chuyện kỹ nữ kia,huynh giải thích làm sao?"

"Nguyên lai là chuyện này a." Bộ dạng nàng ghen thật đáng yêu.

"Thừa nhận chứ gì? Thật là đáng giận! Vừa mới còn nói không có." Nàng nâng lên nắm đấm dừng ở trong ngực hắn, nước mắt cũng sắp tràn mi ra.

Một khi đã như vậy,nàng cũng không cần hắn! Cho dù thật thương hắn, nàng cũng vô pháp cho phép nam nhân chính mình âu yếm đối với nữ nhân khác làm ra loại sự tình này.

"Ta chán ghét huynh! Huynh đã muốn nữ nhân khác, ta đây cũng có thể!"

Nàng không quan tâm cái gì nữa! Có lẽ sau này sẽ có nam nhân tốt!

Nhưng. Vì cái gì lòng của nàng sẽ đau như thế? Vì cái gì nước mắt nàng lại rơi xuống?

"Muội nói cái gì?" Hắn trầm mặt hỏi lại.

Trong lồng ngực tức giận đang lan tràn,nàng tự nhiên muốn rời hắn, đi tìm nam nhân khác?Vừa nghĩ đến nàng có khả năng rúc vào trong lòng những người khác,hắn muốn phát cuồng. Hắn sẽ không cho phép loại sự tình này phát sinh, tiểu nữ nhân này!Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không,nàng chỉ có thể thuộc về hắn!

"Muội tốt nhất đừng chọc giận ta, đừng nói những lời ta không thích." Hắn khóa mày, ý đồ bình ổn lửa giận trong lòng, nhìn thấy bộ dạng nàng lệ hoa mang lệ, hắn khe khẽ thở dài.

Hắn ở giữa trán nàng hạ xuống nhiều nụ hôn khẽ,trần ngập yêu thương nói:"Cái nữ nhân kia sớm đưa cho thuộc hạ.Người khác tùy ý đưa nữ nhân cho ta, ta sẽ muốn sao?"

Thanh âm khốc nức nở của Cơ Nhạn Nhi đình chỉ, đây là thật vậy chăng?Sao lại vậy? Mỹ nữ trước mặt hắn lại không có khả năng không động tâm? Nhưng là. Nhưng là nghe được hắn giải thích, nàng lại tưởng tin tưởng hắn,điều này thật là vô dụng.

"Chán ghét! Huynh tránh ra." Tay nhỏ bé đẩy hắn ra, xuống dưới giường.

Xem sắc mặt nàng hòa hoãn, Ủy Nguyên Khánh mặc quần áo theo xuống giường, từ phía sau ôm lấy nàng, bá đạo lại không mất ôn nhu, ở dưới quần áo che dấu, hắn tựa như đặt sĩ tao nhã tuần dật, trên bộ quần áo tùy tính lại càng phụ trợ ra sự phóng đảng không kém chế được của hắn.

"Muội đối với ta mà nói là đặc biệt!"

Ủy Nguyên Khánh thấp giọng mê hoặc Cơ Nhạn Nhi, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng khó hiểu, giống như thực giống như giả.Đứng ở trước gương đồng,trong kính chiếu ra bộ dạng hai người kề tai sát má ân ái, mê hoặc mắt nàng.Hắn tuần mỵ có rất nhiều nữ nhân ái mộ,nhưng hắn luôn dùng ánh mắt lạnh lùng làm cho các nàng không dám tới gần.Chi có nàng, ánh mắt hắn nhìn nàng thật thâm thúy,thật nóng, làm cho tim nàng đập trở nên thật nhanh thật nhanh.

Nàng kinh ngạc thấy bản thân đối với tình yêu cho hắn một lần so với một lần càng mãnh liệt,tình cảm tích lũy nhiều hơn làm bỏng tâm can yếu ớt của nàng, làm cho nàng thường thường cảm thấy sợ hãi, bất an.Nàng hiểu được tâm ý của hắn,nhưng hắn là mê luyện thân thể của nàng, vẫn là cùng nàng giống nhau sao?

Đáp án là cái gì? Nàng không dám hỏi ra miệng.

Kỳ thật nàng thường thường thuyết phục bản thân, nàng đã thật may mắn.Chi cần có thể ở bên cạnh hắn, yên lặng cầu nguyện hắn sẽ không yêu thương người khác,vậy nàng có thể giữ lấy nam nhân làm cho nàng đau lòng này.Nhưng, đây là hy vọng xa vời sao?Đường yêu này, nàng chỉ có thể thả mình thả đi, không biết khi nào sẽ là điểm cuối. . .

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Ai. Thật nhàm chán nha!"

Khánh ca ca đã đến đây nhiều ngày,nhưng mục đích hắn xuống nam là vì xử lý sinh ý,không có khả năng bởi nàng chơi đùa.Cơ Nhạn Nhi miễn cưỡng ghé vào trên bàn, mất đi hoạt bát thường ngày trần ngập tức giận khó chịu.Cha mẹ hai người rất vui về đi chơi ở Dương Châu,đem nàng một người để lại trong phủ.

Thật là! Đều là lão phu thê, còn ham vui như thế. Mà đại ca chân sau cũng rời đi, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không trở về. Kỳ thật đại ca không nói, nàng trong lòng cũng biết rõ ràng. Hắn nhất định là đi tìm mỹ nhân của hắn! Kêu hắn mang về cho nàng xem cũng không chịu, thật phần thần bí. Rốt cuộc là giai nhân như thế nào, cứ nhiên có thể nắm chặt tâm đại ca?

"Tiểu thư, người đang làm gì a?"

Tiểu Thúy từ rất xa thấy Cơ Nhạn Nhi trong chốc lát ánh mắt đại ra nhìn trời, trong chốc lát lại phát ra thanh âm kỳ quái. Tiểu Thúy là nha hoàn bên người Cơ Nhạn Nhi, từ nhỏ liền theo Cơ Nhạn Nhi, lại tỷ muội tốt của nàng. Bởi vì cha mẹ đều mất, thời điểm Tiểu Thúy tám tuổi liền vào Cơ phủ, vô cùng may mắn bị phu nhân chọn trúng đi hầu hạ tiểu thư, làm cho nàng đi theo bên người tiểu thư, tiểu thư lại đem nàng thân như tỷ muội, mọi thứ tốt đều có phần của nàng. Tiểu Thúy nhẹ nhàng đem nước trà đặt ở trên bàn, vươn tay béo trắng để ở trên trán Cơ Nhạn Nhi.

"Kỳ quái, tiểu thư không có phát sốt a? Sao lại sẫm mi nhãn mặt, chẳng lẽ là....." Nàng lộ ra ánh mắt ái muội, ha ha nở nụ cười.

"Thối Tiểu Thúy, cái gì thôi!" Cơ Nhạn Nhi giương lên khuôn mặt hồng nhuận, trừng mắt nhìn Tiểu Thúy liếc mắt một cái.

"Ai da..... Tiểu thư vừa rồi sẽ không là tư xuân đi?" Tiểu Thúy che miệng cười trộm, bình thường thời điểm tiểu thư ngẩn người, tám phần đều là suy nghĩ Ủy chủ gia.

"Người nói lung tung cái gì? Ta làm sao mà tư xuân!" Cơ Nhạn Nhi liếc Tiểu Thúy một cái.

"Tiểu thư tốt của ta, đừng sinh khí, Tiểu Thúy cùng người nói đùa thôi mà!" Nàng kéo ống tay áo tiểu thư cầu xin tha thứ, trong chốc lát mới nhớ tới chính sự. "Đứng rồi! Ủy chủ gia mời tiểu thư đi qua một chuyến."

"Thật là..... Sao vậy không nói sớm! Còn đùa giỡn ta, người càng ngày càng ngứa da, cẩn thận ta đem người gả đi!" Cơ Nhạn Nhi cười đối với Tiểu Thúy cảnh cáo, không quên bắt lông tóc mây, sửa sang lại quần áo, rồi mới đứng dậy, di chuyển khéo léo hướng phòng hắn bước đi.

Tiểu Thúy đi theo bên cạnh Cơ Nhạn Nhi, hai người dọc theo đường đi nói nói cười cười. Vừa bước vào gian phòng, Cơ Nhạn Nhi đã ngồi thấy hơi thờ ơ quen thuộc của Ủy Nguyên Khánh. Gian phòng khách này vốn vì hắn mà thiết kế, có thể thấy được địa vị của hắn ở Cơ gia không thể khinh thường.

Trong phòng không có bài trí nhiều, đưa mắt nhìn qua chỉ có hai màu trắng đen nổi bật, nhìn như mảnh liệt nhưng lại phối hợp. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời phát ra ánh sáng vàng óng ánh, màu ánh sáng phản xạ vào phòng, chiếu vào trên người nam nhân đứng khoanh tay, càng phụ trợ tuấn mỹ bất phàm của hắn, làm động tâm nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của nàng, Ủy Nguyên Khánh xoay người, trên mặt đưa lên tươi cười.

Thương hành nhiều năm, khó tránh khỏi ở quán rượu kỹ viện trao đổi sinh ý, các loại mỹ nữ hoàn phi yến gầy làm sao chưa thấy qua? Mà thương nhân a đua nịnh hót hết sức, lấy nữ nhân đưa lên là việc bình thường. Cơ Nhạn Nhi rất đẹp, nhưng so sánh với vô số mỹ nữ hắn gặp qua, còn chưa đến mức tuyệt sắc, nhưng hắn thích hồn nhiên cùng không suy tính của nàng. Nữ nhân này ở trước mặt hắn luôn rụt rè nhu thuận, tựa như một đóa hoa không chịu nổi thương tổn, vừa thối liền điều tàn, không đủ để cùng hắn xứng đôi.

"Nhạn Nhi, ngày mai ta sẽ trở về." Ủy Nguyên Khánh chậm rãi đi về phía Cơ Nhạn Nhi, trầm giọng nói: "Lần này trở về, lần sau gặp mặt không biết là khi nào. Thực luyến tiếc muội....."

Hắn gọi lên một chút cười, trong mắt biểu lộ một chút tính kế. Hắn trong lòng sớm có tính toán, muốn thừa dịp cơ hội lần này dụ dỗ nàng cùng về phương bắc.

"Ít không đứng đắn đi!" Mỗi lần đều chỉ biết lừa nàng vui về!

Nhưng mặc dù nói như thế, Cơ Nhạn Nhi vẫn cười đến thoải mái.

"Ta là thật sự." Ủy Nguyên Khánh cố ý trầm cổ họng, trên khuôn mặt tuấn tú không có biểu tình.

"Muội....." Nàng ngập ngừng, trong tâm âm thầm phỏng đoán.

Hắn suy nghĩ cái gì..... Vì cái gì lòng nàng đập nhanh như thế chứ?

"Lần này ta không nghĩ một mình độc hành." Hắn cao giọng đề nghị.

Tuy rằng bề ngoài tìm kiếm tán thành của nàng trên thực tế mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, hắn đều đã quyết định — hắn nhất thiết nhanh hơn bắt giữ nàng, làm cho nàng rốt cuộc không ly khai hắn! Muốn chân chính có được lòng nàng, chính là mang nàng cùng về phương bắc đi.

Mi tâm Cơ Nhạn Nhi nhú lại, trong lòng không ngừng đoán. Hắn sao đột nhiên muốn nàng cùng đi chứ? Điều này làm cho nàng có chút kinh ngạc, hướng chi nàng cho tới bây giờ không đi quá xa nhà, cha mẹ cũng sẽ không đáp ứng. Huống hồ năm vừa rồi hắn cũng thời gian này rời đi, nhưng hắn cho tới bây giờ không có ý tứ muốn nàng đi theo a!

Tâm tư trần trọc, ngực cũng hơi hơi nóng lên, đôi mắt Cơ Nhạn Nhi buông xuống. "Huỳnh..... Huỳnh sao đột nhiên muốn muội với huỳnh cùng nhau đi chứ? Phát sinh việc gì sao?"

"Có thể có việc gì chứ?" Úy Nguyên Khánh hỏi lại, trong giọng nói mang một tia thần bí.

Hắn khoanh tay đứng, một tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng, tiếng nói mỉa mai hoặc như yêu ở bên tai nàng thấp nói. Hắn dựa vào thật gần, chỉ cần vừa hô hấp, nàng có thể ngửi được xạ hương nam tính trên người hắn.

"Vậy thì vì cái gì?" Nàng trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nàng đi theo làm cái gì? Nàng sâu kín nói: "Nơi đó cũng không phải nhà muội. Huống chi, vừa đi thời gian sẽ là vài tháng, cha nương muội cùng đại ca hiện tại không ở nhà, muội không thể không nói một tiếng liền rời đi."

Úy Nguyên Khánh đã sớm lường trước đến nàng sẽ nói như thế, trong lòng đã có một cách, tự có thể thuyết phục nàng.

"Nơi đó là nơi ta sống, Nhạn Nhi không nghĩ đi xem sao? Trước muội không phải còn lo lắng ta có nữ nhân khác, không nghĩ đi tự mình xác nhận một chút?" Hắn cũng không tin nói như thế, nàng còn không mắc câu.

Cái gì.....Đội đã! Hắn lại đùa giỡn nàng!

Nghe được hắn nói như thế, làm cho nàng lại nhìn không được lo lắng lên, tuy rằng biết hắn cố ý nói như thế, nhưng nàng vẫn bị hắn ảnh hưởng. Nhìn đến biểu tình của Cơ Nhạn Nhi, Úy Nguyên Khánh lộ ra một chút ý cười nghiền ngẫm. Hắn chặn ngang ôm lấy nàng, cảm giác thân mình nàng nhẹ bằng giống như gió thổi qua sẽ bay đi, nàng rất gầy..... Giống cái tiểu oa nhi, đem mặt chôn ở trước ngực đầy đặn của nàng vừa khư, còn có mùi sữa thần nhiên.

"A..... Đặt muội xuống dưới đi. Thật ngứa a!"

"Ta không để!" Hắn cố tình ở hai bầu ngực của nàng cọ xát, làm nàng cười liên tục.

"Ha ha.....Được rồi! Muội đi..... Muội đi là được rồi chứ!" Hắn nhất định có ý, nếu nàng không đáp ứng lời hắn, không biết hắn muốn đối phó với nàng ra sao.

Nghe được hứa hẹn của nàng, Úy Nguyên Khánh lúc này mới dừng lại thể công, trong mắt lóe ra tia sáng đắc ý. Vì cái gì nàng luôn bị hắn ăn gấu gao? Hắn luôn biết nhược điểm của nàng!

"Muội rời đi vẫn cần báo cho cha nương muội biết một tiếng đi! Nhưng bọn họ đi đến chỗ nào ngao du đến nơi nào, căn bản là không liên lạc được, nếu cha mẹ trở về không thấy muội, nhất định sẽ lo lắng."

"Yên tâm đi, trước khi bọn họ xuất phát liền nhờ ta chiếu cố muội, bằng không cha nương muội sao lưu muội một mình ở nhà?"

"Cái gì chứ! Nguyên lai các người đã sớm thông đồng tốt?" Nàng nhẹ đánh hắn vài cái, tỏ vẻ kháng nghị.

Kỳ thật lòng nàng thực vui vẻ, ngay cả mắt tròn đều nhanh biến thành một đường cong. Hắn cười mà không nói, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập nhu tình. Chỉ cần có thể ở cùng Khánh ca ca, nàng đương nhiên vui vẻ! Nàng nhanh chóng chuẩn bị một chút mới được..... Cơ Nhạn Nhi động tác thập phần nhanh nhẹn, giống như mèo con linh hoạt từ trên người Úy Nguyên Khánh nhảy xuống.

"Vậy muội đi thu thập hành lý!"

Tiếng cười như chuông bạc đi cùng cước bộ của nàng, một đường vang lên. Thế là, đoàn người chậm rãi hướng Giang Bắc đi, mất ba tháng mới tới nơi. Lúc này khí hậu đã chuyển thành đầu mùa đông, hơn nữa phương bắc vốn có vẻ giá lạnh, xa cuối chân trời trên đỉnh núi là một tầng tuyết trắng. Gió vù vù thổi, truyền đến một tia hơi thở hiu quạnh.

Trên mặt sông kết thành một tầng băng mỏng, bị ánh sáng mặt trời phản xạ, tản mát ra sáng rọi, làm người ta không nở rời mắt. Đứng ở bên trong, son trang có vẻ càng thêm rộng lớn, vô số hành lang gấp khúc uốn lượn, núi già xanh ngắt cùng nhiều bông hoa vàng nhạt ven hồ, tất cả đều trải qua thiết kế tỉ mỉ.

"Hô..... Hô..... Thật lạnh nha!" Cơ Nhạn Nhi thở ra một làn khói trắng, trên người phủ áo bông thật dày để giữ ấm, bên ngoài trước ngực lại bộ thượng giấy mạ vàng hồng(????), trong bông tuyết trắng rơi đầy trời có một chút điểm sắc, tựa như tiên tử không cần thận rơi xuống thế gian.

"A....." Úy Nguyên Khánh cười nhìn nàng, nàng lạnh ngay cả chớp mũi đều đông lạnh đỏ ửng, rất giống con thỏ nhỏ.

"Cười cái gì?" Nàng quay đầu nghi hoặc nhìn hắn, không rõ nguyên nhân.

Hắn một thân mặc áo bào màu đen như mực phụ trợ thân hình cao kiêu của hắn, tùy ý dùng dây vải bằng gấm buộc tóc dài, càng lộ vẻ cuồng dã không kềm chế được, hắn giống như trời sinh ở nơi này.

"Muội thực sợ lạnh....." Úy Nguyên Khánh ôm lấy thất lưng Cơ Nhạn Nhi, làm cho nàng tựa vào trong ngực hắn, đem nhiệt độ cơ thể làm ấm tiểu nữ nhân đang run.

Nàng ôm chặt lấy hắn, kiều nhan như bạch ngọc tinh xảo ở ngực hắn vội vàng cọ xát một hồi. Hắn thật ấm áp! Úy Nguyên Khánh vươn bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhạn Nhi, nghiêng khuôn mặt tuấn tú hôn nàng, nụ hôn thâm tình mà lâu dài, lát sau lấy ra đầu lưỡi cùng nàng giao triền, lưỡi hắn xào diệu quần quanh của nàng, tay nhỏ bé của nàng gấu gao nắm vạt áo hắn, nàng sắp không thể hô hấp.

"Như vậy sẽ không lạnh." Hắn thấy bộ dạng nàng thờ gập vụt vụt, mỉm cười nói.

"Chán ghét..... Đều bị người nhìn thấy!" Nàng vụng trộm híp mắt hạnh, trải qua người hầu thức thời hạ thấp đầu, làm bộ không nhìn thấy cước bộ đi nhanh hơn.

"Đừng để ý bọn họ, chuyên tâm chút." Mắt phượng tà tứ nhìn hai bầu ngực nàng phập phồng, nhin không được mở vạt áo của nàng,một tay xâm nhập cái yếm,cầm lấy đầy đặn.

"A..... Không cần....." Nàng đỏ bừng mặt, sợ hãi bị người nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hắn cũng không buông tha nàng, một tay nắm đầu vai mượt mà của nàng để phòng vụng vẹo của nàng, tay kia giơ lên hai ngón tay nhẩn tâm véo đầu vú mềm mại mẫn cảm của nàng càng thêm cứng rắn.

"Còn nói không cần? Nơi này đều đứng lên cả rồi."

Hắn ở bên tai đỏ bừng của nàng nói nhỏ.Ngón tay thon dài để ở mũi nhọn của bầu ngực nàng,khi nhẹ khi nặng xoay tròn.Nhữ tiên như bị cắn tê đại lan tràn ra,làm cho thân mình nàng xụi lơ.Cổ tinh phía sau có người không nhìn được đến quấy rầy bọn họ –

"Tiểu thư, ta bưng canh gừng giải lạnh đến đây." Tiểu Thúy thiếu suy nghĩ bước tới gần,từ xa có thể nghe thấy tiếng kêu của nàng.

"A! Là Tiểu Thúy....." Cơ Nhạn Nhi thình *** h đẩy ra Ủy Nguyên Khánh, nhanh chóng chỉnh sửa quần áo.

"Mặc kệ nàng ta,tạ hiện tại muốn muội." Hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng,trầm giọng đối với Tiểu Thúy nói:"Tôi nay đem canh gừng đưa đến trong phòng tiểu thư." Rồi mới ôm Cơ Nhạn Nhi đi nhanh nhẹn đi đến sương phòng của nàng.

"A....."

Đi theo bên người tiểu thư lâu như thế,Tiểu Thúy đương nhiên biết nhân gia sẽ đối tiểu thư..... Mặt tròn của nàng đỏ lên, nhìn bóng người rời đi,cảm thấy bọn họ thật sự xứng đôi.Cúi đầu nhìn canh gừng trên tay,xem ra đánh phải chờ một chút mới đi tiếp một chuyến.Ủy Nguyên Khánh đem Cơ Nhạn Nhi ôm trở về phòng,chỉ thấy trong phòng đã mang lên hỏa lò,hắn nhẹ nhàng đem nàng để trên nhuyển thấp,không kiên nhẫn cởi bỏ từng dây áo của nàng,bàn tay to lớn kéo,kéo áo bông tinh xảo của nàng,lộ ra cái yếm đỏ tươi trên thân mình trắng như tuyết.

"A!Huynh lại đem quần áo của muội xé rách!" Nàng giương miệng đối với hắn oán giận.

"Quần áo có thể mua lại." Hắn tùy ý nói, hiện tại có việc trọng yếu hơn phải làm

"Như vậy muội sẽ bị Tiểu Thúy cười!" Tiểu Thúy mỗi lần đều dùng ánh mắt thực quý dị nhìn nàng,hại nàng giải thích cũng không được, không giải thích lại.....

"Mặc kệ nàng ta cười, chuyên tâm chút." Hắn cởi ra váy nàng,thuận tay đem cái trâm cài đầu của nàng rút ra, một đầu tóc đen dài thoảng chốc chảy xuống ở trên vai trắng.

Hai tròng mắt thâm thúy của hắn thẳng tắp nhìn thân thể xinh đẹp của nàng, một cổ dục vọng từ dưới thân hùng hực dâng lên. Hắn thân thủ cởi bỏ dây buộc sau khuôn mặt hồng,cái yếm tơ lụa cũng bị hắn để một bên,mắt đi trôi buộc hai bầu ngực không nhin được nảy lên,ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn,nụ hoa đỏ tươi chậm rãi nở rộ.Nhữ thịt đầy đặn bị hắn dùng sức nắm chặt.Bầu ngực co dẫn tràn ra khe hở ở tay hắn,đỉnh nhũ màu hồng cũng sưng lên. Hắn dùng ngón cái thô lệ chuyển động nụ hoa nở rộ,trong nháy mắt,bầu ngực mẫn cảm hơi hơi lung lay vài cái.

"Ân....." Một chút kích thích truyền đến,làm cho nàng không tự giác ngậm nga lên.

Hắn vươn đầu lưỡi,nước bọt hỗn độn liếm mát bầu ngực nàng,tiếp theo dùng răng nhọn cắn, bắt bọn nó càng thêm chuyển động yêu kiều.Đội đã..... Không thể mỗi lần đều là nàng bị hắn ăn gât gao,nàng cũng muốn phản kích mới được!

Thế là,nàng đem tay nhỏ bé trắng nõn xâm nhập trong y phục đơn độc của hắn,nhiệt độ cơ thể nóng cháy làm bỏng đầu ngón tay nàng,làm cho nàng hơi hơi rút tay lại. Nàng hít một hơi thật sâu, rõ ràng "hoặc là không làm,đã làm phải làm đến cùng",dùng sức mở áo hắn,lộ ra vòm ngực cường tráng.

Cơ Nhạn Nhi đỏ rút một hơi, mỗi lần nhìn thấy hắn tựa như thiên thần khí lực, vẫn nhin không được tim đập không ngừng.Tay nhỏ bé không ngừng ở trên ngực hắn vuốt ve, ngón trở về theo cơ ngực hắn, rồi mới đùa bốn đầu vú cứng rắn như đá nhỏ,chuyển động trái phải.

"Ân....." Hắn thét lớn một tiếng,bàn tay cầm tay nhỏ bé đặt ở dưới khó.

Nàng đỏ mặt lấy ra dục vọng của hân,nó không ngừng sung lên ở trong tay nàng trở nên càng thêm lớn.

"Thật lớn!" Nàng kinh hô ra tiếng, tuy rằng không phải không xem quá, những vẫn thực dọa người.

Nàng đem hân đẩy ngã ở trên giường, quỳ gối giữa hai chân hân, một tay cầm dục vọng bắt đầu cao thấp lên xuống, một tay kia ôm lấy cái túi của hân nhẹ nhàng cầm nắm, dục vọng sung đỏ ở dưới khiêu khích của nàng,nam tính màu hồng chảy ra một ít chất lỏng đặc dính, càng cổ vũ động tác của nàng.Nhìn đến hân thấm ra bạch dịch, làm cho nàng thẳng mặt, theo bản năng vuron cái lưỡi phẩn nộn liếm hết,bị lưỡi liếm kích thích,lỗ nhỏ trên đỉnh tròn to lớn lại thấm ra càng nhiều trọc bạch.Hân nhin không được giữ đầu nàng, đem dục vọng sung lớn xâm nhập cái miệng nhỏ nhắn.

"Ồ....." Thinh *** h bị nhét vào thô dài, dục vọng của hân thật sự quá lớn,cái miệng nhỏ nhắn bị nhét tràn đầy,bị bắt mở lớn,nước bọt từ bên miệng chậm rãi chảy xuống dưới.

"Hô..... Hân ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn,mông căng thẳng không ngừng kích thích,dục vọng sung thô ở trong miệng ầm áp qua lại truru đưa, thinh thoảng quấy nhiễu cái lưỡi của nàng, gây cho hân khoái cảm mãnh liệt.

"Ân...Cái miệng nhỏ nhắn của muội thực nhanh!" Mồ hôi từ trên khuôn mặt tuấn tú rơi xuống.

Mắt phượng hân che đây, dục vọng không ngừng thẳng tiến trong miệng nàng, nàng buông mắt xuống,thị giác dâm mĩ làm kích thích sâu sắc cảm quan của nàng, Nàng bắt an kẹp chặt đùi trắng,vặn vẹo thân mình phiếm hồng, tay nhỏ bé ôm lấy bầu ngực của mình, hai ngón tay kẹp lấy đỉnh nhũ di chuyển.

"A....." Nhũ tiem trở nên thật trưởng, thật tê.....

Nam tính tròn to lớn càng thêm khó chịu, hân không ngừng tiến lên nhanh hơn, hung hăng ra vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

"Ân hừ....." Hân đột nhiên thả chậm tốc độ ra vào,thong thả mà sâu xa va chạm miệng nàng,cuối cùng một lần cử hợp thời, hân thẳng thẩn lưng, một cái run run, đem tinh dịch đặc bắn vào trong cái miệng nhỏ.

Hân đem thô dài biến mềm chậm rãi rút ra,chất lỏng màu trắng theo cái miệng nhỏ nhắn bủn rùn chảy ra,trong mũi đều là hương vị của hân, làm cho nàng nhin không được ho nhẹ lên,"Khụ, khụ!"

"Nhạn Nhi, ta rất nóng vội....." Hân đau lòng vỗ nhẹ má nàng,lấy mu bàn tay lau đi bạch dịch lưu lại ở bên miệng nàng.

Nàng hoàn hoàn hô hấp,thân thủ đem tinh dịch rơi ở trên mũi nhọn nhếch lên của,màu sắc diễm lệ càng thêm sáng chói.Tiểu yêu nữ!Dục vọng của hân lại thức tỉnh,trở nên càng thêm lớn.

Mặt nàng hồng nhin hân,"Muội thật khó chịu....."

"A! Kế tiếp ta sẽ cho muội thoải mái."

Hân hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng,ném đến hương vị ngọt ngào của nàng cùng hương vị của hân.Úy Nguyên Khánh hai tay nắm mắt cá chân mảnh khảnh của Cơ Nhạn Nhi, dùng lực lớn kéo ra,đặt trên bờ vai hân.Mật thần của nàng bị xoa nắn,chất lỏng động tình trong suốt dính ướt đẫm lông mềm mại màu đen,tiểu hạch giấu ở trong hai cánh hoa đỏ tươi,gióng như trân châu mượt mà.Hân dùng hai ngón tay đẩy ra mật thần ướt đẫm,vuron đầu lưỡi tìm kiếm tiểu hạch như đậu đỏ của nàng,đậu hạch sung huyết dưới sự đùa bỡn của hân trở nên sung đỏ mê người.

"Thực ngọt." Mật hồ của nàng chảy ra càng nhiều chất lỏng động tình,đầu lưỡi hân tham tiến trong dũng đạo của nàng,không ngừng đâm nhẹ,cũng dính ướt lưỡi hân, càng nhiều chất nhầy dọc đùi trắng nõn chảy xuống trên đệm tình xảo.

"Ân..... A..... Muội còn muốn....."Tiểu huyết của nàng bắt đầu hơi run rẩy, chịu không nổi khiêu khích thông thả, đùi phóng đang mở ra,chi có dùng sức đùa bỡn làm giảm bớt ngứa ngáy của tiểu huyết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi,cái miệng nhỏ nhắn ánh hồng,nhũ thật no đủ phồng lên,thấy bộ dạng nàng bị dục hóa thiêu đốt,gân xanh trên dục vọng hân vừa mới phát tiết nổi lên, sung không ngừng,đỉnh cũng thấm ra tinh dịch trắng.Hân nắm lấy dục vọng sung lên,ở miệng huyết đỏ tươi không ngừng cọ xát,chính là không cho nàng.

"Người ta chịu không nổi..... Ô....."Tiểu huyết của nàng muốn cắn nuốt nam tính của hân, nhưng hân lại có ý ở miệng huyết cọ xát.

Cuối cùng,hân một tay mở ra hoa thân của nàng, thẳng lưng làm cho dục vọng đề ở miệng huyết co rút nhanh,đỉnh dính ướt chậm rãi mở ra tiểu huyết,bạch dịch chảy ra cùng hương vị ngọt ngào của nàng giao hòa một chỗ.

"Phốc tư" một tiếng,nam tính chậm rãi xâm nhập miệng huyết nàng, rồi mới một tiếng trống làm tinh thần hân hải thêm đề đến chỗ sâu nhất, đột nhiên nam tính ngừng đẩy vào trong vách tường của nàng.

Tay hân bắt lấy bầu ngực mềm mại của nàng,đầu ngón tay tà ác chuyển động đầu vú xinh đẹp dựng lên, dưới hai kích thích to lớn,trong nháy mắt nàng liền đạt tới cao trào,"Thật tê..... A....."

Tiểu huyết tình té hút lấy dục vọng, từ chỗ sâu trong cơ thể nàng trào ra lượng lớn chất lỏng dính đặc, chậm rãi theo chỗ ái ân chảy ra,dính ướt lẫn nhau.

"Như vậy lại không được?" Hắn nâng cao đùi nàng, dục vọng chỉ có tiến một nửa lại rời khỏi, rồi mới đẩy mạnh mấy tắc, lặp lại vài lần, mới đem dục vọng hoàn toàn tiến sâu trong huyết ẩm áp của nàng.

"Ồ..... Đến đỉnh..... Thật sâu....." Dục hỏa của hắn chen vào chỗ sâu của nàng cao trào quá lớn làm mật hồ không ngừng run rẩy, căn bản không chịu đựng được một chút xâm chiếm.

Hắn chế trụ hai tay nàng, tuấn mắt thâm thúy nhanh chóng nhìn kiêu nhan ửng đỏ của nàng, dục vọng bỗng chốc tăng cao, cặp mắt phượng sâu như hồ kia giống như cắn nuốt nàng. Hắn không ngừng ra vào, mỗi một lần đều tiến vào trong chỗ sâu của nàng, rồi dừng lại ở bên trong, hưởng thụ mật hồ ẩm áp, dừng một chút, mới chậm rãi rút ra, lại dưới một khắc đột nhiên đâm vào, lại lấy tốc độ tra tấn người rút ra.

"Cái miệng nhỏ nhắn của muội thực tham ăn."

Mật hồ của nàng chảy ra lượng lớn chất lỏng trong suốt dính dính, ở dưới sự ra vào cuồng liệt, làm ướt đẫm hẳn. Hắn gầm nhẹ một tiếng, nháy mắt đem dục vọng trưởng lớn rút ra, làm cho Cơ Nhạn Nhi đưa lưng về phía hắn.

"Ngoan..... Đem mộng giờ cao."

Thuần thực cảm lấy mộng nàng, miệng huyết dính đầy chất lỏng tán đoạn nặng nề mà hé ra ngâm lại, hắn chậm rãi đóng đưa thất lưng hồ, đỉnh tròn to lớn cọ xát tiểu hạch. Tư thế này quá mức xấu hổ, làm cho mặt tròn của nàng đỏ lên, nhưng nàng..... thật muốn hắn tiến vào a! Hắn ý xấu đùa nàng, chính là không thỏa mãn nàng, mộng nàng giờ lên thật cao, tiểu huyết màu đỏ gắt gao nuốt, muốn cắn hắn.

Hắn cười nhẹ một tiếng, cố ý đem dục vọng lui ra, toàn bộ dục đạo đều bị chất lỏng thấp hoạt của nàng làm ướt. "Như thế nóng vội....."

"Cho muội, cho muội..... Không cần lại khi dễ người ta!" Mắt hạnh của nàng nhanh chảy ra nước mắt, bị dục hỏa ép buộc nàng không ngừng vận vẹo thân mình, muốn trực tiếp khuấy khoả, vì thế thân thủ đẩy ra hoa thần màu mỡ của bản thân, dụ dỗ hắn.

Nhìn đến cảnh đẹp đêm nay, dưới khó Úy Nguyên Khánh trở nên càng buộc chặt, rốt cuộc không thể nhẫn nại. Động thân một cái, hắn đem thô dài ướt sũng chôn sâu trong tiểu huyết ẩm áp của nàng, vô căn mà vào, rồi mới một tay ôm mộng đẹp của nàng, lưng áo rộng lớn một trước một sau nặng nề ra vào, mỗi một xuống đều tiến đến chỗ sâu nhất, nhanh chóng sát nhập lại chậm rãi rút ra, làm cho nàng vừa yêu vừa hận.

"Thích như vậy sao?" Hắn cố ý đem dục vọng tiến sâu vào trong cơ thể nàng, chậm rãi chuyển động trái phải, lại cọ xát trứ nhuyễn nộn, lấy ra càng nhiều chất nhầy.

Nàng cuồng loạn lay đầu, thân mình không ngừng phát run, nói không nên một câu đầy đủ, thật..... Thật sâu!

"Như vậy thì sao?" Hắn như là nghiện đùa giỡn, đem đầu ngón tay hướng khe hở hai người ái ân, dùng sức nắm tiểu hạch nhỏ bé, hương vị ngọt ngào của chất lỏng lại chảy ra không ngừng.

"Ngô! Thật..... Thật tê....." Tiểu huyết của nàng giống như có vô số con kiến đang cắn, đôi mắt như nước khăn cầu, nàng sắp điên mất rồi.

Đột nhiên, hắn thay đổi tư thế, hai tay giờ cao mắt cá chân nàng, nâng lên một chân làm điểm tựa, đem sức nặng toàn thân đều đặt ở trên thân mình kiêu mỹ, dục vọng dưới thân hung hăng xô qua nàng. Tốc độ hắn nhanh hơn dùng sức sát nhập trong huyết của nàng, lại hung hăng rút ra, theo đó hoa nở rộ mơ hồ có thể thấy đỉnh nam tính màu hồng to lớn.

"Thật sâu..... Thật..... Nhanh!" Nàng vô ý thức lẳng kêu, nàng cũng sắp..... Sắp.....

"Kêu to lên, lại to một chút!"

"Khánh ca ca..... Chậm một chút..... Thật thâm....." Hắn mỗi một lần hạ xuống đều đụng vào chỗ sâu nhất của nàng, làm cho nàng nhịn không được khóc hô lên, cầu xin tha thứ.

"Không được, ta muốn đùa giỡn phá hư nàng!" Hắn tà cười. Đường cong căng thẳng làm cho hắn càng dùng lực phá hoại, thô dài dưới thân không ngừng xâm nhập tiểu huyết ra vào, [nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu].

Bình thường hắn không phải như thế, chỉ có khi làm chuyện xấu hổ này, hắn thật giống như dục thú bị áp lực thật lâu, không ngừng đoạt lấy thân thể nàng, muốn đem nàng vết sạch.

"Không cần..... Từ bỏ!" Tiểu huyết của nàng gắt gao hút trụ dục vọng hắn, mật hồ lộ ra chút tê dại, còn bí mật mang theo một tia đau đớn, làm cho nàng sợ hãi.

Thân mình hơi hơi thối lui muốn thoát đi dục vọng mãnh liệt của hắn, lại bị bàn tay hắn lôi kéo, tiểu huyết ngược lại càng bị hắn hung hăng sát nhập.

"Muốn trốn?" Hắn nhử mày, bị phản ứng đáng yêu của nàng làm nở nụ cười.

Nàng là của hắn..... Kể từ đêm đầu tiên hắn đoạt lấy nàng, hắn chỉ biết hắn muốn vĩnh viễn giữ lấy nàng! Tốc độ của hắn nhanh hơn, mỗi một lần đâm xuống đều đâm thật sâu, như là muốn đùa giỡn phá hư nàng.

"Hiện tại người chôn ở trong cơ thể nàng là ai?" Hắn không ngừng cử động lưng áo rộng lớn, mật dịch của nàng dội lên cự vật của hắn, dưới thân thể và

chạm phát ra âm thanh ái muội.

"A..... Ân....." Nàng đáp không ra, thân thể run lên, đùi trắng mảnh mai bị mở lớn, bắt thừa nhận hân hạnh mẽ ra vào thật sâu.

Cảm nhận được tiểu huyết co rút lại, hân biết nàng sắp đạt tới cao trào. Bỗng nhiên, hân tiến vào thật nhanh, đem dục vọng chôn ở chỗ sâu trong cơ thể nàng bất động, chính là không thỏa mãn nàng.

"Nói mau, là ai a?" Hân ác ý làm cho cơ thể nàng trầm mê trong dục vọng không thể chịu được.

"Ồ ồ..... Là Khánh ca ca, là Khánh ca ca!" Thân mình nàng căng thẳng giống như sắp sửa bị cắt đứt, ngay cả đầu ngón chân phần nộn cũng hơi hơi cuộn lại.

Kêu khóc của nàng đối với nam nhân mà nói là phương thức đầy ngọt ngào thúc giục tình dục, bởi vì dục vọng mà ngực nhũ phồng lên, dụ dỗ hân đùa bỡn, hân đem ngón tay để ở trên mũi nhọn nhếch lên đảo quanh. Dưới thân dục vọng rất nhanh sát nhập, vừa tiến vừa ra, không ngừng chảy ra tinh dịch trắng.

"Không thể..... Mau dừng lại..... Dừng lại a!" Tiểu huyết sung đỏ không ngừng co rút lại, nàng hạ thấp tay nhỏ bé không ngừng đánh vào trong ngực rắn chắc của hân, ở chỗ sâu trong tiểu huyết truyền đến từng trận co rút, gắt gao cắn nuốt thô dài, đem hân hấp càng sâu.....

Úy Nguyên Khánh không để ý tới Cơ Nhạn Nhi đánh, nắm chặt mộng ứ hồng của nàng, phòng ngừa nàng lại lần nữa thoát đi. Dưới thân luật động vừa cuồng vừa vội, điên cuồng mà rút ra lại đột nhiên sát nhập, mỗi một đều nhanh muốn đem nàng bay đi ra ngoài. Lãng nước của nàng chảy ra, toàn bộ ẩm ướt ở hân sung tán lên, dưới sự va chạm của hân, kích thích ra càng nhiều mật nước dính nháp.

"Ồ..... Không được....." Thân mình nàng run lên phát ra tiếng thét chói tai, nước mắt vui sướng dính trên kiều nhan của nàng, nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Hân không ngừng rút ra lại sát nhập, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, toàn thân che kín mồ hôi, dùng sức làm đóa hoa của nàng chảy ra càng nhiều nước, mật hồ bị xâm nhập co rút lại, phát ra tán thưởng: "Thực nhanh!"

Hân hưng hăng đem cự vật xỏ qua nàng, một lần so với một lần càng sâu, càng trầm.

"A....." Hân trầm rống một tiếng, dục vọng thật lớn nảy sinh và chạm ác độc, tiểu huyết của nàng hấp càng nhanh, từng thịt mềm mại bên trong đem hân cắn chặt, giống như muốn đem hân bức bách ra.

Hân ngừng đầu, đột nhiên toàn thân căng thẳng, sau khi rút ra lại hưng hăng tiến nhập chỗ sâu trong cơ thể nàng, sung tán nháy mắt bắn ra một đoàn tinh dịch trắng nhầy. Hân tách ra đóa hoa của nàng, làm cho cự vật càng thêm xâm nhập, không ngừng điên cuồng trêu đảo, đỉnh dục vọng vẫn đang tiếp tục bắn ra bạch dịch, tiểu huyết sung đỏ đem tinh dịch của hân hấp thu toàn bộ vào, làm đầy trong chỗ sâu của hoa hồ, tràn đầy đều là bạch dịch nóng rực của hân. Hân thô suyễn, nhìn không được lại cử động vài cái, rồi mới hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của nàng, suy sụp ngã vào trên thân thể nàng, mà chỗ hai người kết hợp chỗ chậm rãi chảy ra thật nhiều nùng trù yêu dịch...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hồi lâu, Cơ Nhạn Nhi mới chậm rãi thanh tỉnh, mở hai mắt nhắm chặt, thân mình lại truyền đến từng đợt đau đớn, ngừng đầu vừa thấy, tuấn nhan tà mỹ chôn ở hai bầu ngực nàng.

"Khánh ca ca..... Người ta mệt mỏi quá." Toàn thân nàng thật đau nhức giống như bị bánh xe lăn quá.

Dục vọng của hân mỗi lần lại mãnh liệt thêm, tựa như mãnh hổ không chịu áp chế.

"Mới như vậy mà đã không được?" Thân mình nàng trắng mịn tràn ngập tình dục, toàn thân che kín dấu vết bị hân yêu thương. Bảo bối thuộc về hân, chỉ có hân mới có thể ở trên người nàng lưu lại ấn ký.

Hân cúi đầu hôn môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi quấy lấy lưỡi nàng, hưởng thụ nước bọt của nhau. Sau khi chấm dứt nụ hôn dài, Úy Nguyên Khánh tiếp theo dời đi mục tiêu, bạc thần hàm trụ vành tai khéo léo mắc cảm của Cơ Nhạn Nhi, làm cho hơi thở nam tính của nam nhân phun vào lỗ tai nàng.

"A..... Thật ngứa!" Nàng nhìn không được cười ra tiếng, mắt to ngập nước tràn đầy ý cười, da thịt tình tế nổi lên lông tơ, nàng sợ nhất ngứa! "Không cần như vậy....."

"Không cần như vậy, vậy như thế thì sao?" Lưỡi hân giống như ngọn lửa, cắn mút một đường từ bên tai nàng đi đến trên bầu ngực no đủ, ở bầu ngực đảo vòng, rồi mới ngậm lấy đỉnh phần hồng, biến thành một mảnh ướt át.

"Sẽ đau....." Hấn dùng răng nhọn cắn đỉnh nhọn yếu ớt mẫn cảm của nàng, ở trên bầu ngực của nàng lưu lại một đồng dấu răng lộn xộn, một chút đau đón làm cho thần kinh nàng căng thẳng, bầu ngực phẫn nộ lạng lẽ sưng lên.

"Muội xem..... Muội hưng phấn lên à."

"A..... Không cho nói..... Thật xấu hổ." Tay nhỏ bé che lại hai má đỏ bừng.

"Tiểu oa nhi nhiệt tình như thế, nam nhân sẽ vì nàng phát cuồng." Hấn mở ra đôi môi ngậm lấy bầu ngực đỏ tươi, hướng lên trên lôi kéo, đem đỉnh nhọn dựng lên càng thêm yêu kiều chuyển động.

"Ân..... A....." Nàng nâng lên nửa người trên, làm cho hấn càng dễ dàng đưa bong hoa nhỏ trước ngực nàng.

"Thực phóng túng....." Hấn bấu môi cười, càng thêm dùng sức đùa bỡn nàng. Cánh môi bị ma sát sung đỏ còn dính chất nhầy của hấn, tiểu huyết điểm sắc hơi hơi mở miệng, bên trong vách tường chậm rãi mật dịch của nàng cùng tinh dịch của hấn. Tay hấn vói vào nơi riêng tư của nàng, đẩy ra nàng mông tròn xinh đẹp, cố ý làm cho chất lỏng trong huyết tràn ra, "Thật nhiều nước..... Muội xem!"

Ngón tay hấn giờ lên một chút dịch nhờn ở trước mắt nàng, hai ngón tay kéo ra một sợi tơ trắng.

"Hương vị thật nồng....." Hấn tà khí nhìn nàng, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, cuốn lấy chất lỏng ở trên tay vào trong miệng.

"A....." Nàng sợ hãi trộm ngấm một cái, hấn sao có thể đem cái kia ăn chứ? Thật làm người ta xấu hổ nha.....

Hấn nhẹ nhàng đẩy ra tiểu huyết của nàng, đem ngón tay thon dài sát nhập trong huyết, tay hấn không ngừng ra vào, cùng dịch nhờn trong huyết hồ quấy phá, phát ra tiếng nước.

"Đều phát ra âm thanh....."

"Thật xấu hổ nha....." Nàng bị lời nói thô tục của hấn trêu đùa không thể nâng đầu dậy.

"Muội không phóng túng, ta sao có cảm giác?" Lời hấn nói một chút cũng không sai, nàng thật là một cái oa nhi phóng đảng, chìm đắm trong tình ái, không thể tự kiềm chế.

"Ta yêu nữ nhân nhiệt tình giống như muội." Sắc mặt hấn không thay đổi, khiêu khích nàng.

Nói xong, hấn rút ra ngón tay dính đầy chất lỏng đặc dính, một tay nâng lên dục vọng ngao nghể ngẩng đầu, để ở miệng huyết nàng, đỉnh tròn to lớn sung sướng ở miệng huyết đụng chạm, chất lỏng dính đặc trong cơ thể nàng làm ướt dục vọng sung lên của hấn, hấn còn không có tiến vào lăng huyết của nàng liền nhin không được đóng đưa lưng rộng, cọ xát chỗ riêng tư của nàng đến thỏa mãn bản thân. Miệng huyết của nàng luôn luôn mẫn cảm, bị hấn cọ xát như thế, tựa như cái miệng nhỏ nhắn mấp máy không ngừng.

"Thích không?" Hấn ở miệng huyết của nàng cọ xát, chính là không tiến vào nàng.

"Thật mệt..... Thật tê....." Nàng gất gao ôm lấy lưng hấn, đầu ngón tay trở nên trắng đẫm vào trong lưng to lớn của hấn.

Đỉnh tròn của hấn để ở miệng huyết chậm rãi chuyển động, dính đầy dịch nhờn, còn cố ý hướng lên trên ma sát hạch đậu đỏ của nàng, đùa giỡn nàng chịu không nổi.

"Ta..... Ta không được....." Miệng huyết không ngừng run rẩy, tràn ra chất lỏng trong suốt hương vị ngọt ngào.

Hấn không ngừng luật động hạ thân, ô đỉnh xộc ra trở nên càng thêm sung lớn.

"Ân....." Hấn hét lớn một tiếng, cái mông co rút lại, đỉnh tròn to lớn màu hồng tím hung hăng đâm vào miệng huyết chặt lại, phun ra tinh dịch trắng đặc, ở sâu bên trong huyết hồ của nàng, tràn đầy tất cả đều là tinh hoa của hấn.

Vách tường bên trong của nàng run rẩy hấp trụ hấn, co rút nhanh từng từng da thịt chảy ra càng nhiều dịch đặc, thiêu cháy bụng nàng, "Ô..... Thật trướng....."

Bức tranh hoa mỹ được giấu sau cánh cửa đóng chặt, trong phòng truyền đến tiếng kêu yêu kiều cũng nam nhân thô suýt khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh, làm cho Tiểu Thúy đứng ở bên ngoài cũng nhìn không được đồ mật. Bỗng nhiên, trong phòng an tĩnh lại, Tiểu Thúy nghiêng tai chăm chú nghe lén, bên trong giống như không có thanh âm a! Thời tiết lạnh như thế, canh gừng trên tay cũng sắp nguội, nàng đi qua đi lại, lại không biết đằng sau có người lén lút tới gần nàng, trên mặt còn mang một nụ cười giả tạo.

"Này! Người đang làm cái gì?" Lỗ Thu Diệp lớn tiếng mắng, hai tay hướng Tiểu Thúy đầu vai vỗ xuống. Nàng vừa mới thấy Tiểu Thúy một người đứng ở bên ngoài, tiểu tỷ nữ này luôn luôn không có can đảm, thừa dịp cơ hội này dọa nàng, hừ! Nàng đã sớm xem cả hai chủ tớ các nàng không vừa mắt. Nếu không thể động vào Cơ Nhạn Nhi, khi dễ tỷ nữ của nàng ta cũng tốt!

"A....." Tiểu Thúy kêu to một tiếng, sợ tới mức nhảy dựng lên, khay cầm ở trên tay rơi xuống, phát ra tiếng vang không nhỏ. Tiểu Thúy quay đầu, nuốt nước miếng mới nói: "Nguyên lai là Thu Diệp cô nương a? Người làm ta sợ chết đi được!"

"Xuy..... Thật vô dụng!" Lỗ Thu Diệp liếc Tiểu Thúy một cái, khinh thường nói.

Lỗ Thu Diệp sở dĩ kiêu ngạo như thế, hoàn toàn là do phụ thân của nàng là tổng quản sự của Ủy phủ, hơn nữa cũng là bằng hữu lúc lão gia còn sống rất tín nhiệm. Ủy gia chưa từng đem Lỗ lão thành hạ nhân đối đãi, hẳn lại tri ân báo đáp, hơn phân nửa con cháu đều vì Ủy gia hết sức tận tâm. Tuy rằng Lỗ quản sự luôn nghiêm cẩn tuân thủ quy định, nhưng khuyết điểm duy nhất của hắn chính là rất sùng ái nữ nhi. Chỉ vì nương tử chết sớm, thật sự đau lòng đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ liền mất đi mẫu thân, thế là từ kết quả đó, liền tạo nên Lỗ Thu Diệp tính tình kiêu ngạo.

"Người không có việc gì ở cửa lúc ăn lúc hiện làm cái gì? Làm thế cũng phá hỏng mọi chuyện, thật sự là tay chân vụng về!" Lỗ Thu Diệp nâng lên cằm, tay chống thắt lưng, lớn tiếng chỉ trích Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy nhăn mày, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nàng sao có thể đổ tội như thế, rõ ràng là nàng ta điều ngoa đến dọa người, hiện tại cư nhiên còn ngờ nàng, ai!

"Hồi Lỗ cô nương, Ủy chủ gia vừa rồi phân phó nô tỳ trong chốc lát đưa canh gừng lại đây, để tiểu thư nhà ta tiêu trừ hàn ý." Tiểu Thúy nhỏ giọng trần thuật, thuận tiện cúi người xuống nhặt lên mảnh vỡ. Chỉ thấy Lỗ Thu Diệp nghe xong lời của nàng, khuôn mặt xinh đẹp lập tức trở nên vụn vỡ, khó nén tâm tư ghen tị cùng hăm dọa.

Chủ gia luôn đối tốt với Cơ Nhạn Nhi như thế, lại cũng không nhìn nàng một cái. Lỗ Thu Diệp từng bước đi về phía trước, đưa ngón tay vẽ loạn tiên sơn màu hồng gỗ nhẹ cửa, "Chủ gia. Người ở tú trang tới, có việc muốn bẩm báo với ngài!" Tiếng nói của nàng mềm mại, nhỏ nhẹ.

"Thật giả tạo!" Tiểu Thúy ở một bên thì thầm nói, vừa rồi còn đối với nàng hung dữ như vậy.

Lỗ Thu Diệp tai thính nghe thấy Tiểu Thúy lầm bầm lầu bầu, trừng mắt nhìn nàng một cái, hạ giọng quát: "Người nói cái gì?"

"Không có nha! Tiểu Thúy vừa nãy không nói gì, là Lỗ cô nương nghe lầm." Tiểu Thúy lắc tay áo phủ nhận.

Lỗ Thu Diệp hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Thúy một cái, "Nha đầu miệng lưỡi xảo trá, còn không đi xuống!"

"Dạ." Tiểu Thúy bĩu môi, không cam lòng lên tiếng.

Ai. Nàng thật muốn về nhà nga! Nếu không vì tiểu thư ở nơi này, nàng sao lại lưu lạc đến đây xem sắc mặt Lỗ Thu Diệp a? Ở Cơ phủ căn bản không có người sẽ bắt nạt nàng.

Tiểu Thúy mím môi, hướng Lỗ Thu Diệp hạ thấp người, rồi mới xoay người rời đi.

Lỗ Thu Diệp cao ngạo nhìn Tiểu Thúy một cái, xoay người tiếp tục nói.

"Chủ gia. Cha ta thỉnh ngài đi qua một chuyến."

Đi? Sao vẫn không có động tĩnh? Nàng lại đợi trong chốc lát, chẳng lẽ chủ gia không ở bên trong sao? Nàng to gan đẩy cửa ra, tay nhấc lên làn váy, nhẹ nhàng mà đặt xuống mũi chân, vượt qua cửa đi vào, không nghĩ tới liếc mắt một cái thấy được bộ dạng nửa thân trần của chủ gia, "Ai nha."

Ủy Nguyên Khánh tùy tiện phủ thêm áo khoác, từ phòng nhỏ đi ra. Lỗ Thu Diệp trong lòng mừng thầm, nhìn thấy thân thể nam nhân cũng không ngại ngùng, to gan ngắm nhìn, thậm chí di chuyển cước bộ, xoay thắt lưng cong mông đi đến.

"Chủ gia, Thu Diệp tới hầu hạ ngài thay quần áo." Lỗ Thu Diệp thấp đầu giả bộ e lệ, bàn tay hướng phía hắn.

"Không cần." Ủy Nguyên Khánh trầm giọng, có chút không hòa hoãn nghiêng đi thân mình.

"Chủ gia." Lỗ Thu Diệp cắn môi buông tay ra, dùng vẻ mặt ai oán chăm chú nhìn hắn.

"Ai cho phép người vào? Càng ngày càng không quy củ!" Ủy Nguyên Khánh phượng mắt hẹp dài sắc bén nhìn Lỗ Thu Diệp một cái, mũi phấn son nồng đậm trên người nàng làm cho hắn nhàu mày.

"Vừa mới nhất thời nóng vội, người ta cũng không dám nữa." Lỗ Thu Diệp nũng nịu giải thích.

Tuy rằng chủ gia đối với nàng rất lạnh nhạt, nhưng chưa bao giờ chân chính đối với nàng tức giận, cho nên nàng căn bản không sợ hắn. Ủy Nguyên Khánh nhìn Lỗ Thu Diệp một cái, không nói gì. Với hắn mà nói, Lỗ Thu Diệp chính là một nữ nhân quen thuộc, tuy rằng phóng túng điều ngoa, nhưng không chân chính làm hại người, cho nên xem mặt mũi Lỗ lão, hắn mới có thể lần nữa bao dung nàng, nhưng cũng không tỏ vẻ tất cả hành vi của nàng có thể tránh được mắt hắn.

"Chủ gia, tú trang bên kia phái người lại, hiện tại người đợi ở sảnh." Ủy Nguyên Khánh vờ nhẹ ồng tay áo, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Lỗ Thu Diệp say mê nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, chủ gia ngũ quan tinh mỹ, ngay cả nữ nhân đều so sánh không bằng. Mắt xéch hẹp dài, mũi thon nhọn, môi mỏng, nếu không phải giữa mi anh khí bức người, có lẽ ngay cả nam tử đều yêu thương chủ gia!

"Đi thôi!" Ủy Nguyên Khánh bước đi, nhất cử nhất động đều tản mát ra phong thái bất phàm.

Lỗ Thu Diệp đi theo sau hắn, mắt si mê nhanh dính hắn không tha.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trong phòng lò lửa hừng hực thiêu đốt, cùng băng hàn bên ngoài hiện ra đối lập mãnh liệt. Cơ Nhạn Nhi ngồi ở ghế thái sư, lười biếng nâng đầu, thân mình trải qua hoan ái tàn mạt ra mị thái mê người. Tiểu Thúy đứng ở phía sau lấy lược ngọc, tinh tế chải tóc dài của Cơ Nhạn Nhi, lơ đãng mở miệng hỏi: "Tiểu thư, chúng ta thời điểm nào về nhà nha?"

"Vì sao hỏi như thế chứ?" Cơ Nhạn Nhi có chút kinh ngạc, quay đầu hỏi lại.

"Tiểu thư, chúng ta đã tới nơi này thật lâu." Hai tay Tiểu Thúy cầm khăn tay thêu hoa, ngập ngừng nói.

"Nhưng cha cùng nương không biết thời điểm nào mới có thể về nhà, đại ca cũng không ở, chúng ta trở về căn bản không thấy được bọn họ nha!" Cha cùng nương nàng vừa ra khỏi cửa liền ngoạn điên rồi, giống như đã điều được thả tự do, ngẫu nhiên mới đưa thư trở về báo bình an, loại tình huống này đã sớm nhìn quen lắm rồi.

Trọng điểm là — nàng căn bản không nghĩ rời đi Khánh ca ca!

"Nhưng là..... Người ta....." Tiểu Thúy hao tổn tâm trí gãi đầu, miệng ấp úng.

"Xảy ra chuyện gì? Người có chuyện cũng nên nói nha! Còn như vậy, bên tai ta sẽ biến dài giống con la!" Tiểu Thúy thời điểm nào không rõ ràng như thế? Rốt cuộc là việc gì a?

"Ai gia, chính là vị Lỗ cô nương kia a!" Tiểu Thúy đỏ miệng oán giận.

Lỗ Thu Diệp mỗi lần đều cố ý trêu chọc nàng, tuy rằng đối với tiểu thư coi như khách khí, còn không có cái lá gan đắc tội tiểu thư, nhưng nàng là thực thâm, Lỗ Thu Diệp ba năm ngày liền trêu chọc nàng một chút, nàng không có mệnh như thế để chịu sự đùa giỡn a?

"Người nói Lỗ Thu Diệp? Nàng xảy ra chuyện gì?"

"Nàng mỗi lần đều cố ý trêu chọc ta." Tiểu Thúy ủy khuất nói, nước mắt dường như sẽ rơi xuống.

"Vì cái gì?" Cơ Nhạn Nhi nghiêng đầu hoang mang hỏi. Nàng biết Lỗ Thu Diệp đối với các nàng có địch ý, nhưng nàng không hiểu. Tiểu Thúy nghe Cơ Nhạn Nhi hỏi như thế, thiếu chút nữa gục ngã. Ai! Tiểu thư sao lại đơn thuần như thế? Cứ nhiên nhìn không ra ý đồ của Lỗ Thu Diệp. Thật sự là không có ý thức nguy cơ! Nàng phải giúp tiểu thư mới được! Nếu Ủy chủ gia bị cái nữ nhân kia cướp đi, tiểu thư nhà nàng sẽ làm sao?

"Tiểu thư, người cứ nhiên chưa phát hiện sao? Nữ nhân sẽ đối với một nữ nhân khác sinh ra địch ý, không phải vì nam nhân sao?" Tiểu Thúy bắt đầu đi nói, "Người sáng suốt đều nhìn ra được, Lỗ cô nương thích Ủy chủ gia a!"

"A? Người nói cái gì?" Cơ Nhạn Nhi như bị sét đánh, bát trà cầm trên tay không cầm chắc, không cẩn thận rơi trên váy, váy trắng nhảy mất nhiễm thượng một chút trà.

"Thật nóng!" Đùi tuyết trắng non mịn bị trà nóng làm bỏng, không khỏi đau kêu lên.

"Tiểu thư! Người không sao chứ?" Tiểu Thúy vội vàng đẩy ra quần lụa mỏng của Cơ Nhạn Nhi bị dính ướt, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng chà lau, nhưng da thịt non mịn của Cơ Nhạn Nhi vẫn nổi lên một mảnh hồng.

"Trời ạ! Thoạt nhìn thực nghiêm trọng! Ta đi lấy thuốc mỡ đến." Tiểu Thúy vội vàng chạy đi ra ngoài.

"Đợi đã a!" Cơ Nhạn Nhi mới hô lên miệng, Tiểu Thúy cũng không quay đầu lại chạy như điên đi ra ngoài. Ừ! Mới vừa rồi Tiểu Thúy nói cái gì? Lỗ Thu Diệp thích Khánh ca ca?

Tiểu Thúy cước bộ thần tốc chạy vội trở về, cầm trên tay một lọ thuốc mỡ.

"Người trước không vội! Người vừa mới nói là thật vậy chăng?" Cơ Nhạn Nhi ngăn Tiểu Thúy, muốn nàng ngồi xuống.

"Ai da, tiểu thư tốt của ta, chân của người đã bị thương, ta trước giúp người bôi thuốc."

"Không đau như vậy, người nhanh nói rõ ràng." Cơ Nhạn Nhi ép Tiểu Thúy ngồi xuống, "Người vừa mới nói..... Lỗ Thu Diệp thích Khánh ca ca?"

"Là nha! Đây là hạ nhân Úy quý đều biết nói, cũng chỉ có tiểu thư không biết đi?"

Tiểu Thúy miệng động, trên tay động tác cũng không dừng lại, đem khăn tay ướp nước đá để ở trên da thịt phiếm hồng của Cơ Nhạn Nhi.

"Toàn bộ mọi người biết chuyện này?!" Cặp mắt to hắc bạch phân minh kia lóe lên khiếp sợ, nàng có tri độn như thế sao? Nàng thật không biết? Vẫn là bởi vì nàng không muốn suy nghĩ sâu xa?

"Khó trách..... Nàng đối với chúng ta địch ý lớn như thế."

"Đúng vậy a! Nàng cần bản không đem chúng ta để vào mắt." Tiểu Thúy ở Cơ gia như cá gặp nước, hiện tại mỗi ngày đều bị Lỗ Thu Diệp chinh thám! Kỳ thật này cũng tốt, nàng có trách nhiệm bảo vệ hạnh phúc tiểu thư!

"Tiểu thư, chẳng lẽ người không lo lắng sao? Nàng mỗi lần đều bám dính ở bên người chủ gia, như vậy tiểu thư còn không lo lắng sao?" Tiểu Thúy nắm thủ, vẻ mặt tức giận, bộ dạng như thể đương sự chính là nàng.

"Ngô..... Nhưng Khánh ca ca lại không thích nàng." Cơ Nhạn Nhi đỏ cái miệng nhỏ nhắn nói.

Tuy rằng trong miệng như thế nói, nhưng trong lòng vẫn thực bất an.

"Là đúng vậy! Nhưng tiểu thư cứ buông ra mặc kệ như thế sao?" Tiểu thư nhà nàng cũng không nên yếu phòng bị một chút, nếu phát sinh việc gì, tiểu thư nhất định sẽ hối hận!

Cơ Nhạn Nhi như thế nào không biết Khánh ca ca luôn luôn chịu nữ nhân ái mộ sâu sắc? Nhưng nàng cũng chỉ có thể tận lực không thêm nghĩ nữa a! Bằng không nàng có thể làm sao nữa?

"Chán ghét! Vì cái gì có nhiều nữ nhân như thế thích hấn a?" Đều do lão thiên gia đối với hấn thật tốt quá, chẳng những sự nghiệp có, ngay cả tướng mạo cũng làm cho nữ nhân ái mộ không thôi.

"Cho nên tiểu thư nhanh nên xem chủ gia nha! Bằng không nữ nhân kia yêu thương nhưng nhớ, cũng là chuyện sớm hay muộn." Tiểu Thúy còn nói: "Đến lúc đó hối hận sẽ không kịp!"

Cơ Nhạn Nhi hai tay ôm má trầm tư, trong lòng âm thầm nuốt lời nói của Tiểu Thúy, tâm tình phức tạp hiện lên ở trên mặt nàng, nửa điểm cũng không giấu được. Sắc trời mờ nhạt đem tuyết trắng ở sơn trang chiếu thành một mảnh kim bích, khiến nó càng thêm huy hoàng to lớn.

"Nghe Tiểu Thúy nói nàng bị thương?" Úy Nguyên Khánh nói xong chuyện công sự liền gấp gấp lại đây, trên khuôn mặt tuấn tú tinh mỹ để lộ ra một tia lo lắng.

"Hừ....." Cơ Nhạn Nhi tiếp tục chải tóc, xoay mặt không nhìn hấn.

"Làm sao bị thương?" Úy Nguyên Khánh quay thân mình Cơ Nhạn Nhi, cao thấp đánh giá.

"Không cần sờ loạn!" Nàng hiện tại không nghĩ nhìn thấy hấn, hấn tốt nhất không cần đụng chạm nàng!" Tâm trạng muội không tốt, huynh không cần làm phiền."

Nàng đối với hấn dứt tay áo, bỏ qua không nghĩ thấy hấn, làm cho Úy Nguyên Khánh nheo lại đôi mắt phượng, rốt cuộc đã xảy ra việc gì, làm cho nàng ngay cả nhìn hấn một cái cũng không nguyện ý?

"Phát sinh việc gì?" Hấn trầm thấp hỏi. Vừa nghe được nàng bị thương, hấn liền vội vàng chạy tới, bình thường, tiểu nữ nhân này sẽ nhào vào trong lòng hấn làm nũng, hiện tại nàng lại cự tuyệt hấn ở ngoài gần dặm.

"Đừng để ý muội, huynh đi đi a!" Biết rõ không nên trút giận nên hấn, nhưng trong lòng nàng cũng không chịu nổi.

Nhìn vẻ mặt nàng quật cường, nước mắt như trân châu rơi xuống, bộ dáng kia làm tất cả không hồn giận của hấn chuyển thành bất đắc dĩ. Hấn thở dài, ai bảo hấn gặp gỡ nàng sẽ không bỏ được. Hấn hơi nhíu mày, ôn nhu ôm lấy nàng. Con người có chút ngạo khí sắt đá, nhìn thấy nước mắt ủy khuất của nàng, cũng hóa thành mềm mỏng, "Xảy ra chuyện gì..... Ta chọc muội tức giận?"

"A..... Đau!" Nàng cắn răng nhịn đau, hấn không cần thận trọng tới miệng vết thương của nàng.

Nghe được tiếng kêu của nàng, hấn nhanh chóng nhấc lên váy, yêu thương vuốt ve da thịt sưng đỏ, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ thương tiếc, "Sao không cẩn thận như vậy?"

Nhìn bộ dạng hấn đau lòng, làm cho nàng bớt đau lòng, tức giận cũng tiêu một nửa. "Àn....." Nàng ôn thuận dựa ở trong ngực hấn thấp giọng nói.

Hấn yêu thương nhẹ nhàng nói, trong lòng thương tâm không ngừng, "Bôi qua được sao?"

"Mới vừa rồi Tiểu Thúy giúp muội bôi được, hiện tại có vẻ đỡ, đừng lo lắng." Tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực rắn chắc cọ xát, làm không biết chán.

"Muội bị thương,ta sẽ đau lòng." Thấy nàng khôi phục bộ dạng ôn thuận,hắn nói lời tà tử,muốn nàng vui vẻ.

"Chán ghét!" Nàng cười duyên,mắt hạnh xinh đẹp híp thành một đường cong.

Hắn âm thầm cười khỏ,tâm tư tiểu nữ nhân này,thật sự làm người ta khó nắm lấy.

"Tốt lắm, mới vừa rồi tức cái gì?" Hắn cũng không quên chuyện vừa rồi.

Nàng thẹn thùng đỏ mặt,vừa nãy nhất thời mất đi lý trí, mới có thể đối với hắn khó chịu."Được rồi! Chính là..... Tiểu Thúy nói cho muội một việc."

"Àn?" Hắn hơi nhíu mày,chờ nàng nói tiếp.

"Ngô..... Ân....." Nàng đỏ mặt cười,chi chi ngô ngô.

"Khó mở miệng như thế, quên đi." Bàn tay to ôm nàng bắt đầu không an phận thăm dò.

"Ai dục..... Không cần náo loạn,muội nói,muội nói mà!" Nàng đè lại tay hắn. Khẩu khí khó nén chua hòi:"Vị Lỗ Thu Diệp kia thích huynh đúng không?"

Nguyên lai tiểu nữ nhân này vì chuyện này mà giận dữ,thật đáng yêu!

"A! Muội ghen?" Hắn buộc chặt mạnh mẽ ôm lấy nàng,hơi thở tràn ngập nam tính phun ở tai nàng.

"Muội mới không có!" Mặt đẹp của nàng lên, né tránh thế công của hắn.

Hào nóng..... Tay hắn giống như ngọn lửa,ở trên người nàng châm lửa tình.

Sắc mặt hắn ngay thẳng."Nàng ta thích ta."

"Vậy huynh còn....." Hắn nếu biết,còn cho Lỗ Thu Diệp theo bên người?

"Hừ....." Ngón tay giữa của hắn để ở trên môi anh đào khẽ nhếch,vỗ về chơi đùa.

"Thì tính sao? Ta cho tới bây giờ không đem nàng ta thành nữ nhân đối đãi. Nàng ta từ nhỏ không có người bạn nào chơi đùa, cho nên mới bám ta như thế, huống hồ tuổi nàng ta cũng không còn nhỏ,có thể lập gia đình được rồi,những ngày ở trong phủ cũng không lâu nữa."

Hắn ôm lấy nàng, nhẹ giọng dỗ dành nàng."Đừng vì nàng ta mà hao tổn tinh thần nữa,ân?"

Nàng nhẹ nhàng gật đầu,bị lời ngon tiếng ngọt của hắn làm tâm hoa nở rộ.

"Hiện tại muội nên trấn an ta,Tiểu Nhạn Nhi."Đôi mắt Úy Nguyên Khánh chuyển thâm,gọi lên nụ cười tà khí,vì nàng mà nhiễm thượng tình dục. Hắn vĩnh viễn đều muốn nàng không đủ!

Lúc này,thiên chi kiều tử này trong lòng rối cuộc không chứa được nữ nhân khác, không biết,ở góc tối ngoài phòng có một nữ tử,đang nghe lén hai người đối thoại.Nữ tử không tự giác nắm chặt bàn tay,ánh trắng chiếu vào trên sườn mặt nàng tràn ngập ghen tỵ,càng thêm âm trầm.Trong phòng không ngừng truyền ra tiếng cười huyền ảo của hai người, bọn họ ân ái thì thâm kích thích nữ tử, làm cho khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ cũng không che dấu được dữ tợn, nàng xoay người phẩy tay áo bỏ đi, không có kinh động bất luận kẻ nào.Mây đen dày đặc dần dần che lại ánh trắng xinh đẹp, bốn phía bóng tối có chút biến hoá kỳ lạ...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Nữ tử không phải người nào khác, đúng là si mê Úy Nguyên Khánh Lỗ Thu Diệp.Trở lại trong phòng,nàng một đêm chưa ngủ, một người ngồi ở ghế trên,càng không ngừng thấp mắng.

"CƠ Nhạn Nhi đáng giận!" Nàng tức giận,càng nghĩ càng không cam lòng."Bình thường nếu không phải gia chủ luôn bảo hộ ngươi, ta đã sớm chinh ngươi một chút!Hiện tại càng ngày càng quá phận, cư nhiên cười đến trên đầu ta."

Nàng thì thảo tự nói, càng nghĩ càng bốc hỏa."Ta sẽ không để yên cho ngươi, CƠ Nhạn Nhi!" Tay nắm chặt đột nhiên hướng trên bàn vỗ.

Nàng cắn răng thật mạnh,đứng lên,giống một trận gió xoáy chạy đi ra ngoài.

Trời còn mờ sáng,hai người chủ tứ Cờ NhạN Nhì sớm rửa mặt chải đầu xong,đi ra ngoài cho bớt buồn rầu.

"Tiểu thư,hôm nay tâm tình người đặc biệt tốt nha!"

"Đúng rồi, hôm nay thời tiết thật ấm áp, làm cho tâm tình người ta cũng sáng sủa lên." Cờ NhạN Nhì ngồi ở trên ghế đá ngắm cảnh, bàn tay mềm che ở giữa mi, ngăn trở ánh sáng có điểm chói mắt.

"Ta thấy a..... Tiểu thư mới không phải vì thời tiết tốt mới vui vẻ như thế đâu!" Tiểu Thúy bồn cọt che miệng cười, xoay người cảm một chút khối gỗ đặt ở hoài lộ của Cờ NhạN Nhì.

"Ngạ..... Vậy ngươi nói xem, là vì cái gì?" Cờ NhạN Nhì đem tay nhỏ bé nhẹ nhàng tựa vào trên hoài lộ sưởi ấm, chờ sau khi tay nhỏ bé ấm áp liền đặt ở trên hai má đông lạnh hồng hồng."Hô..... Thật ấm"

"Là vì Úy chủ gia yêu thương, mới làm cho tiểu thư vui vẻ như thế đi? Úy chủ gia thật sự đối với tiểu thư tốt lắm! Bình thường Úy chủ gia luôn lạnh lùng,nhưng gặp tiểu thư liền hoàn toàn thay đổi."

"Hắn đương nhiên sẽ đối với ta tốt! Bằng không ta mới không để ý tới hắn." Bị tình yêu mê đắm làm Cờ NhạN Nhì càng thêm kiêu diễm, giống như một đóa hoa hải đường nở rộ, như thể động lòng người.

"Tiểu thư,người xem,kia không phải Lỗ Thu Điệp sao?" Tiểu Thúy chỉ về phía dưới đình nói:"Nàng ta sao thoát nhìn thực tức giận a?Mặt đều biến dạng nha."

Lại liếc mắt một cái,Tiểu Thúy cảm thấy Lỗ Thu Điệp thật sự là người đáng sợ, vẫn cẩn thận một chút mới tốt.Cờ NhạN Nhì cùng Tiểu Thúy nhìn nhau một cái, đồng thời cảm thấy có loại cảm giác thể tới rạo rạt.Lỗ Thu Điệp đi lên đình, chỉ Cờ NhạN Nhì nói:"Ngươi đứng lên cho ta!"

"Lỗ tiểu thư, ngươi xây ra chuyện gì? Không cần như vậy....." Tiểu Thúy mở ra hai tay che ở trước Cờ NhạN Nhì,ngỡ khí khẽ run.Tuy rằng sợ hãi,nhưng nàng nhất định sẽ bảo hộ tiểu thư.

"Nha đầu chết tiệt kia! Đừng vướng bận,tránh qua một bên đi!" Lỗ Thu Điệp đá Tiểu Thúy một cước, đem nàng đẩy ra, rồi đã man kéo Cờ NhạN Nhì.Cờ NhạN Nhì không kịp phòng bị,hoài lộ đặt ở trên người rơi xuống trên mặt đất,phát ra một tiếng vang.

"Ai da....." Tiểu Thúy ngã ở trên mặt đất lạnh như băng,kêu thảm một tiếng,đau chết nàng!

"Ngươi làm cái gì? Sao có thể đá thương người chứ?"

Nhìn thấy Tiểu Thúy nhăn lại mi biểu tình thống khổ, Cờ NhạN Nhì đau lòng không thôi, suy nghĩ muốn nâng Tiểu Thúy dậy, lại bị Lỗ Thu Điệp bắt được tay, dùng sức bóp—

"Đau quá, ngươi buông!" Cờ NhạN Nhì cắn môi, nước mắt tràn mi ra.

"Hừ! Ta mới không buông, ngươi nói buông ta phải nghe sao? Ngươi cho ngươi là ai a! Ta cũng không phải tỳ nữ của ngươi,vì cái gì phải nghe ngươi? Ngươi cho là nơi này ngươi làm chủ sao? Ta a..... Muốn ngươi đau!"

Lỗ Thu Điệp âm trầm tựa vào bên tai Cờ NhạN Nhì nói, nàng ta ghét nhất bị loại nữ nhân bề ngoài giả vờ nhu nhược,lại ngầm phá hư chuyện tốt của nàng! Cổ tình chủ gia còn đổ dành nữ nhân này,càng làm cho nàng ta đau lòng!Nàng yêu có một mình chủ gia a!Từ khi có trí nhớ tới nay,nàng cũng đã yêu hắn!Vì cái gì?Điều này rất không công bình! Là nàng yêu chủ gia trước, không phải nữ nhân này! Nhưng nữ nhân này cũng không phí công sức liền cướp đi hy vọng của nàng,bảo nàng dùng tâm tình gì chịu được?

Từ trong suy nghĩ phục hồi lại tinh thần, Lỗ Thu Điệp hung tợn hỏi:"Vì cái gì ngươi muốn phá hư?"

"Cái gì?" Cờ NhạN Nhì suy yếu hỏi,cổ tay bị nắm phát đau,Lỗ Thu Điệp giống như muốn đem nàng bóp nát,làm cho nàng ngay cả bỏ ra khí lực đều không được.

"Đừng giả bộ! Ngày hôm qua những lời ngươi đối với chủ gia, ta đều nghe được."

"Cái gì..... Ngươi nghe lén chúng ta nói chuyện?"

Lỗ Thu Điệp nheo lại mắt bén nhọn,"Bằng không ta sao sẽ biết ngươi đáng giận như thế?"

Chủ gia phong lưu thành tính,hắn nhất định là thích cái mới mẻ,nữ nhân này nghĩ nàng có thể được sủng ái bao lâu?Thời điểm chủ gia yêu thương một nữ nhân, sẽ đối với nàng tốt đến vô cùng.Chi khi nào không còn hứng thú, liền lãnh tình dứt bỏ..... Nàng ở bên người chủ gia lâu như thế, sao có khả năng không biết?

"Ngươi mới là tiểu nhân! Vì cái gì nghe lén chúng ta nói chuyện?" Cờ NhạN Nhì tức giận.

Lỗ Thu Điệp cả giận nói:"Nếu không phải ta vừa vịn đi qua,sao biết ngươi muốn phá hư?"

Cơ Nhạn Nhi cũng không dễ khi dễ như thế, nàng cãi lại nói:"Đồ đều là sự thật a!"

Nếu Lỗ Thu Điệp tìm tới cửa,cần giải quyết rõ ràng!Nàng cũng không muốn lại nhìn thấy Lỗ Thu Điệp vây quanh Khánh ca ca,chỉ nghĩ đến cái hình ảnh kia, tâm liền đau thành một đoàn.

"Ngày hôm qua Khánh ca ca nói sao, người đều nghe thấy được, người lại hỏi hán đi!"

"Hán không có khả năng thích của người."Trong giọng nói của Cơ Nhạn Nhi sâu kín có một tia kiên định.Nàng bề ngoài mặc dù nhu nhược, nhưng tâm lại rất cứng rắn,vì bảo vệ tình yêu của bản thân,nàng sẽ không dễ dàng lùi bước.

Tay nắm Cơ Nhạn Nhi dần dần buộc chặt,Lỗ Thu Điệp trên mặt biến hóa ngàn vạn, không hề cam tâm,cũng có oán thán,mím môi dưới hơi hơi co rúm, không có biện pháp phản bác lời Cơ Nhạn Nhi nói.Móng tay nàng ta thật sâu đâm vào da thịt nhẵn nhụi của Cơ Nhạn Nhi nhẵn nhụi, tức giận tăng lên. Cơ Nhạn Nhi đau rút đầu vai, cắn chặt răng, không nghĩ yếu thế, lại thẳng thân mình.

"Nói đúng là vậy! Ủy chủ gia đối với người không có ý,ngài trong lòng chỉ có một mình tiểu thư mà thôi." Tiểu Thúy khập khiễng đi tới, dùng sức kéo tay Lỗ Thu Điệp,"Tiểu thư, tay người không có việc gì đi..... Trời ạ! Đồ sâu thành như vậy."

Tay tiểu thư bị móng tay bén nhọn của Lỗ Thu Điệp bóp tím lại, hảo hảo tiêm tiêm tay ngọc.....Trời ạ! Tiểu thư thật sự không hiểu bảo hộ bản thân,Ủy chủ gia nhìn thấy vết thương này nhất định sẽ nổi giận!Lỗ Thu Điệp bình thường khi dễ nàng còn chưa tính, nhìn một chút sẽ không sao,nhưng nàng cư nhiên thương tổn tiểu thư, nàng sao có thể mặc kệ chứ?Tiểu Thúy một bộ gà mái bảo vệ gà con,giao tay lên,tức giận nói:"Người nữ nhân này,cần bản không xứng với Ủy chủ gia,it ở đó mà cóc đòi ăn thịt thiên nga!"

Nàng mở to miệng để thở rồi nói tiếp:"Tiểu thư nhà ta tương lai sẽ là chủ mẫu nơi này, người cư nhiên dám mạo phạm?!"

Cơ Nhạn Nhi nghe được miệng Tiểu Thúy nói ra những lời tàn nhẫn, vội vàng ngăn cản,"Tiểu Thúy, đừng nói nữa!" Như vậy rất đã thương người!Thích một người là đúng..... Chính là Lỗ Thu Điệp yêu sai người.

"Tiểu thư, nàng chính là nhìn người dễ khi dễ, hiện tại ta mới không để yên cho nàng đâu!" Tiểu Thúy đứng ở trước mặt Lỗ Thu Điệp, khiêu khích nâng lên mặt nhìn thẳng Lỗ Thu Điệp. Cho tới bây giờ không có người cùng Lỗ Thu Điệp nói chuyện như vậy,nàng ta mới có thể không coi ai ra gì,mới tạo thành nàng ta của hôm nay.

"Ai nói chuyện với người, dứt ngay!" Lỗ Thu Điệp lại đẩy Tiểu Thúy một phen.

Mất sắc Tiểu Thúy đã sớm dự đoán được Lỗ Thu Điệp sẽ có hành động này, thông minh tránh đi thâm mình.

Không ngờ, Lỗ Thu Điệp đẩy vào không khí,cước bộ không ôn, lao về phía trước ngã xuống."A....."

"Trời ạ!" Cơ Nhạn Nhi kinh hô một tiếng, theo bản năng vươn tay muốn bắt lấy thân mình Lỗ Thu Điệp đang rơi xuống,lại bắt trượt, mắt thấy Lỗ Thu Điệp ngã xuống, phát ra một tiếng vang. Lỗ Thu Điệp cũng không nhúc nhích nằm trên mặt đất, chủ tớ hai người sợ hãi.

"Tiểu Thúy, nhanh đi gọi người đến, nhanh lên!" Cơ Nhạn Nhi nhanh chóng chạy xuống, muốn nâng Lỗ Thu Điệp dậy.

"Chân của ta..... Đau quá!" Lỗ Thu Điệp đau kêu, vẫn không quên đẩy ra nữ nhân làm nàng ta chán ghét."Đừng chạm vào ta!"

"Đừng như vậy..... Người đã bị thương." Cơ Nhạn Nhi mềm nhẹ nói, tuy rằng nàng không thích Lỗ Thu Điệp, nhưng cũng không thể mặc kệ nàng ta nha! Lỗ Thu Điệp thoạt nhìn giống như rất thống khổ, đứng đều đứng không đứng dậy, cũng không làm cho nàng tới gần.....

"Hừ....." Lỗ Thu Điệp cười lạnh một tiếng, không hòng giận tránh đi tay Cơ Nhạn Nhi đưa ra. Không cần nàng giả vờ hảo tâm!

Sao lại biến thành như vậy? Cơ Nhạn Nhi trong lòng bất an lan tràn. Tuy rằng nàng không có sai, nhưng phát sinh việc ngoài ý muốn này cũng có quan hệ với nàng, tư tưởng,cảm giác tội ác liền nảy lên trong lòng.Cơ Nhạn Nhi nhủ lại mi tâm,nghĩ rằng Tiểu Thúy sao chậm như thế,"Người nhẵn một chút, ta đi tìm người đến."

Vừa lúc nàng quay người lại, liền va phải một bức tường dày.A..... Đau quá! Nàng sờ cái mũi bị làm dập, ngẩng đầu nhìn, Ủy Nguyên Khánh liền đứng ở trước mặt nàng..... Hán thời điểm nào thì đến?Bất an trong lòng nàng dần dần lớn hơn, hai tay càng lúc càng lạnh.Ủy Nguyên Khánh nhìn Lỗ Thu Điệp té trên mặt đất,trong đôi mắt hiện lên một đạo tinh quang,"Đây là xảy ra chuyện gì?"

Khi Cơ Nhạn Nhi đang định mở miệng, Lỗ Thu Điệp lại giành nói trước:"Đều là ta không tốt,không cẩn thận ngã xuống.Ngài trăm ngàn không nên trách Nhạn Nhi tiểu thư!"

Vừa nãy,nàng nhìn thấy Ủy Nguyên Khánh đi tới,cho nên mới có ý ngã xuống.Nói như vậy,khẳng định có thể làm cho chủ gia tưởng Cơ Nhạn Nhi đẩy nàng ngã xuống!Ủy Nguyên Khánh trăm mặc không có đáp lời, đầu điểm con người tỉnh ngộ nhìn Cơ Nhạn Nhi một cái, rồi mới ôm lấy Lỗ Thu Điệp bị thương nhanh chóng rời đi.Lỗ Thu Điệp nhẹ nhàng tựa vào trên vai Ủy Nguyên Khánh,chống lại tất to kinh hoàng của Cơ Nhạn Nhi, lộ ra một nụ cười quý dị.

"Khánh ca ca....." Ngực Cơ Nhạn Nhi căng thẳng, hán sẽ không tin tưởng lời Lỗ Thu Điệp chứ?

Nhất định vậy! Hán sao có thể ngay cả hỏi nàng một câu cũng không chịu, cứ như vậy rời khỏi?Cơ Nhạn Nhi nuốt xuống chua xót, không cho ủy khuất

lộ ra.

"Tiểu thư! Tiểu thư! Ta dẫn người lại đây." Tiểu Thúy dẫn theo hai gã nam đinh tới, lại không thấy được Lỗ Thu Diệp bị thương. "Đi? Người đâu?"

Cơ Nhạn Nhi yên lặng không nói gì, tâm hồn rời đi, hai mắt sưng mù nhìn hướng Úy Nguyên Khánh đi. Lòng của nàng đau quá.....

Lỗ Thu Diệp nhin không được che tay cười, đây là lần đầu chủ gia bước vào khuê phòng của nàng!

"Nữ nhi ngoan của ta, bị thương có nghiêm trọng không?"

Lỗ lão lo lắng kiểm tra thương thế của Lỗ Thu Diệp. Lỗ Thu Diệp lẳng lặng nằm ở trên giường, để lão đại phu xem xét. Tuy rằng chân thương ầm ầm đau, nhưng trên mặt của nàng lại luôn giữ mỉm cười. Chỉ cần chủ gia ở bên người nàng quan tâm, hết thấy đều rất đáng giá.

"Cha, đừng lo lắng! Hắn là không có gì đáng ngại." Nàng ôn nhu lời kéo ống tay áo phụ thân. "Thiếu chủ gia ôm ta trở về đó!" Lỗ phụ mới vừa rồi vội vàng chạy vào, kinh ngạc nghe nàng nói, lúc này mới phát hiện sự hiện diện của chủ gia.

"Thiếu chủ gia. Xin hỏi đã xảy ra việc gì? Diệp nhi như thế nào từ trên thang lầu té ngã?"

Úy Nguyên Khánh nhắm mắt, không nói một câu, làm cho người ta nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì.

Lỗ Thu Diệp vội vàng nói: "Là bản thân con không cẩn thận, cha đừng ngạc nhiên vậy chứ!"

"Sao ngay cả bản thân đều chiếu cố không tốt chứ?" Lỗ lão xoa đầu nữ nhi, lo lắng nói, rồi mới xoay người nói tiếp: "Chủ gia, thật sự là phiền toái ngại."

Úy Nguyên Khánh khoanh tay ra sau, tựa tiểu phi tiểu. Lão đại phu nhìn kỹ cái chân bị thương của Lỗ Thu Diệp, đứng dậy nói: "Cô nương tạm thời không thể đi chuyển, tận lực để cho nàng ở trên giường nghỉ ngơi."

"Nghe thấy không? Không cần giống cái dã nha đầu gây chuyện khắp nơi." Hành vi của nữ nhi, Lỗ lão rõ ràng biết. "Cùng lão phu đi lấy thuốc!" Lão đại phu cầm lên hòm thuốc.

"Được, đã phiền toái chiếu cố." Lỗ lão khách khí khom thắt lưng, theo lão đại phu đi ra ngoài.

Sau khi đại phu cùng Lỗ lão đi ra ngoài, trong phòng trở nên có chút nặng nề, từ lúc chủ gia theo ôm nàng tiến vào, cũng không nói nửa câu, làm cho Lỗ Thu Diệp có cảm giác ngồi không yên. Hắn sẽ không biết cái gì chứ? Nhưng vào lúc này, Tiểu Thúy nhẹ nhàng đẩy ra cửa, thăm dò kêu: "Lỗ cô nương, tiểu thư nhà ta đến thăm ngươi."

Cơ Nhạn Nhi bước vào phòng, khuôn mặt xinh đẹp có chút trắng bệch. Lỗ Thu Diệp nhìn thấy nàng tiến vào, biểu tình trên mặt đột nhiên biến đổi. Nhìn chủ gia một cái, nàng vẫn chỉ có thể giả bộ khuôn mặt tươi cười, "Ài da, Cơ tiểu thư sao đến đây vậy?"

"Xem qua đại phu sao?" Hàm răng trắng của Cơ Nhạn Nhi cắn môi dưới, bước lên trên. "Thương thế của ngươi..... Có trở ngại hay không?" Nàng hạ thấp mặt thấp giọng hỏi.

"Àn..... Vừa rồi mời đại phu đến xem qua, muốn ta hảo hảo tĩnh dưỡng." Lỗ Thu Diệp miễn cưỡng cười.

Mau rời đi phòng của nàng! Nàng một chút cũng không hoan nghênh nàng ta, ít ở đó mèo khóc chuột đi! Nàng ngẩng đầu nhìn chủ gia một cái, quả nhiên, ánh mắt hắn lập tức chuyển tới trên người Cơ Nhạn Nhi.

"Àn..... Vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi."

Cơ Nhạn Nhi xấu hổ gật đầu. Người vừa mới mắng to nàng, hiện tại lại trở nên hiền lành như thế, làm cho trong lòng nàng bao phủ quý dị. Nàng vụng trộm ngắm Úy Nguyên Khánh bên cạnh một chút, theo bản năng cắn môi dưới.

"Ta không quấy rầy." Nàng ngập ngừng nói: "Lát nữa lại đến xem ngươi."

Úy Nguyên Khánh từ khi Cơ Nhạn Nhi bước vào cửa, con ngươi từ từ liền nhanh chóng nhìn dung nhan trắng bệch của nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một chút đau lòng. Thấy nàng chuẩn bị rời đi, bàn tay hắn để ở bên cạnh trụ giường đột nhiên túm lấy nàng, rồi liền đi ra ngoài.

"Chủ gia..... Đừng đi a!" Lỗ Thu Diệp lo lắng kêu to. Úy Nguyên Khánh cũng không quay đầu lại, như một trận cuồng phong, không có người có thể nắm giữ hắn.

Ngoài cửa, thân ảnh hai người đặc biệt thân mật giao hòa với nhau. Úy Nguyên Khánh đem Cơ Nhạn Nhi khóa ở giữa màn trướng cùng bản thân, tới tận nhìn nàng.

"Vì cái gì không nhìn ta?" Hắn một tay giữ mặt nàng, trầm thấp hỏi.

"Muội không có." Cơ Nhạn Nhi lắc đầu phủ nhận, ngữ khí khẽ run. Thân ảnh hắn hoàn toàn bao phủ lấy nàng, làm nàng cảm nhận sự áp bách trầm trọng.

"Tiểu phiến tử thích nói dối!" Khuôn mặt thâm trầm của hắn dần dần phóng đại, càng dựa vào gần.

Mặt Cơ Nhạn Nhi đỏ lên, lại xấu hổ, nói không ra lời. Úy Nguyên Khánh khoe miệng lại cong lên, thấp giọng nở nụ cười. Nghe được tiếng cười của hắn vang lên, nàng chậm rãi nâng lên khuôn mặt phỉếm hồng, tràn đầy nghi hoặc. Vì cái gì hắn còn cười được? Hắn không phải hiểu lầm nàng sao? Xem biểu tình của nàng, Úy Nguyên Khánh biết nàng suy nghĩ cái gì, thật sự là tiểu nữ nhân đơn thuần!

"Muội nghĩ rằng ta không biết muội suy nghĩ cái gì?" Hắn vừa thoải mái vừa nói.

Tiểu nữ nhân đáng đánh này! Luôn suy nghĩ miên man. Về màn kịch nhỏ này, hắn nếu nhận không thấy, có thể nào có thành tựu như hôm nay?

"Cái gì?" Cơ Nhạn Nhi mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hé mở.

Con người trong suốt của nàng luôn câu dẫn hắn, làm cho tâm hắn không ngừng động, mà cánh môi đỏ tươi là bông hoa của cây thuốc phiện, độc được trí mạng kia, hắn lại cam nguyện hái ngọt ngào của nàng, không thể tự kiềm chế mê luyến. Hắn mạnh mẽ kéo thân thể nàng qua, hung hăng hôn đôi môi lạnh như băng của nàng, thô bạo cắn cắn nàng yếu ớt thân cánh hoa, dương cương nam nhân hơi thở toát lên ở cửa nàng hồ hấp bên trong, làm cho nàng trốn cũng trốn không thoát.

"Ngô..... Đau....."

Hắn che lại kêu to của nàng, dùng sức cầm eo thon nhỏ. Phòng ngừa nàng ý đồ thoát đi, hung hăng đoạt lấy môi nàng, cho đến lúc nàng trở nên mềm mại, mới vừa lòng buông ra. Bạc thân dính sắc đỏ giống như máu tươi, hắn che dậy mí mắt, lưỡi liếm hương vị tinh ngọt kia, lộ ra mỉm cười tà khí.

"Huỳnh..... Huỳnh làm cái gì?" Nàng sờ bờ môi sưng đỏ lên, ôm ngực, từng ngậm từng ngậm thở. Khuôn mặt tuần tú tà khi bất cần đời, so với nữ nhân còn yêu điểm, con người chăm chú nhìn nàng không tha, làm cho nàng tim đập loạn lên, cảm thấy bản thân giống như sơn dương đợi làm thịt.

Hắn thấp giọng nói: "Đây là trừng phạt muội." Hắn thật sự muốn đem nàng khóa vào trong ngực, dùng sức đánh mông nhỏ của nàng, cho đến khi nàng cầu xin tha thứ. Nhưng mà, đánh vào thân thể nàng, sẽ đau ở tâm hắn.

"Phạt muội cái gì? Mới vừa rồi là nàng ta tự mình ngã xuống." Cơ Nhạn Nhi suy sụp hạ mí mắt, ủy khuất nói. Hắn bĩu môi nói: "Muội là nên phạt! Ai bảo muội đối với ta không có tin tưởng, luôn chọc ta tức giận."

"A?" Hắn nói cái gì?

"Ta biết nàng ta cố ý làm cho ta thấy." Úy Nguyên Khánh nguyên bản thần thái cả lơ phật phơ biến đổi, vô tình hừ nói: "Ta không nghĩ vạch trần nàng ta thôi!"

A? Nàng thực không hiểu hắn suy nghĩ cái gì? Nàng lại nghĩ đến vừa rồi, tâm thật đau quá, sợ hắn thật sự hiểu lầm nàng. Con người tinh liễm lại sắc bén của Úy Nguyên Khánh giống như nhìn thấu ý nghĩ của nàng, hắn dừng một chút, "Muốn biết vì cái gì?"

Cơ Nhạn Nhi gật gật đầu, "Àn....." Nàng nghĩ rằng, tâm tư hắn thâm trầm, vĩnh viễn làm cho người ta nhìn không thấu.

"A! Nàng ta muốn ta hiểu lầm, ta có thể nào làm cho nàng ta thất vọng chứ?" Úy Nguyên Khánh nâng lên mày kiếm, một nụ cười nghiền ngẫm giả tạo lộ ra. "Không thấy rất thú vị sao?"

Những lời này là ý tứ gì? Cơ Nhạn Nhi không có hỏi ra miệng, sợ hãi nhìn ánh mắt thâm trầm của hắn, từ trong lòng nổi lên một sự rung mình. Tuy rằng bản thân cùng hắn thân mật như thế, nhưng nàng thật sự không hiểu biết về hắn, điều này cũng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi. Khánh ca ca luôn vẫn nhã nhặn cười, nhưng đã có cảm giác xa cách lạnh như băng. Nam nhân kiêu căng này, nàng có thể có được thật lòng của hắn sao? Nếu giờ phút hạnh phúc này là mộng, có thể không cần tỉnh lại hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trên giường một nữ tử nửa thân trần đang nằm, lấy mềm mại đáng yêu hóa giải mất thất dương cương. Nam nhân tay cầm một bầu rượu tôn được nhúng tràn đầy mùi thơm ngọt ngào ngồi ở mép giường, mắt phượng câu hồn người có chứa một tia biến hoá kỳ lạ, hơi thở thần bí làm tâm thần nàng nhộn nhạo. Môi hắn khẽ nhếch chậm rãi uống hết chén rượu hương vị ngọt ngào kia, tay thon dài gọi lên chạm vào gò má xinh đẹp của nàng, hôn xuống cái miệng đẹp khẽ mở của nàng, đầy đặc nụ hôn nhỏ nhặt hạ xuống, không mất ôn nhu. Làm cho trong miệng nàng tràn đầy hương vị của hắn cùng mùi rượu, như vậy say lòng người.

"Uống ngon sao?" Úy Nguyên Khánh vuốt ve môi cánh hoa màu đỏ của Cơ Nhạn Nhi, trên mặt dính chút rượu tràn ra.

Nàng gật gật đầu, đưa ra đầu lưỡi phấn nộn liếm liếm môi cánh hoa. Toàn thân nàng thả lỏng, không nhận thấy được ý đồ tà ác của nam nhân, từng bước rơi vào bên trong cạm bẫy hắn bày ra. Mà nàng theo bản năng liếm môi, đối với nam nhân mà nói là xuân dược thiếu kháng cự nhất, cũng chậm lên dục

vọng nguyên thủy của Ủy Nguyên Khánh

"Vây uống nhiều mấy ngụm vào." Tâm hấn bắt hảo nói, con người tà tử che dấu một tia quỷ dị, làm cho người ta khó có thể phát hiện.

Hắn tùy ý bỏ qua rượu tôn, cầm lấy nửa bầu rượu đầy hương miệng đỏ, rượu theo khóe môi chậm rãi chảy xuống, nhuộm dần trong ngực hấn, càng hiện ra bộ dáng phóng đảng không kềm chế được. Hắn bắt lấy kiều nhan của nàng, đột nhiên đem nàng kéo vào trong lòng, cuồng quyền ngăn chặn cái miệng nhỏ, lại lần nữa nâng cốc rượu đỏ vào trong miệng nàng, chất lỏng nóng rực thuận một đường tràn xuống lồng ngực, đốt cháy bụng nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng, mắt to sưng mù, đầu có chút choáng, hồng nhan tránh đi hấn cúi xuống hôn, nàng không thể uống nữa.Sẽ tủy!

"Muội không cần uống." Nàng mím môi cự tuyệt.

Nhưng hấn cũng không cho nàng trốn, ôm lấy mặt nàng, hạ xuống môi nóng cháy. Hắn không cho nàng cự tuyệt, đây là trừng phạt nàng, chỉ cần tâm ý đối với hấn dao động, hấn sẽ hung hăng trừng phạt đến khi nàng hiểu được mới thôi.

"Ngô....." Trong miệng nàng đều là mùi vị bá đạo của hấn.

Nàng thật sự say, Khánh ca ca sao lại có nhiều người như thế, người nào mới thực sự là hấn? Nàng thân thủ bắt lấy, lại tóm không được. Khóe môi hấn khẽ nhếch, bàn tay to cầm lấy tay ngọc của nàng, "Ta ở chỗ này."

Kiều nhan khi say của nàng, lộ ra tính trẻ con reo lên: "Khánh ca ca? Huynh là Khánh ca ca sao? Không đúng.Hấn so với huynh còn dễ nhìn hơn! Huynh là ai a?"

Nàng nói năng lộn xộn, mắt tràn ngập sương mù lơ lơ thấy không rõ nam nhân vẫn được nàng để ở trong lòng. Hắn nhìn không được cười nhẹ, tiểu nữ nhân này cứ nhiên không nhận ra hấn?

Tươi cười làm tan không hồn giận của hấn, nhưng hấn vẫn không thể tha thứ nàng. Cứ nhiên dám can đảm có ý niệm né tránh hấn trong đầu, đều do hấn phóng túng nàng!

"Muội nói đi? Ta là nam nhân của muội." Tím lấy tay nàng đặt ở trên môi kêu gọi của hấn, gần từng tiếng thông thả thổ lộ lời tâm tình, lấy tay cùng môi, hơi thở thấp nhiệt gần gần đầu ngón tay mẫn cảm.

"Ân..... Nam nhân của ta..... Khánh ca ca..... Cách!"

Cơ Nhạn Nhi nhìn không được đánh một tiếng cách rượu, khiến Ủy Nguyên Khánh cười khẽ ra tiếng. Hai mắt sưng mù giữ nguyên, đột nhiên lấy hai tay ôm lấy khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của hấn, tối gần nhìn, giống như bị hạ cô si ngốc nhìn hấn. "Khánh ca ca thật xinh đẹp nha!"

Hắn nghe thấy nàng thốt ra từ non, nhìn cười không được cười nhạo ra tiếng. Nàng cũng thật đã kích tự tôn nam tính của hấn, không có một nam nhân nào muốn nghe được loại khen ngợi này!

"Cũng chỉ có muội, mới có thể nói nam nhân xinh đẹp." Hắn giơ lên một chút cười nguy hiểm, há mồm, liền liếm mút đầu ngón tay thon dài của nàng.

Nàng mẫn cảm cảm giác được lưỡi linh hoạt ẩm áp đang ở liếm hôn đầu ngón tay nàng, giống như liếm mút quả thực ngon miệng, luyến tiếc lập tức ăn hết tinh tế nhấm nháp. Nàng muốn rút ngón tay về, không chịu nổi hấn khiêu khích quá mức phiền tình. Hắn cầm bàn tay ngọc nhỏ bé muốn chạy trốn của nàng, môi mang theo độ ẩm đốt người hung hăng cắn nàng một cái. Nhìn thấy tiểu nữ nhân mẫn cảm kia ăn đau đến rút đầu vai, cũng không dám đem tay rút về, hấn mới vừa lòng cười.

"Ánh mắt vô tội của muội, sẽ chỉ làm ta càng muốn ăn muội." Nói xong, bàn tay to tà ác bắt đầu kéo quần áo hoa lệ không có mấy vải dệt trên người nàng.

"Khánh ca ca..... Huynh muốn làm cái gì?" Nàng lắc đầu choáng váng, nhìn bản thân bị cởi sạch, gương mặt cuộn lại thành một đoàn.

"Ta muốn muội." Hắn gọn gàng đem y bào trên người cũng thoát xuống.

Quần áo hai người hỗn độn phân tán trên mặt đất, giống như nam nữ thâm mật trên giường. Tay hấn giống như có lửa, hấn thật phần hiểu biết điểm mẫn cảm của nàng, mỗi một nơi bị hấn chạm đều bùng lên tình dục nguyên thủy nhất, làm cho nàng kinh ngâm ra tiếng.

"Thích không?" Tiếng nói từ tính trở nên khàn khàn, phượng mâu nóng cháy bị nhiễm thương một tầng lửa tình.

"Ngô..... Không thể!" Nàng không ngừng vịn vịn.

Nàng thật sự động tình, chờ mong hấn giữ lấy, nhưng..... Đêm nay không được a!

"Không cho muội cự tuyệt, ta muốn muội không dám lại suy nghĩ linh tinh!"

Cơ Nhạn Nhi nhìn con người sâu thẳm của Ủy Nguyên Khánh, nơi đó ẩn chứa không hồn giận. Nàng hiểu được bản thân chọc giận hấn, toàn thân hấn cao thấp tan mát ra khí tức bức người, làm nàng cảm thấy sợ hãi một chút. Ánh mắt tà ác nhìn thẳng nàng, khiến nàng cảm thấy như bị thiêu đốt hoàn toàn..... Nhưng bất an của nàng, hấn hiểu chứ? Hắn luôn đem tâm tư bản thân che giấu thật tốt, làm nàng khó có thể tới gần. Ủy Nguyên Khánh phát hiện tâm tư Cơ Nhạn Nhi không tập trung, cảm thấy càng thêm không hồn giận.

Nàng quay mặt qua chỗ khác,biết hẳn là thật lắm."Không được..... A!"

Tay hẳn không chút nào thương tiếc nắm lấy bầu ngực của nàng, hai tay thay phiên đùa bỡn đầy dả, nhìn bầu ngực xinh đẹp thay đổi hình dạng, giống như sưng lên càng thêm no đủ,"Tiểu phiến tử khẩu thị tâm phi!"

"Người ta không có....." Nàng mở mắt phủ nhận.

"Đều nhanh cảm không được,tiểu lăng oa." Bàn tay to dùng sức nắm, nhũ thịt mềm mại tràn ra.

Hắn nhanh chóng nhìn bầu ngực mê người,đỉnh nhọn yêu kiều chuyển động dụ dỗ hẳn chạm vào, hẳn vờn hai ngón tay véo quanh đỉnh nhọn phẫn nộ, một phen lôi kéo,nụ hoa xinh đẹp càng thêm nở rộ,trở nên cứng rắn.Cơ Nhạn Nhi nhìn không được nâng người dậy, không tự chủ được dán vào thân thể tinh trắng của hẳn,cầu xin càng nhiều an ủi.Hai vú kiên đỉnh,không chịu nổi mê hoặc nắm eo thon nhỏ,rùng rậm ướt át màu đen,thân thể nữ nhân trần trụi nằm ở dưới thân hẳn không ngừng vận vẹo, kích thích bản năng của hẳn.Hắn cúi người yêu thích hôn nụ hoa nở rộ của nàng,khiến nàng thét chói tai ra tiếng."A....."

Đầu lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng để ở trên bầu ngực, lấy tốc độ thông thả tra tấn người qua lại đùa giỡn,bầu ngực hẳn cảm càng phát ra sung đỏ tươi, theo đỉnh roi vào kích thích toàn thân, làm cho thân thể mềm mại của nàng căng thẳng.Hắn tay kia cũng không ngừng lại,ngón tay thô lệ véo đầu vú mềm mại run run yếu ớt,trong mảnh liệt đoạt lấy mang theo một tia ôn nhu, giống như hẳn đối với nàng sùng nịch.Nàng giống như bị gió lạnh thổi qua làm trong đóa hoa khẽ run, mảnh mai mà làm người ta triu mến.Nàng bị kỹ xảo âu yếm cao siêu của hẳn đùa bỡn,e ngại trời sinh bị tỉnh lại, trong cơ thể chậm rãi chảy ra một cổ ướt át, làm ướt hai chân, càng roi xuống ở trên đệm tinh xảo.

"Ấn..... Ngó....." Bầu ngực sung huyết buộc chặt,xúc cảm vừa tê vừa đau, làm cho nàng không nhận được lung lay đầu.

"Đều biến cứng rắn..... Còn nói không cần?"

Nàng nghe vậy buông xuống cánh tay, trộm dò xét đầu vú bản thân đang nở rộ trên bầu ngực,bên trên còn lưu lại nước bọt làm ướt của hẳn, giống như bị hương vị ngọt ngào mặt ngấm quá.Nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng càng thêm nóng lên, hô hấp dồn dập, hai bên nụ hoa duyên dáng chuyển động lờ lờ.....

"Tiểu huyết của muội cũng ướt....." Hẳn càng muốn đùa nàng, xem bộ dạng nàng không biết làm sao. Bàn tay làm càn bao trùm nơi riêng tư của nàng, dùng độ ấm nóng cháy vuốt ve khu rừng xinh đẹp.

"Không cho nói."Hai tay nàng che mặt, toàn thân đều biến thành màu hồng.

"Muội cũng nghĩ muốn ta."Ngữ khí của hẳn kiên định nói.

Nàng không thể phủ nhận, nhưng là..... Sẽ mang thai.Nàng tính qua,nguyệt sự của nàng không lâu nữa sẽ đến.Trước kia nghe mẹ nói qua, nữ nhân trước khi tới việc này, tuyệt đối không thể cùng nam tử làm sự kiện kia, bằng không sẽ có đứa nhỏ.....Đứa nhỏ..... Nghĩ đến bản thân khả năng mang thai cực cứng có quan hệ với hẳn, ánh mắt của nàng trở nên mềm mại, lại dưới một cái chớp mắt chuyển thành đen tối.Hắn yêu nàng sao? Hẳn sẽ muốn đứa nhỏ của nàng sao?Nghĩ đến đây,nàng theo bản năng đẩy hẳn ra,"Không thể!"

Úy Nguyên Khánh lập tức ngăn chặn thân mình muốn né ra của nàng, uống rượu làm toàn thân nàng vô lực,căn bản chống cự không được,lập tức liền mềm nhũn xụi lơ ở dưới thân hẳn.

"Thực không an phận!" Hẳn nhẹ nhàng ở bên tai nàng thổi khí. Hẳn sẽ làm nàng biết, nàng vĩnh viễn kháng cự không được hẳn.

Một tay kiểm chế tay nhỏ bé lộn xộn của nàng,tay kia cời ra đai lưng, gọn gàng trói chặt hai tay nàng.

"Buông!Huỳnh muốn làm cái gì?" Nàng lung tung giãy dụa.

Hắn buộc không chặt, sợ làm thương da thịt mềm mại của nàng, nhưng muốn giãy mở ra cũng không dễ dàng như vậy.Hôm nay không đạt được mục đích,hắn sẽ không bỏ qua cho nàng!

"Tiểu Nhạn Nhi thông minh..... Muội biết rõ còn cố hỏi." Bờ môi hẳn cong lên lộ ra một chút mỉm cười tà ác,con mồi đến miệng sao có khả năng không hưởng dụng?

Nàng thật không thể giải thích bản tính nam nhân, càng chống cự, chỉ biết càng khiến cho hẳn nổi lên dục vọng chinh phục.Hắn nâng lên hai cánh tay, cánh tay tinh trắng giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hai người bốn mắt giao nhau,trong nháy mắt kia giống như toàn thể giới chỉ còn lại có hẳn cùng nàng, tựa như mộng giống nhau..... Nàng không dám dùng sức hô hấp,khuôn mặt tinh xảo không ngừng đỏ lên.Úy Nguyên Khánh cười nhẹ ra tiếng, há mồm hôn trụi môi anh đào của nàng, đem hơi thở cấp quanh nàng.Điều này tác động nổi lòng tiểu nữ nhân của hẳn, luôn sợ hãi mất đi hẳn, thế là trở nên miễn cưỡng, trở nên yếu ớt. Hẳn không phải không hiểu, nhưng hẳn biết nàng là người duy nhất tiến vào nội tâm hẳn.

Cho dù sợ hãi,tiểu nữ nhân này cũng sẽ không buông tay!Cho nên hẳn không dễ dàng làm cho nàng nhìn thấu lòng hẳn, cố ý muốn lòng nàng truy đuổi hẳn,như vậy, trò chơi tình yêu này mới có thể xem được, không phải sao?Trong miệng hẳn còn có hương vị rượu,thật ngọt! Cơ Nhạn Nhi không tự chủ đáp lại nụ hôn của Úy Nguyên Khánh,cái lưỡi dính hương phẫn nộ khéo léo ôm lấy hẳn,làm cho lưỡi bá đạo cùng nàng dây dưa, càng hôn càng sâu,càng dài.Qua hồi lâu, hẳn mới buông tha môi cánh hoa sưng lên của nàng,"Ta vĩnh viễn cũng không sẽ thả muội." Hẳn giống như lơ đãng nói ra những lời này, chỉ sợ tiểu nữ nhân trì độn này còn không hiểu được hàm ý trong đó.

"Huỳnh." Lời hắn vừa nói giống như mê hoặc, mê hoặc tâm si mê của nàng, lâm vào luân hồi.

Hắn nâng lên đùi nhỏ mảnh mai trắng trẻo của nàng đặt trên vai, hai tay đẩy ra đóa hoa nửa khép, màu quang hời ảm nhìn chăm chăm nơi riêng tư của nàng, hoa thần phần nộn như da trẻ con, phát ra mùi thơm của cô gái. Bị hắn làm càn xem xét như vậy, nàng cảm giác trong cơ thể thật nóng, giống như muốn hòa tan, càng làm nàng cảm thấy thẹn là chất lỏng không ngừng chảy ra. Bàn tay hắn chậm rãi vuốt ve bên trong đùi nàng, ngón tay thô ráp ôn nhu miêu tả vân da không thấy lỗ chân lông, bóng loáng giống như tơ lụa tinh xảo tốt nhất.

"A! Thật ngứa." Nàng vặn vẹo vòng eo, cười liên tục.

Ánh nến mờ nhạt chiếu rọi ở kiểu nhan lưu tình của nàng, giống như tiền lạc phạm, làm nam nhân đuôi mù. Hắn bỗng nhiên đẩy ra tư mật của nàng, khe động trong lồng huyết tràn ra yêu dịch, rơi xuống trên đùi tinh trắng của hắn, ngón tay thô dài ấn vào đậu hạch sung huyết, nhẹ nhàng vẽ tròn.

"Ồ." Hàm răng nàng cắn môi dưới, hô hấp phập phồng làm cho nhũ thịt cao thấp lắc lư.

Nàng mở lớn đùi ngọc, hoàn toàn quên mới kiên trì vừa rồi, đôi mắt sưng mù nửa mở. Bàn tay ngọc dừng ở một bên lạnh lẽo cầm hai vú của bản thân không chịu được vắng vẻ, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve, phát ra mị thái dụ hoặc nam nhân mà không tự biết. Thấy thế, mắt phượng thâm thúy chuyển đậm, hai ngón tay bỏ ra đóa hoa màu mỡ, dịch hoa đậm lắng dính đặc không gặp trở ngại rơi xuống dưới, cảnh đẹp đập vào mắt làm hắn ngừng lại hô hấp.

"Thật là đẹp. Dù để cho nam nhân nổi điên!" Úy Nguyên Khánh phi thường rõ ràng thân thể hắn có bao nhiêu mất hồn, mà xinh đẹp của nàng chỉ có hắn có thể nhắm nháp.

Ngón tay dài dính ướt một chút hoa dịch, cố ý ở miệng huyết thông thả chuyển động, làm cho trong cơ thể nàng sinh ra càng nhiều yêu dịch, mới thâm nhập trong cơ thể ấm áp của nàng, một tắc một tắc chạm đến vách tường nhỏ hẹp, tiến đến hoa tâm.

"A. Thật sâu!" Nàng run run, ngón tay vuốt ve nộn nhũ khẽ run lên.

Một bàn tay to khác hiện lên trên đầy đặn của nàng, ngón tay thon thả ở trên bầu ngực, hơi hơi bắn ra, bầu ngực mẫn cảm càng thêm sung, một chút ngứa té theo ra. Trán mảnh khảnh không nhìn được lay động, nàng thật là khó chịu. Ngón tay tạm dừng ở trong cơ thể nàng theo đó trườn đưa lên, hai bên thể công cùng đánh làm cho nàng suýt nữa mất hồn, tiểu huyết tham lam gắt gao hấp trụ ngón tay thô của hắn không buông.

"Oa nhi phóng đăng, muội thật sự thích!" Chỉ cần dễ dàng trêu chọc, nàng lập tức sẽ nhuyển thân mình cầu hắn.

Hắn cúi người mở miệng cắn đỉnh ngon của nàng, qua lại hút lại buông ra, ngay cả đầu vú đỏ tươi cũng không buông tha, vron đầu lưỡi xoay tròn bầu ngực yêu kiều chuyển động, làm cho nàng thờ dốt không ngừng. Ngón tay chôn ở trong huyết chậm rãi co rúm, hắn qua lại xoay chuyển, làm cho chất lỏng dính nháp ngọt ngào dính đầy ngón tay thô của hắn, thuận tiện hắn thăm dò. Ngón giữa thoáng rút ra một chút, đẩy nhanh tốc độ đưa vào trong cơ thể nàng, ngón tay tiến vào chỗ sâu nhất, đầu ngón tay không ngừng câu lấy. Đồng thời, đầu vú cứng rắn như đá nhỏ bị hắn hung hăng ngậm lấy, mật dịch trong lồng huyết nhất thời tràn đầy ra.

"Từ bỏ. Nhiều lắm. A!" Nàng chịu không nổi loại tra tấn này.

"Thật sự không cần sao? Nhưng lồng huyết của muội nuốt tay ta không tha."

Hắn giống như chỉ rõ cho nàng, đầu ngón tay chậm rãi trườn đưa bắt đầu nhanh chóng ra vào, đầu ngón tay ác ý thâm nhập ở trong chỗ sâu câu động vân da mềm mại, cũng đem nàng hướng đến cao trào. Bỗng nhiên, hắn dụng chạm đến một chỗ mềm mại trong vách tường, đầu ngón tay thô lệ đặt ở phía trên, qua lại luân phiên ma chuyển, cảm giác được chỗ kia đột nhiên trở nên càng thêm sung.

"Ồ. Tha người ta. Muội cũng sắp, mau."

"A! Như muội mong muốn." Hắn gọi lên một chút từ cười, nguyên bản ngón tay trườn đưa đột nhiên rút ra.

Nàng càng không cần, hắn lại càng muốn nàng cầu hắn giữ lấy! Hoa huyết đậm lắng của Cơ Nhạn Nhi nháy mắt mất đi cảm giác bị lấp đầy, lồng dịch theo đùi chảy ra không ngừng, hắn đem đùi ngọc thả xuống dưới.

"Ồ." Nàng khép lại hai chân xinh đẹp, hai chân khó chịu ma sát vào nhau, vòng eo không tự chủ được đong đưa, trong mắt phấp phấp quang xem xét hắn.

Nàng thật là khó chịu! Nơi đó thật tê dại, tựa như bị cắn.

"Rất khó chịu đi? Không phải không cần sao?" Hắn ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9

Trong mắt hấn xuất hiện ánh sáng lạ, kẻ tiếp mới là chỗ hay của trò chơi chứ! Nàng vội vàng gật gật đầu, lại bối rối lắc đầu. Nàng muốn hấn, thật muốn hấn đối với nàng.

Úy Nguyên Khánh dùng sức vặn bung ra hai chân khép lại của Cơ Nhạn Nhi, ngón tay mở hai cánh hoa xinh đẹp nhiều nước, trong lỗ nhỏ giấu ở tầng tầng đóa hoa chảy ra chất lỏng như mật ngọt. Hấn vươn lưỡi dài liếm lên một chút hoa dịch nùng trù cuốn vào trong miệng, tư thái nam tính phóng đảng giống như độc được, làm nàng mê luyến thật sâu. Lưỡi dài chậm rãi thăm dò huyết đạo ẩm ướt ẩm áp, lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng mà đậm chọc, ở đóa hoa đỏ tươi ngón tay thỉnh thoảng vuốt ve đầu hạch động tình. Đùi ngọc Cơ Nhạn Nhi mở lớn, giống như cầu xin nam nhân cho càng nhiều, càng mãnh liệt âu yếm, hôn sâu đầy mê loạn làm nàng phân không rõ đây là sự thật vẫn là cảnh trong mơ.

"Ngô. Thật thoải mái." Nàng phát ra một tiếng thờ dài, mở miệng ngậm lấy ngón tay của mình, đầu ngón tay dâm đẳng qua lại quấy phá cái lưỡi mềm mại phần hồng, nước bọt mật ngọt từ môi anh đào chậm rãi chảy ra.

Tay hấn gạt ra càng rộng, đầu ngón tay dùng sức đem nhuyển nộn đỏ tươi giờ đi ra, đầu lưỡi tà ác không ngừng đùa tăng tầng vân da, không buông tha từng cái địa phương, còn phát ra tiếng vang làm người ta xấu hổ, "Nhiều nước như thế? Đến, ném thử hương vị bản thân."

Hấn tà tứ nắm bầu ngực nàng, nụ hôn lẫn lộn hương vị hoa dịch, thật làm người ta xấu hổ. Nàng không tự chủ được đáp lại hấn, kích tình của hai người làm cho cả gian phòng tràn ngập tình dục hùng hực. Dưới ánh nến, chiếu vào trên thân thể trần trụi của nữ tử, có vẻ mê người.

"Ồ." Nàng sắp nổi điên, hấn có ý khơi mào dục vọng của nàng, rồi mới tra tấn nàng.

Ở dưới tác dụng của rượu thúc giục, nàng đã quên rụt rè, đùi ngọc mở lớn, đầu ngón tay mảnh khảnh ngăn tư thần dính nị, miệng huyết không ngừng mấp máy.

"Van cầu huynh!"

Hấn mỉm môi không nói, mồ hôi lạnh lẽo chảy xuống. Nàng ở trước mắt hấn vặn vẹo thân thể, chất lỏng động tình dính nháp chậm rãi chảy ra, kích thích giác quan hấn.

"Muội rất muốn?" Hấn mở miệng, ngữ khí trầm thấp.

Cơ Nhạn Nhi vội vàng gật gật đầu, nhẹ nhàng thở gấp.

"Muốn ta thỏa mãn muội, trước hết làm cho ta vui vẻ."

"Cái gì."

"Muội có thể lựa chọn không cần." Hấn cố ý nói như thế, làm bộ muốn rời khỏi.

"Ồ. Không cần đi." Nàng nhanh giữ chặt tay hấn, mồ hôi làm ướt tay nhỏ bé có vẻ lạnh lẽo.

Hấn ung dung nhìn nàng, xem nàng muốn làm thế nào? Nàng đứng dậy, tay nhỏ bé chậm rãi đặt lên trong ngực hấn, có chút không biết làm sao.

Hấn nhấn lại mi tâm, có chút không kiên nhẫn nói: "Rốt cuộc muốn hay không?"

Hấn nhìn dục vọng sẽ bùng nổ, nàng lại bộ dáng quá chậm chạp, làm cho dục hỏa của hấn chen vào cùng lửa giận, hùng hực thiêu đốt. Ở dưới sự thúc giục của hấn, nàng vươn đầu lưỡi phản nộn, liếm theo mồ hôi đang chảy xuống từ cổ, dừng ở trên đầu vú nâu sậm, lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng vẽ một vòng.

"Ân." Hấn nhìn không được nhắm lại hai tròng mắt, hương thụ nàng ngốc nghếch phục vụ.

Đầu vú nam tính khéo léo bị nàng ngậm, chậm rãi dựng lên, dục vọng dưới thân cũng không ngừng bành trướng.

"Tiếp tục đi xuống." Hấn trầm giọng mệnh lệnh.

Cái lưỡi nhuyển nộn linh hoạt dừng ở trên bụng gầy gò, chân chò, dục hỏa ở đáy mắt thiêu đốt, dục vọng ả ả nâng lên, va chạm bầu ngực của nàng.

"Nhạn Nhi, ngậm lấy nó!" Đầu lưỡi của nàng sợ hãi để ở đỉnh dục vọng, nhẹ nhàng liếm, cái lưỡi đảo quanh trên đỉnh tròn, làm cho hấn thiếu chút nữa phát tiết ra.

Hấn thân thủ gạt ra sợi tóc tán loạn ở trên trán nàng, muốn thấy rõ tiểu nữ nhân dưới thân. Chỉ thấy hoa nhan của nàng ửng đỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra tính trẻ con, làm cho hấn có cảm giác phạm tội, cũng trở nên càng thêm hưng phấn. Cơ Nhạn Nhi giương mắt to sương mù nhìn Úy Nguyên Khánh, phát hiện hấn không hề bình tĩnh, làm cho nàng có cảm giác vui sướng không hiểu được, chu cái miệng nhỏ, đưa dục vật của hấn nuốt vào, tay nhỏ bé nắm gốc, môi đỏ mọng ngậm lại, nuốt dục vọng cao thấp di động. Úy Nguyên Khánh nhìn không được đong đưa thất lưng, theo tiết tấu của nàng phát ra gầm nhẹ, "Ân." Hấn lật động càng lúc càng nhanh, cũng sắp phát tiết. Cơ Nhạn Nhi nhanh chóng phun ra dục vọng của hấn, trên đỉnh tròn sưng đỏ có một tầng nước bọt bao phủ.

"Nhạn Nhi!" Hấn cắn răng, không nghĩ tới nàng sẽ làm như thế.

Nàng cười khê, ai bảo hấn vừa rồi muốn đùa nàng, hiện tại biết thống khổ vừa nãy của nàng rồi chứ? Cơ Nhạn Nhi chăm chú nhìn dục vọng của Ủy Nguyên Khánh, ngón tay mềm mại đột nhiên nắm lấy đỉnh tròn, lấy đầu ngón tay massage cảm thụ nó sưng lên, cũng chạm đến lỗ nhỏ thấm ra tinh dịch.

"Khánh ca ca cảm thấy thoải mái sao?" Nàng ôn nhu hỏi.

Ngón tay nàng đặt tại đỉnh dục vọng, chậm rãi massage, chất lỏng dính đặc bị chảy ra, làm cho động tác của nàng càng thêm thuận lợi.

"Ân." Tiểu yêu tinh này, rõ ràng đang đùa giỡn hấn!

Nàng từ khi nào học được thủ đoạn đùa giỡn người này? Nàng nếu không dừng lại, hấn sẽ phát tiết! Dục vọng sưng to càng phát ra sung huyết, thiêu đốt đầu ngón tay của nàng, nàng đột nhiên dùng sức sờ, đỉnh tròn đã bị kích thích nhảy mất bắn ra một đoàn lửa nóng.

"A." Ủy Nguyên Khánh kích động gào nhẹ, chỉ không phun ra được dục vọng.

Thấy thế, hai tay Cơ Nhạn Nhi nhanh chóng đè lại đỉnh tròn của hấn, thoáng chốc, nồng đậm bạch dịch theo khe hở của nàng tràn ra, còn không cần thận tiên đến trên mặt nàng. Chính là dính dính gì đó này thường thường tràn đầy tiểu huyết của nàng, làm cho bụng trở nên nóng cháy. Nghĩ đến đây, tiểu huyết cảm thấy một trận co rút nhanh, giống như có chất lỏng theo trong cơ thể chảy ra. Cơ Nhạn Nhi mở ra hai tay, bạch trọc dính đặc dính đầy đầu ngón tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiễm thượng diễm sắc tình dục, thân hình cũng tỏa ra độc hương mê người, làm cho nam nhân lãnh ngạo mất đi lý trí. Hai chân gầy gò của Ủy Nguyên Khánh chen vào giữa hai chân Cơ Nhạn Nhi, nơi riêng tư thân mật cả hai dán tại cùng nhau.

Dục vọng của hấn không ngừng bành trướng, cái trán tinh xảo đầy đặn nhỏ ra rất nhiều mồ hôi, sắc dục che kín đôi mắt buồn bã. Hấn không nghĩ lại tiếp tục trò chơi làm người ta phát cuồng này, hấn hiện tại muốn nàng! Hấn một tay mở bung ra tiểu huyết nhiều nước của nàng, một tay đỡ lấy nam tính sung huyết ngang tàng. Đỉnh tròn to lớn bành trướng để ở miệng tiểu huyết nhỏ hẹp.

Hấn chậm rãi di chuyển thắt lưng, lửa nóng to lớn ngay ngắn nhắm huyết chặt hẹp của nàng vẽ tròn, lấy nhịp điệu làm cho người ta phát cuồng nhẹ nhàng đâm chậm rãi massage, ô đỉnh xòe ra lơ đãng chạm được đầu hạch sung huyết, làm cho nàng phóng túng ngâm ra tiếng.

"Ân. Thật tê." Hấn đem hai cánh hoa màu đỏ tươi mở rộng nhất, đỉnh để ở miệng huyết nhiều nước, dùng một chút, cố ý dùng tốc độ thông thả sáp nhập bên trong lăng huyết của nàng, phát ra một tiếng "phốc tư". Thanh âm kia kích thích cảm giác của nàng cùng hấn, giống như sáp đoạn điệu huyền diệu, cũng bùng tình nàng.

"Không thể!" Nàng trừng lớn mắt tròn, sẽ có đứa nhỏ.

"Nữ oa nhi thích thay đổi." Hấn không cho nàng cơ hội gãy dựa, sử dụng hai cánh tay tựa vào hai bên sườn thân thể nàng, thắt lưng gắt gao để ở bụng mềm mại của nàng, cái mông gầy gò cao thấp luật động, dục vọng chôn ở trong cơ thể nàng tiến tiến ra ra.

"A. Thật sự không được đâu!" Nàng khóc kêu. Muốn cự tuyệt, nhưng thân thể lại phản bội ý chí của nàng, làm cho nàng nhịn không được nghiêng hướng hấn.

Hấn tiến vào thật sâu, mỗi một lần đều tràn ngập bùng mãnh, nơi đó của nàng thật tê a.

"Nhạn Nhi, muội thực phóng túng." Thanh âm hấn buộc chặt, dục vọng cảm thấy đau đớn.

Nàng nhanh chóng co dẫn tiểu huyết hé ra hợp lại, hấp trụ dục đạo của hấn, ô đỉnh xòe ra không ngừng thúc giục nhanh vào trong huyết nhuyễn nộn, trơn trượt không thôi.

Quả thật là oa nhi phóng đảng hàng thật giá thật. Làm người ta mất hồn.

"Ồ. Muội không có."

"Rõ ràng ngâm nhanh như thế, vì cái gì không cần?" Như chứng minh lời hấn nói không giả, hấn thoáng rút ra dục căn sưng lớn, lập tức bị lăng huyết tham ăn của nàng gắt gao ngâm lấy không tha, "Muội xem, tiểu huyết ngâm nhanh như thế, còn muốn ta rút ra?" Khuôn mặt tuần tú tà tứ lộ ra biểu tình nghiền ngẫm, mặt không đổi sắc nói lời cuồng dã trêu đùa nàng.

"Không cho nói, thật thẹn thùng nha!" Nàng ngay cả bên tai đều hồng thắm, nhưng hấn gần từng tiếng lại làm cho nàng càng thêm mất cảm.

"Muội rõ ràng rất thích, thân thể càng hưng phấn." Mắt hấn nửa cong lên, đầu lưỡi ẩm ướt linh hoạt chậm rãi xẹt qua bờ môi, tràn ngập mị lực nam tính, tóc dài thấm ướt mồ hôi phân tán ở trên lưng rộng lớn. Cùng ánh sáng mờ nhạt của nến giao thoa tôn nhau lên, hình thành một cảnh sắc như họa. Tay Ủy Nguyên Khánh mạnh mẽ nâng lên đùi ngọc cân xứng nõn nà của Cơ Nhạn Nhi. Vòng quanh ở bên hông gầy gò hữu lực, thô dài sung huyết ngẩng đầu chôn ở trong âm huyết nhiều nước không ngừng nâng lên, va chạm trong vách tường mất cảm. Hấn trầm quát một tiếng, đột nhiên đem dục vọng nam tính cường tráng tiến nhập trong âm huyết ẩm ướt, không có một chút dừng lại thật sâu lấp đầy trong cơ thể nàng, mãi cho đến tận cùng.

"Ân a. Thật sâu." Nước mắt nàng tràn ra mi, sắp hồng mắt.

Bầu ngực của nàng ứ hồng sưng lên, tùy ý hấn mãnh lực va chạm mà trái phải lắc lư, đỉnh vú no đủ màu hồng bên trên giống như muốn nhỏ ra nước. Vòng

eo như rắn nước không tự chủ được đong đưa, đi theo hấn trừu sáp, vừa phun ra nuốt vào dục vọng của hấn, cả hai chặt chẽ giao triền ở một chỗ.

"Thế như vậy thì sao?" Dục vọng sung to ác ý trái phải đảo qua, ma sát nhanh trối buộc ở trên dục đạo mềm mại, phát ra thanh âm dâm lãng.

"A..... A....." Đầu nàng vừa ngẩng, thân hình mềm yếu từ trước ngã về sau, một đầu tóc đen giống như bay, rơi ở trên nhuyển tháp làm từ đoạn màu bạc tinh xảo nhiều màu.

Hai chân nàng vô lực quăn quanh thắt lưng hấn, ngã vào trên giường không ngừng thờ dốc, hốc mắt sưng mù nổi lên một tầng lệ vụ, cao trào tình dục từ thiên đường rơi xuống địa ngục, không thể phát tiết.

"Kích động như thế..... Nguyên lai muội thích như vậy?"

"Ồ..... Không cần khi dễ muội."

"Ta sao lại khi dễ muội chứ? Ta yêu muội còn không kịp mà!" Hấn thật sâu hít một hơi, mồ hôi khêu gợi chảy từ trong ngực tình trắng dừng ở bụng, đại chương nâng cao mông tròn xinh đẹp của nàng, chân khúc khời rắn chắc nửa đứng thẳng ở trên giường, hai tay dùng sức mở ra tiểu huyết co rút lại, lộ ra điểm huyết không ngừng chảy ra chất lỏng dính đặc ngọt lịm.

"Tiểu huyết của muội hút thật nhanh, lãng oa nhi tham ăn!" Dục vọng sung to, ô đỉnh xòe ra lỗ nhỏ hé mở, tràn ra một chút bạch dịch.

Cái mông nặng nề va chạm, ngón tay thon dài đem đoá hoa mềm mại mở đến cực hạn, ngón tay lửa nóng có kỹ xảo đặt tại trên đầu hạch của nàng toàn tâm toàn ý, khi nhẹ khi nặng vẽ tròn, làm cho toàn thân nàng không ngừng run run.

"Đù..... Đù..... Thật tê a!" Tư mật của nàng chặt chẽ gắt gao cắn nuốt dục hành, khó khăn phun ra nuốt vào dục vọng nam tính càng ngày càng thêm lớn, chất lỏng động tình dính đặc tưới lên ô tròn sưng đỏ lên.

"Vật nhỏ vô dụng!" Một khi dục vọng mở ra, liền không thể vãn hồi, hấn rõ ràng biết nàng sẽ chịu không nổi, vẫn giống hải tử mới ra đời, khó có thể ức chế.

Tiểu huyết không ngừng co rút lại, lượng lớn chất lỏng ngọt ngào theo trong đoá hoa tràn ra. Nàng không được! Nàng cũng sắp đến, sắp..... Cảm giác được nàng sắp tới cao trào, hấn thét lớn một tiếng, vì kéo dài khoái cảm của nàng, liền đem cự vật chôn ở trong cơ thể nàng rút ra, theo đỉnh tròn đi ra một sợi tơ dịch trắng.

"Ngô..... Không cần!" Sao có thể như vậy? Nàng cũng sắp đến..... Hấn cứ nhiên ở phía sau rồi đi nàng?!

"Luyện tiếc nó ly khai?" Hấn che đậy phượng mâu nhìn thấu lòng nàng. Nụ cười tà tử hiện lên, mồ hôi toàn thân cùng dục vọng dưới thân gân xanh hiện lên, tiết lộ ả nhân của hấn.

"Van cầu huynh, không cần tra tấn muội."

"Đừng nóng vội, ta sẽ cho muội càng thêm thoải mái." Cơ Nhạn Nhi mắt tròn nửa híp, vụng trộm nhìn lửa nóng dưới thân Úy Nguyên Khánh, dục vọng to lớn dính chất lỏng của nàng, cùng của hấn thấm ra thành hỗn hợp xạ hương nồng đậm, làm dục vọng của hấn càng thêm to.

"Muội thích xem sao?" Hai má nàng cháy hồng mịn màng ướt át, bàn tay hấn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, tựa vào bên tai nàng thổ lộ tình phóng đảng.

Cơ Nhạn Nhi then thùng không dám mở mắt, "Không cho nói."

"Không cho ta nói, ta đành làm vậy." Bàn tay nóng cháy của hấn hướng về phía nàng, phượng mâu nồng đậm dục vọng, giống như lộ ra trò chơi này sẽ không nhanh chóng chấm dứt như thế...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đêm càng sâu, mặt trăng sáng rõ ở trên cao yên tĩnh trong đêm đen, hàng vạn ngôi sao sáng chiếu, vạn vật trầm tĩnh không nói, chỉ sợ quấy rầy nam nữ đang ở triền miên.....

"Tiểu huyết màu thật đỏ, đã muốn chảy ra nhiều chất lỏng như thế....."

"Ách..... Muốn xem"

"Địa phương xinh đẹp như thế, không được che giấu."

Hắn mãnh liệt tách ra hai chân khép lại của nàng, hai mắt nóng rực nhanh chóng nhìn chăm chú vào đóa hoa sưng lên không tha. Như cảm nhận được ánh mắt hắn làm càn, từ chỗ sâu trong cơ thể nàng nổi lên một cổ cần nuốt mỗi nhức tê dại. Tiểu nữ nhân dưới thân nở rộ mị người dụ hoặc, hấp dẫn hắn. Nàng cư nhiên dám đùa bỡn hắn, nhất định phải gánh chịu hậu quả! Hắn nâng cao hông hồng của nàng, há mồm ngậm lấy tiểu hạch nổi lên, mang ngón tay cháy nóng tiến đến cuối đóa hoa, lấy phương thức điểm thủy tinh điểm áp bách chỗ giao nhau của hoa huyết cùng cúc động, hắn hoàn toàn rõ ràng nơi đó có bao nhiêu mẫn cảm.

"Ân a..... Đủ, đủ." Nàng liên tục lắc đầu, dục vọng tích lũy đã đến điểm giới hạn, không thể lại tiếp tục.

"Còn chưa đủ, muội có thể nhận nhiều hơn." Nói xong, hắn hung hăng mở ra đóa hoa sưng đỏ, làm chảy ra lượng lớn chất lỏng dính nháp, bờ môi ẩm áp đặt trên miệng huyết bị ướt, vurun đầu lưỡi linh hoạt tiến vào.....

"Không thể..... A!" Nàng kinh hô ra tiếng, thẹn thùng thiêu đốt kiều nhan.

Lưỡi dài không ngừng đâm vào bên trong lăng huyết, làm theo động tác của dục vọng nam tính ra vào nhỏ hẹp trong cơ thể nàng, lưỡi giờ lên nhanh nhẹn chà xát quấy nhiễu vách tường mẫn cảm, đầu lưỡi không ngừng ma sát nhuyễn nộn đầy đặn co giãn, mạnh mẽ bị vân da nàng cắn chặt lại. Cảm nhận được nhanh gấp của nàng, hắn giờ lên khoe miệng, ngón tay lại dùng sức vận bung ra đóa hoa, lộ ra miệng huyết trong mềm, làm cho đầu lưỡi hắn dễ dàng ra vào.

Tay hắn đột nhiên chà xát đậu hạch hưng phấn của nàng, nàng nâng lên vòng eo, phát ra ngâm kêu lạnh lạnh nhỏ nhất, "Ân..... Không được..... A a....."

Dục vọng lập tức bay đến điểm cao nhất, làm cho nàng nâng lên hông tròn, thân mình run rẩy. Hắn vẫn không ngừng ra vào tiểu huyết run run, có ý muốn nàng phát cuồng. Trong đầu nàng trống rỗng, bầu ngực như mặt đảo trái phải lắc lư, xương quai xanh lộ ra một mảnh đỏ ửng, môi cánh hoa anh hồng phun ra tầng tầng sương trắng, cùng vui sướng che đậy. Thân thể của nàng không ngừng run rẩy, vốn dĩ hoa huyết căng thẳng dần dần trở nên mềm mại, mật hoa ngọt ngào tích tụ ở chỗ sâu trong cơ thể chậm rãi theo hai cánh hoa chảy ra, theo bắp đùi rơi xuống trên áo ngủ bằng gấm. Ủy Nguyên Khánh nuốt vào hương vị ngọt ngào của riêng nàng, hết sức tùy ý bĩu môi, "Thực phóng đảng!"

"Hiện tại đến phiên ta."

Hắn mở ra chân nàng, nam căn sưng lên để ở miệng huyết hơi hơi mở ra cao thấp cọ xát, lỗ nhỏ giữa đỉnh tròn nhỏ ra một chút dịch trắng, cùng chất lỏng của nàng tràn ra dung hợp cùng nhau.

"Không cần..... Muội từ bỏ!" Nàng sẽ chết mất! Không thể lại tiếp tục.

"Muội vẫn nói không, thật không đáng yêu!" Hắn bay qua thân thể của nàng, lấy tư thế làm cho nửa sườn mặt nàng đối mặt hắn, đùi ngọc trắng vén ở một khối, tư thế này khiến đóa hoa gắt gao mặt hợp.

Lòng nàng nhảy thật nhanh, tuy rằng vừa mới trải qua cao trào, nhưng sau khi kích tình, trong mặt hồ vẫn ẩn ẩn lộ ra một chút hư không. Ủy Nguyên Khánh cử động thất lung, trên dục vọng cực đại dính một chút dính nhờn, đưa về phía trước, đem dục căn sưng lớn xâm nhập trong mặt hồ nhiều nước.

"Ồ..... Thật sâu!" Nàng thở hắt vì kinh ngạc, ngón tay trở nên trắng gắt gao nắm chặt đoạn.

"Muội giỏi quá, bên trong vừa ướt vừa nhanh." Hắn phát ra tán thưởng, dục vọng ở trong cơ thể nàng trở nên lớn hơn nữa.

Hắn chậm rãi trừu sáp, không ngừng ma sát riêng tư của nàng, uyển chuyển túi túi không ngừng va chạm mộng trắng của nàng. Thanh âm hai người giao triền quanh quẩn ở trong phòng to như vậy, xấu hổ đến ngay cả nguyệt nương đều phải trốn đi. Nam nhân nắm lấy đùi ngọc trắng noãn của nữ nhân, từ phía sau nàng xâm chiếm, một tay lướt qua dưới nách nàng, nắm giữ bầu ngực lắc lư, "Bầu ngực của muội lại biến lớn, a! Tay ta đều nhanh cảm không được."

Bởi vì sắp dâng lên, hai vú Cơ Nhạn Nhi càng phát ra sưng lớn, ở dưới tình dục, đầu vú nở rộ mẫn cảm đến gần như đau đớn.

"Thật nặng, thân thể muội ở dưới sự dạy dỗ của ta, giống như lộ ra thành thực, quả thực dụ dỗ nam nhân hái." Ngón tay hắn chặt lại, bầu ngực đỏ lên nháy mắt xông ra.

"Ồ..... Sẽ đau a!" Đỉnh nhọn sưng huyết không chịu nổi đùa bỡn, làm cho nàng cảm thấy một chút đau đớn.

"Thế như vậy thì sao?" Ngón trở hắn để ở trên bầu ngực, nhẹ nhàng di chuyển.

"Thoải mái sao?"

"Ân..... Thật cao....." Ánh mắt nàng sưng mù, dường như bị lấy mất tâm trí.

Đầu ngón tay tà từ qua lại ở hai bên chân ngồi, thỉnh thoảng nâng lên hai ngón tay kẹp lấy đỉnh nhọn dựng đứng, thoáng dùng sức lôi kéo hai khóa hồng quả cứng rắn như đá nhỏ.

"Ân..... Dừng tay....." Tiếng nói kiều nhuyễn không có lực thuyết phục nào, chỉ làm cho nam nhân càng thêm hưng phấn.

"Muội xem, hưng phấn lên nha." Tay hấn qua lại đùa bỡn điểm nhũ màu mật ong, miệng phun ra từ ngữ phóng đảng, dưới thân dục vọng nặng nề bất động chôn ở chỗ sâu trong trách huyết.

Dục đao sung lớn bất động ở trong lăng huyết không ngừng hút của nàng, ần ần hướng lên trên nhảy lên, lượng lớn mồ hôi theo giữa trán chảy xuống, hấn một phen cắn răng, chậm rãi trườn đưa lên. Vật to lớn ứ sung đỏ hung hăng sáp nhập ở trong chỗ sâu điểm huyết của nàng, mỗi lần đều đụng vào tận cùng.

"Ách.....Thật sâu." Dục vọng hấn uy đầy tiểu huyết tham lam của nàng, trong vách tường gắt gao hấp thụ hấn, yêu dịch hoang dã tràn ra chỗ hai người kết hợp.

"Hấp thật nhanh." Hấn không biết chừng mực yêu cầu, dục vọng đỏ thắm biến mất ở hai phiến hoa đầy đặn, không ngừng quấy ra chất lỏng trong huyết hồ.

Hấn luôn chôn thật sâu ở trong cơ thể nàng, dừng ở chỗ sâu nhất một chút, lại đột nhiên hướng lên trên đỉnh..... Nàng phát ra tiếng quát thật nhỏ, không cần dùng sức đỉnh như vậy a..... Nàng sẽ điên mất..... Hấn trầm quát một tiếng, căng thẳng giờ mong không ngừng sáp nhập lại rút ra, nặng nề di chuyển dục vọng không ngừng tiến vào nhuyển thịt mềm mại, phát ra thanh âm tư tư.

Ngón tay hấn chạm đến chỗ hai người tiếp xúc, véo lấy tiểu hạch nở rộ của nàng, động tác này khiến vách tường nàng chặt lại, kỹ càng mút cắn dục vọng hấn.

"Nhạn Nhi, muội quá tuyệt vời."

"Khánh ca ca..... Người ta sắp..... Sắp không được."

Hoa huyết một trận tô một trận tề. Tùy hấn va chạm, bầu ngực không nhịn được lay động, đầu vú điểm sắc cò xát chần đoạn mềm mại, miệng huyết phun ra nuốt vào thô trường không ngừng co rút lại. Úy Nguyên Khánh thất lưng dán vào lưng duyên dáng của nàng, chỉ có giữa hai chân thô dài không ngừng ra vào, theo tầm mắt Cơ Nhạn Nhi đi xuống nhìn, vừa vặn có thể nhìn thấy năm căn tiến ra. Thật khiến người ta xấu hổ nha! Nàng nhanh nhắm mắt lại, không dám lại nhìn. Hấn thờ dốc phun ở cổ nàng, làm cho nàng phân tâm, chỉ cần vừa hô hấp là có thể ngửi được xạ hương độc hữu của hấn, nàng ngay cả hô hấp đều bị hấn xâm phạm.....

Cảm giác được tiểu nữ nhân này không yên lòng, hấn giờ lên một chút cười ác ma, nắm giữ đầu vai tròn của nàng, đi xuống nhấn một cái – Nàng không khỏi thờ hốc vì kinh ngạc, "Ách..... Ân....."

Trong khi nàng trở tay không kịp, Úy Nguyên Khánh càng thừa dịp lúc này dùng sức hướng lên trên va chạm.

"Ách....." Nàng cứng lại hô hấp, tâm loạn như ma.

Từ mật sung đỏ ngoại phiến, lăng huyết bị lấp đầy gắt gao cắn nuốt dục vọng, miệng huyết không ngừng run rẩy, đem dục đao thật lớn hút đến chỗ sâu nhất của mật hồ. Khoái cảm theo lưng truyền đến toàn thân, xúc cảm bị nàng gắt gao vây quanh quá tuyệt vời! Hấn khẽ quát một tiếng, hai tay nắm lấy hông trắng của nàng hướng về phía trước. Từ thế này làm cho hấn cùng nàng không hề có khe hở dính sát vào nhau, hấn trầm trọng sáp nhập, lại hung hăng rút ra, mỗi một lần đều nhanh lại tàn nhẫn, tràn ngập giữa đùi của nàng, di động thô dài không lồ đầy gân xanh không ngừng bị mật hồ nuốt hết.

"Đủ nha..... Không thể lại....." Nơi riêng tư phỉếm ra một cổ tê dại đau nhức.

Ồ..... Nàng sẽ chết mất! Nháy mắt nàng có cảm giác sẽ bị hấn đùa bỡn cho đến chết. Cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, nước bọt ngọt ngào theo khóe miệng tràn ra, nàng không ngừng ní non từ ngữ phóng đảng, ngón tay trở nên trắng nhanh chóng cầm đem chặn, phụt chốc, trước mắt nàng bỗng nhiên hiện lên một tia sét đánh, miệng huyết chặt lại, "Ồ..... Ân..... Thật tê nha!"

Vân da hoạt nộn chặt chẽ bị đỉnh tròn cường ngạnh tiến nhanh đến cùng, không ngừng thẳng tiến, biết rõ nàng đến cao trào, hấn vẫn không buông tha nàng, giống như muốn đem nàng đắm thủng.

"Muội không được..... A a!" Cơ Nhạn Nhi toàn thân cong lên, nhịn không được thét chói tai ra tiếng, nước bọt vui thích từ hoa khẩu rơi xuống ở trên nhuyển tháp.

Hai cánh hoa đỏ tươi gắt gao hút cực đại co rúm, không ngừng run rẩy, mật dịch dính đặc theo bên cạnh nơi riêng tư chậm rãi chảy ra. Úy Nguyên Khánh đột nhiên rút ra dục thủ, thân mình Cơ Nhạn Nhi run run, làm cho nàng ngồi ở thất lưng hấn, hai tay hữu lực nâng lên hông nàng, ngón cái thô lệ mở ra hai cánh hoa, lượng lớn chất lỏng dính nhảy theo miệng huyết chảy ra, rơi xuống ở trên dục vọng gắt gao. Nhìn đến cảnh đẹp hoang dã như vậy, ánh mắt hấn gắt gao khóa trụ đóa hoa xinh đẹp, dục căn ứ hồng trở nên càng thêm sung, "Muội cũng thật phóng đảng!"

Dục vọng hấn gần sát miệng huyết nàng, hai ngón tay khẽ động đóa hoa, làm cho càng nhiều chất lỏng động tình nhiễm ướt đầu tròn to lớn.

"Không cần như vậy....." Tiểu huyết Cơ Nhạn Nhi run rẩy không chịu nổi ác ý nào khẽ động.

"Muội phải uy ăn no ta, tiểu lăng nữ."

"Từ bỏ, người ta sẽ phá hư mất!"

Nàng như là thức ăn ngon hấn nếm được, chỉ biết không ngừng mà giữ lấy nàng, cũng không làm cho nàng nghỉ ngơi.

"Muội thực thích, không phải sao?"

Úy Nguyên Khánh không cho nàng cự tuyệt, tay hắn ngăn hoa tâm đỏ tươi, thất lưng hướng về phía trước đình, đem đình tròn to lớn để ở miệng huyết, gắt gao lấp vào bên trong của nàng. Hắn còn không tiến vào nàng, con mồi ngon miệng trải qua đùa giỡn, sẽ càng thêm ngon miệng! Cơ Nhạn Nhi cắn bản chống đỡ không được. Tay nhỏ bé đặt tại giữa thất lưng hắn, ý đồ ngăn cản hắn đùa bỡn.

"A....." Nàng ngốc nghếch phản ứng, làm cho hắn càng muốn đùa nàng, đầu tròn để ở miệng huyết xoay tròn, dính càng nhiều chất nhầy.

Một cái trở tay không kịp, hắn đột nhiên thúc thất lưng hướng lên trên, đình dính hoạt cứ như vậy xâm nhập hoa huyết mẫn cảm, yêu dịch chảy ở đình sung lên theo trong cánh hoa chảy ra.

"Ân.....Thật tê....." Noi riêng tư một trận tê một trận tê, trong cơ thể nàng giống như có cái gì muốn hồng mất.

"Ta đây giúp ngươi thoải mái, như vậy thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Riêng tư sung đỏ cắn nuốt dục vọng hắn, hắn ý xấu vận bung ra đóa hoa đỏ tươi ướt át, đồng thời không cho nàng có thờ dốt cơ hội, lấy đầu tròn to lớn tiến lên trên, hung hăng vùi vào trong cơ thể nàng. Úy Nguyên Khánh buông ra bàn tay ôm lấy hông nàng, làm cho Cơ Nhạn Nhi ngồi thật mạnh ở trên người hắn. Dục vọng đình thật sâu tìm đến tận cùng—

"Ách....." Nàng nhịn không được thờ hốc vì kinh ngạc, thật trầm thật trầm.....

"Nhạn Nhi, đem tay muội từ trước đưa về sau."

"Ân..... Giống như vậy?" Cơ Nhạn Nhi nghe lời đem tay nhỏ bé để ở trên đùi cường tráng của Úy Nguyên Khánh, đem thân mình từ trước ngã về sau.

"Tốt lắm, muội giỏi quá!" Theo tư thế này có thể rõ ràng thấy mật hồ tham lam của nàng phun ra nuốt vào dục vọng của hắn, kích thích giác quan thần kinh hắn.

Hắn bắt đầu chậm rãi trườn đưa, hai trông mắt nhìn thẳng chỗ hai người ái ân, mỗi khi dục vật hơi hơi rút ra, đều lơ đãng cọ xát tới đậu hạch sung huyết, khiến nàng run rẩy không ngừng.

"Tiểu huyết của muội bị ta tiến vừa ra, thực phóng đảng!"

"Ồ..... Không nên nhìn!"

Hắn làm càn trong lời nói cố ý khiến nàng cảm thấy thẹn cảm, thân mình mẫn cảm càng thêm phiếm hồng.

"Muội thật thẹn thùng!" Hắn nói, động tác dưới thân cũng không ngừng, mỗi một lần đều hơi rút ra một chút, lại ở thời điểm sáp nhập tiến vào càng sâu càng mãnh, làm cho từng cái luật động đều tràn ngập bản chất nguyên thủy.

Noi riêng tư bị hắn lấp tràn đầy, nhiều kích tình làm cho nàng cảm thấy có chút đau đớn, nhưng lập tức lại bị khoái cảm tê dại cùng ngứa ngáy thay thế.

"Ừ..... A..... Thật cao....." Nàng nhịn không được ngâm nga ra tiếng, mắt hạnh nửa mở, trong đôi mắt tràn ngập tình dục, nhẹ nhẹ câu dẫn nam nhân dưới thân.

Hắn chôn thật sâu ở trong cơ thể nàng, nam tính sung lên không ngừng chuyển động, cọ xát trong nữ thể mềm mại, cảm thụ co dãn nhanh chạp kia. Mị nhãn của nàng sắp chảy ra nước mắt, "Khánh ca ca, không cần đùa giỡn, người ta thật khó chịu."

Hắn sao có thể dừng lại ở phía sau, còn..... Còn cố ý ở trong cơ thể nàng nhích tới nhích lui? Tuy rằng tạm thời ngừng một chút ngứa ngáy, nhưng nàng lại muốn càng nhiều càng nhiều, ô..... Nàng thật là nữ tử phóng đảng sao? Phóng đảng cảm thấy thẹn cùng tội ác trong lòng nổi lên, cũng làm cho nàng càng thêm mẫn cảm.

"Là khó chịu vẫn là thoải mái?" Tiểu nữ nhân này cho tới bây giờ sẽ không thành thật nói ra cảm thụ của mình, đối với tình cảm của hắn cũng như thế, tuy rằng biết tâm tư nàng đơn thuần, nhưng hắn không thể đơn giản như thế bỏ qua cho nàng, hắn muốn cho nàng biết hậu quả khi làm tức giận hắn!

Úy Nguyên Khánh lặng lẽ di động thất lưng, hai tay lửa nóng cảm bầu ngực dựng lên, bàn tay hổ khẩu qua lại lui phóng, nhũ thịt mềm mại bị hắn nắm giữ, bầu ngực đỏ tươi hơi hơi xồng ra, ở dưới ánh nến chiếu rọi, dưới cơ thể tuyết trắng điểm sắc càng thêm đẹp mắt.

"Ân. Sẽ đau." Hấn cố ý làm đau nàng, nàng biết đến.

"Đó là khó chịu vẫn là thoải mái à?" Hấn nhẹ nhàng hỏi.

"Ách.Muội không biết. Ân a."

Úy Nguyên Khánh buộc chặt hồ khâu, hai vú trắng mịn trở nên kiên đỉnh, đỉnh nhọn khéo léo mẫn cảm sung huyết, âm muội lỗ lỗ ở dưới ánh mắt nhìn thẳng của nam nhân.

"Tiền điểm ướt át, thân thể muội mỗi một tác đều dụ hoặc nam nhân."

Hấn nâng thẳng nửa người trên, tay ôm lấy bầu ngực không buông, mỗi nam nhân tà tử che giấu cong lên, hai cánh môi thấp nhiệt ngâm lấy bầu ngực yêu kiều của Cơ Nhạn Nhi, bên tai truyền đến thở gấp khướt phục của nàng.

"Thoải mái sao?" Hấn cố ý hỏi.

Hấn hưng hăng ngâm lấy lại buồng ra, bầu ngực kiên chân càng thêm sung, đầu lưỡi nóng cháy để ở lỗ nhỏ trên đỉnh nhọn, lưỡi thô lệ lồi từ dưới lên trên ma sát nụ hoa của nàng.

"Ồ. Thoải mái."

"Muội nói cái gì? Thanh âm quá nhỏ, ta không nghe được."

Thấy động tác hấn làm bộ, nàng vội vàng cầu xin tha thứ nói: "Không cần lại tra tấn người ta, nhanh cho muội! Người ta muốn chết mất. Ô." Nơi riêng tư ngửa ngáy khó nhìn, lãng dịch dính đặc không ngừng theo trong cánh hoa tràn ra, làm ướt hạ thân hai người.

"A. Như muội mong muốn." Dục vọng của hấn đột nhiên hướng lên trên đỉnh đầu, hưng hăng mở ra vân da nhanh trất của nàng, không chút lưu tình nào tìm được chỗ sâu nhất, đỉnh tròn sung huyết cảm nhận được cảm xúc bất đồng, hấn biết hấn để ở chỗ mẫn cảm nhất ở cửa vào hoa hồng của nàng.

"A." Nàng cong môi đỏ mọng, phát ra tiếng thét chói tai tinh tế.

"Biết ta đụng tới chỗ nào? Ta nhớ rõ nơi đó là địa phương mẫn cảm nhất của muội, không phải sao?"

Đỉnh tròn to lớn để ở nơi của nân, hơi hơi nhảy lên. Hấn đụng vào nơi đó. Tay nhỏ bé trở nên trắng buột chặt, ở trên đùi Úy Nguyên Khánh lưu lại ấn ký kích tình. Hấn chậm rãi rút ra lại dùng lực sáp nhập, mỗi một lần đều hưng hăng mở ra nhuyển nộn, ma sát vách tường mẫn cảm, muốn nàng vì hấn điên cuồng. Nhìn tiểu huyết khó khăn phun ra nuốt vào thô dài, nơi riêng tư sưng đỏ không chịu nổi, miệng huyết đỏ sẫm hơi hơi ngoại phiên, làm cho dục vọng của hấn càng thêm không thể vãn hồi. Hấn hướng lên trên cử động, bầu ngực của nàng theo cao thấp chớp lên, "Còn muốn. A!"

Phượng mâu vừa chuyển, hai tay vòng ở sau đầu, "Ta mệt mỏi."

Nàng bị động nhận hấn đoạt lấy, hấn lại đột nhiên bất động. "Ách?"

Nàng muốn. Hấn sao vậy có thể như vậy? Hấn lại làm mấy chuyện xấu! Nơi riêng tư không ngừng mấp máy, yêu dịch dính nháp như không nói gì mời mọc, không nam nhân nào chịu được. Nhưng hấn muốn nàng chủ động, chỉ có kiên trì, mới có được đến quả thực ngọt.

"Có phải sắp đến hay không?"

Nàng ừm khướt mím môi, không nói gì gật đầu. Hấn rõ ràng biết rõ còn có hỏi chứ!

"Có phải muốn ta động hay không, giống như vậy?" Nam tính như lửa ở trong cơ thể nàng chuyển động.

"Thật cao. Còn muốn!" Nàng đưa ra mắt tròn mê loạn cầu xin.

"Muốn liền chính mình đến!"

Hấn ung dung nhìn nàng, xem bộ dạng nàng vì tình dục dâng cao mà không biết làm sao, vẫn như cũ bất vi sở động, cố ý muốn đạt được mục đích của bản thân. Mắt đẹp Cơ Nhạn Nhi hàm oán, lại không thể làm gì, "Thật là đáng giận!"

Tuy rằng như thế nói, nàng vẫn bắt đầu di động mông trắng, tay để ở trên đùi nam nhân sửa thành đặt ở trên thắt lưng, vịn eo thon nhỏ, phun ra nuốt vào dục vọng. Úy Nguyên Khánh không chút nào tổn sức nhìn đóa hoa đỏ tươi vì dục vọng của hấn xâm phạm mà nở rộ, mồ hôi ả nhả theo trán chảy xuống, sung thô dài hiện lên gân xanh.

"Thật sâu." Nàng hơi hơi nhấc lên, lại ngồi xuống thật mạnh, nơi riêng tư rõ ràng cảm nhận được dục vọng nóng cháy, nàng nâng lên một chút, liền nóng vội nuốt hết nam tính, mỗi một lần đều đụng vào chỗ sâu nhất.

Hoa dịch không ngừng chảy ra, nam tính ứ hồng xâm nhập mật hồ nhỏ hẹp, vừa tiến vừa ra.

Ô..... Nàng muốn càng kịch liệt,"Muội không được....." Nàng lại vịn vẹo vài cái, liền vô lực tê liệt ngã xuống ở trên người hắn.

Hắn xoay người một cái, đem nàng đặt ở dưới thân, nàng thuận thế đem đùi ngọc thon dài quấn ở trên thắt lưng hắn, nơi riêng tư gắt gao ngấm lấy thô dài nam nhân, nhìn không được cọ xát.Hắn lấy hai tay nắm lấy đầu vai nhỏ nhắn của nàng,thô trường nam tính to lớn hung hăng xâm nhập bên trong nữ huyết,lại thông thả rút ra,lại nhanh chóng dùng lực tiến vào miệng huyết, không ngừng lặp lại động tác, làm cho thân thể trong lúc đó va chạm phát ra thanh âm dâm dăng.

"Thật sâu....." Hắn không ngừng xâm nhập,đem nàng đâm xuyên qua.

Bờ môi lửa nóng của nam nhân khẽ nhếch,ngấm lấy nụ hoa đỏ tươi, hướng lên trên lôi kéo, ở trên da thịt mềm mại lưu lại dấu răng.Thông thả luật động không thỏa nần được hắn, hắn mở ra hai chân nàng đặt tại trên vai,tốc độ hắn nhanh hơn,mồ hôi bắn thân rơi xuống trên người nữ thể phía dưới.Đỉnh nhọn dựng lên,đầu vú đỏ tươi biến cứng, mồ hôi cùng ánh nến ánh thành một mảnh huyền sắc.Thật cao! Nàng cũng sắp.....

Tiểu huyết bị dục vọng xâm phạm,vân da trong cơ thể không ngừng xa lánh thô dài, hắn lại một lần so với một lần càng thêm xâm nhập,lúc nhanh lúc chậm,ngẫu nhiên sẽ dừng ở trên chỗ nổi lên mềm mại trong tiểu huyết kia, dùng đầu tròn của hắn cọ xát, làm cho nàng chảy ra càng nhiều lãng dịch.

"A..... Đủ, đủ....." Cơ Nhạn Nhi thét chói tai cầu xin tha thứ, bị nam nhân không ngừng ra vào tiểu huyết bắt đầu phát run, nàng cong lên thân thể mềm mại, hai tay nhanh chóng nắm đệm chặn,mắt hạnh ướt át mê ly động lòng người.

Thấy nàng sắp đạt tới cao trào, Ủy Nguyên Khánh lại càng không ngừng trườn đưa, mỗi một lần đều đâm thật trầm lại thật sâu,đỉnh để ở trong chỗ sâu sung đỏ rõ ràng cảm nhận được cảm xúc bất đồng, hắn đùa giỡn ở chỗ này qua lại chuyển động, kích thích hai người. Thật tê! Từ lưng truyền đến tê dại mỗi nhúc chạy đến toàn thân, làm cho nàng không khỏi chặt lại mặt huyết bị mở ra, hai người trong lúc đó càng chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ, hắn cũng nhìn không được thô suyền ra tiếng.Hắn một phen hồ hấp,đầu tròn để ở chỗ sâu chậm rãi rút ra, thối lui đến miệng tiểu huyết lại hung hăng sáp nhập, mỗi một cái ra vào đều cố ý cọ xát đầu hạch hưng phấn của nàng,khiến nàng thờ gáp liên tục.

Hắn đâm bên trong thật sướng..... Nàng sắp..... Sắp.....Hắn phi nhanh ra vào âm huyết,cảm nhận được nàng run rẩy hết mức, biết nàng sẽ đạt tới cao trào, thế là hắn bắt đầu thông thả sáp nhập lại rút ra,đầu tròn sung đỏ thắm ra dịch trắng, cùng hoa dịch của nàng hỗn hợp ở một chỗ.Bỗng nhiên, hắn bứt ra một cái, đem dục vọng sung lên khó nhịn rút ra, theo đỉnh tròn to lớn kéo ra một sợi ngân bạch dính đặc.

"Không cần!" Hắn sao vậy có thể lại như vậy?

Hai ngón tay hắn dùng sức vặn bung ra tư thần sung đỏ của nàng, tinh trùng thấy trong mặt hồ bị nam nhân lộ ra vách tường, hắn đột nhiên hướng mông trắng của nàng, nàng theo bản năng co rút lại, tiểu huyết không ngừng cán nhanh,chất lỏng bên trong theo miệng huyết chậm rãi chảy ra.

"Thật sự là cái oa nhi phóng đáng!" Hắn ngăn đóa hoa của nàng, thừa dịp trong vách tường chặt lại, nắm đỉnh thâm ra bạch dịch đặc dính nhẹ nhàng đâm vào miệng huyết, chậm rãi tiến vào trong cơ thể nàng.Hắn thẳng thần lưng, một cô chỉ khí sáp nhập chỗ sâu nhất, thẳng tắp đụng vào miệng tử cung nàng.

"A..... Đụng vào Ô....." Nàng phóng đáng kêu,tiểu huyết bị ép mở không ngừng run rẩy,dưới va chạm kia làm cho nàng nháy mắt tới cao trào.

Hắn vươn ngón cái vỗ về chơi đùa đầu hạch sung huyết của nàng,trong vách tường co rút lại đưa hắn cắn mút càng nhanh,hắn thoáng thối lui,lại đột nhiên sáp nhập tận cùng bên trong, mỗi một lần cũng chưa ra khỏi mà vào.

"Ô..... Đủ..... Dừng lại a!"

Cơ Nhạn Nhi toàn thân không ngừng run rẩy,tiểu huyết hàm cần thô trường vừa kéo, theo hai cánh hoa chảy ra lãng nước ngọt lịm,roi xuống ở trên đùi Ủy Nguyên Khánh.Hắn không để ý tới khóc kêu của nàng,giống như phát cuồng trườn đưa,lửa nóng sung đỏ hiện lên gân xanh, kêu gào giải phóng, không ngừng ra vào nữ huyết run rẩy.

"Sẽ chết mất..... Sẽ chết mất Từ bỏ!" Cơ Nhạn Nhi giống như bị ném đến phía chân trời, cao trào một lần lại tiếp một lần,nước mắt vui thích thấm ra hốc mắt.

"Còn chưa đủ!" Ủy Nguyên Khánh cử động thắt lưng rộng lớn. Thô dài lúc nhanh lúc chậm ra vào,dục vọng càng ngày càng sung cũng sắp đạt tới điểm giới hạn.

"Dừng lại, dừng lại a..... Ô!" Nàng thật sự sẽ chết mất! Nguyên bản hai bên đùi ngọc ở trên lưng hắn rũ xuống kẹp chặt, ý đồ ngăn cản hắn xâm phạm

Không nghĩ tới hắn ngược lại nhanh chóng chế trụ mông trắng, đem nơi riêng tư của nàng càng ấn hướng dục vọng của hắn,thân thể ma sát phát ra tiếng nước phốc tư.Nàng nghe được..... Thanh âm làm người ta xấu hổ nha!Hắn dùng lực rút ra lại hung hăng sáp nhập, lặp lại động tác vài lần, đột nhiên thẳng lưng, một lần tiến nhập,đỉnh tròn to lớn ngay ngắn va chạm miệng tử cung, hắn khẽ quát một tiếng,quả nhiên lỗ nhỏtrên đỉnh phun ra một cái đồng bạch dịch đặc nóng,tiến nhập vào chỗ sâu trong tử cung nàng.

"Ách.....Thật nóng....." Nhiệt lưu dừng mãnh vào bụng, làm cho nàng híp lại mắt hạnh yên tĩnh, hô to:"Không cần..... Không được ở bên trong!Ô..... Sẽ mang thai!"

Nàng khóc nức nở ra tiếng, bên trong trướng tràn đầy,nàng vừa muốn.....Mắt phượng Ủy Nguyên Khánh tràn ngập tình dục hiện lên một tia nan giải, dục vọng chôn ở trong chỗ sâu tiểu huyết hơi hơi rời khỏi, làm cho yêu dịch của nàng cùng trọc dịch của hắn theo động tác chảy ra, một đoàn hỗn độn dính đặc dừng ở trên đệm.

"Ta sẽ làm muối hoài con của ta!" Hấn ghé vào bên tai nàng nhẹ nói, rồi mới hung hăng tiến nhập ẩm huyết của nàng, một lần lại một lần, đầu tròn ướt đầm không ngừng và chạm miệng tử cung nàng. Chất lỏng trong mật hồ quấy dính, bao quanh trực bạch chảy ra, phát ra từng trận tiếng vang. Hấn cho tới bây giờ không nghĩ tới làm nữ nhân khác có được con hấn, chỉ có nàng bất đồng.

"Ân a..... Đụng vào A....."

"Không thể....." Nàng vừa muốn..... Vừa muốn....."Ách..... Ô ô....."

Cơ Nhạn Nhi toàn thân phỉm hồng, nâng lên thân mình không ngừng run rẩy.

"Ta càng muốn!" Hấn thô suyễn nói, ngữ khí cường ngạnh như hành vi của hấn, một lần so với một lần càng nhập sâu, đỉnh tròn ứ tím nhanh chóng mở ra bên trong vách tường cơ rút lại, va chạm đến tử cung, nơi đó xúc cảm cùng độ ẩm là mất hồn như thế. Dục vọng sung lên không ngừng trườn sấp, khoái cảm tích lũy sẽ phát tiết.

"Uống....." Hấn ở nhất kích cuối cùng nâng cao mông tròn của nàng, đỉnh tiến nhập chỗ sâu trong tử cung của nàng, đem tinh hoa tràn đầy phun ra ở bên trong mật hồ, tiểu huyết toàn bộ phình lên, lại vẫn không ngừng cử động trườn sấp. Bụng nàng thật nóng, giống như có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt.....

Cơ Nhạn Nhi ánh mắt tan rã, đã phân không ra đây là chân thật vẫn là cảnh trong mơ, kích động hô:"A..... Khánh ca ca, muối yêu huynh!"

Liên tục trải qua nhiều lần cao trào, nàng cuối cùng ngắt đi, nhưng tư thần sung đỏ vẫn gát gao ngậm lấy thô dài nam nhân. Ủy Nguyên Khánh đột nhiên rút ra, cầm dục vọng phồng lên, đem nhiệt diễm còn sót lại phun ở trên bụng nàng. Vừa nãy nghe được câu nói kia, làm cho hấn nheo lại hai mắt, ánh mắt trở nên mềm mại. Bờ môi hấn chuyển qua ngực phập phồng không ngừng của nàng, rồi xuống ân ký kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sắc trời vừa mới chuyển thành sáng, trong khí ẩm buổi sáng sớm tiếng chim kêu chiêm chiếp thật lớn. Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt ngọc của hai người vẫn đang nhắm mắt.

Lông mi dính lệ vừa dài vừa đẹp, nàng lật mình xoay người, mảy nhíu lại, lặng lẽ tỉnh lại. Cơ Nhạn Nhi mở mắt, liền nhìn thấy lộ ra tuần dung, đó là mặt Khánh ca ca – khuôn mặt so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Nàng giống như mê muội vươn một ngón tay, yên lặng miêu tả mảy kiếm anh tuấn của hấn, phượng mâu hẹp dài, mũi cao thẳng cùng bờ môi khêu gợi. Tay Cơ Nhạn Nhi dừng ở trên đôi môi Ủy Nguyên Khánh vỗ về chơi đùa, bên trên nóng cháy như muốn tổn thương tay nàng, nàng theo bản năng lùi về, lại bị hấn há mồm cắn.

"A.....Huynh tỉnh?" Cơ Nhạn Nhi khẽ chu môi hỏi, thuận thế muốn rút về tay mình.

Hấn trầm mặc liếm ngón tay trắng nõn, lưỡi ướt nóng ngậm đầu ngón tay nàng liếm mát. Tóc dài đen như mực tùy tiện phân tán ở trước ngực, mắt đẹp lưỡi biếng gian tà nhìn, tính tình phóng túng không đúng đắn biểu lộ không thể nghi ngờ. Ngửa ngáy theo đầu ngón tay mẫn cảm lan ra, làm cho kiều nhan đỏ lên, vội vàng rút về, "Đừng nào loạn!"

Hấn vẫn như cũ không nói, mắt phượng thâm thúy nhìn nàng không tha, nhìn như thế một hồi lâu, làm cho nàng không biết hướng chỗ nào để trốn, đành phải nhanh chóng quay đi dung nhan xấu hổ. Sao biết bàn tay Ủy Nguyên Khánh vừa mở, liền đem nàng ôm tiến trong lòng, bờ môi đặt trên của nàng. Nụ hôn đầy ôn nhu dừng ở trên bờ môi đỏ như son của nàng, không có kích tình đoạt lấy, mà là sâu lắng như biển cả xanh rộng, làm cho nàng càng không chịu nổi tình ý.

Nàng khẽ mở bờ môi, tỉnh tã, triền miên đáp lại, thần hình mềm mại cùng hấn kề cận, chia sẻ nhiệt độ cơ thể lẫn nhau, mắt hạnh như tơ như mị giống như nước thu, huyền bí chiếm đoạt tâm người. Giống như trên thế giới chỉ còn có bọn họ, nàng chỉ nghe được tiếng hít thở của hấn, qua hồi lâu, hấn mới rời đi môi đỏ mọng hơi sưng của nàng, ngón tay thon dài xoa ngọc nhan, nàng nhẹ thở gấp, má thom ngon như trái đào.

"Hô..... Thật thoải mái." Lạnh lẽo làm nàng lưu luyến hơi ẩm ở trên mặt, nàng ý ở trên tay hấn cọ xát, cực kỳ giống con mèo nhỏ làm nũng.

Không ngờ, triền miên giây lát lại bị một tiếng kêu làm phá hủy –

Cô lỗ..... Cô lỗ.....

"A!" Cơ Nhạn Nhi vội vàng ấn bụng, chán ghét a! Bụng nàng sao kêu không ngừng vậy chứ?

"Nhạn Nhi đáng thương, muối đói bụng." Hấn giương lên một chút ý cười, dịu đi mắt đen u mị của hấn.

Chỉ có nàng mới có thể tại thời điểm này làm mất vui, lại chọc người triu mến. Hấn ngồi dậy, tùy tiện đem tóc đen về sau. Sau khi tùy ý mặc áo choàng,

xuống giường nhặt lên vấy mặc để ở một bên, rồi mới lấy nước ở chậu đồng đặt ở bên giường, bàn tay thô lệ nhúng vào bên trong nước lạnh, làm ướt khăn mặt khô ráo. Nàng thấy nhất cử nhất động của hắn, ngay cả động tác bình thường làm ra cũng khiến người ta tâm phục mị lực. Úy Nguyên Khánh cẩn thận chà lau bụng Cơ Nhạn Nhi cùng nơi riêng tư hơi sưng, lau đi chứng cứ kích tình vẫn còn lưu giữ ở đêm qua, rồi mới giúp nàng mặc quần áo. Một tay ôm lấy nàng, hắn bước đi về phía bàn trang điểm, đem nàng đặt ở trên đệm mềm, một đôi tay tập võ, cũng không mất đi ôn nhu tinh tế giúp nàng chải đầu.

"Tay Khánh ca ca thật khéo....." Khẩu khí của nàng thật chua, nhìn động tác hắn thuần thực, khẳng định là giúp rất nhiều nữ nhân chải tóc.

Lòng nàng nghĩ gì tự nhiên không che giấu được, Úy Nguyên Khánh liếc mắt một cái liền nhìn thấu nàng suy nghĩ cái gì.

"Đầu nhỏ lại muốn nghĩ đi đâu vậy? Nữ nhân làm cho ta chải tóc chỉ có một mình muội."

Hắn cũng không nghĩ giải thích gì nhiều, nhưng gặp gỡ nàng thiếu suy nghĩ, hắn cũng chỉ chấp nhận chịu thất bại. Cơ Nhạn Nhi ngượng ngùng hạ đầu, nghe được Úy Nguyên Khánh nói như thế, nhịn không được tâm hoa nở rộ, "Tốt thôi! Ai bảo ngày trước huynh rất phong lưu, muội đương nhiên sẽ lo lắng nha!"

"Ân? Xem ra trừng phạt của ta còn chưa đủ?" Nàng vẫn học không ngoan, đã quên giáo huấn tối hôm qua.

"Nha..... Không có, không có, muội không dám!" Nàng đỏ mặt mãnh liệt lắc đầu.

Trời ạ! Nàng đã quên hẳn ngày hôm qua là đối với nàng..... Rất xấu hổ nha!

"Lần sau nếu lời nói chọc ta không hờn giận, muội nên biết sẽ như thế nào!" Hắn nhẹ nhàng ở bên tai nàng thổi khí, bờ môi cơ hồ đụng tới bên tai nàng, khiêu khích uy hiếp nàng.

Nàng vội vàng gạt đầu, trái tim bùm bùm đập. Tiểu Thúy thông minh đã sớm ở bên ngoài đợi lâu, thấy thanh âm trên đầu trong phòng dừng lại, nàng thức thời gõ cửa, "Tiểu thư, nô tỳ đưa điểm tâm tới."

Sau một lúc lâu, một tiếng nói nam nhân tràn ngập từ tính mở miệng, "Lấy vào đi!"

"Dạ, chủ gia."

Tiểu Thúy đẩy cửa ra, một cỗ hương vị tình dục nồng đậm xông vào mũi, làm cho nàng đỏ bừng mặt. Đem chè hạt sen cùng bữa ăn sáng dọn xong, Tiểu Thúy thanh thanh cô hống, cao giọng nói: "Chủ gia, tiểu thư, chè này dùng hạt sen sơ chế mà thành, hương vị thơm ngát dễ ăn, mời hai vị dùng." Nói xong, nàng thuận tay đem khay ở bên dưới vách, lẳng lẽ lui thân xuống.

Úy Nguyên Khánh múc một bát chè hạt sen, bờ môi khẽ gọi hơi khẽch, nhẹ nhàng đem chè nóng thổi lạnh. Tâm tư hắn vừa chuyển, tà mị gọi lên khoe miệng, "Chè này đến đúng thời điểm."

"Huynh thích ăn chè hạt sen?" Cơ Nhạn Nhi không nghĩ nhiều kinh ngạc hỏi, nàng cho tới bây giờ không có nghe hắn nói qua? Lần sau phải hỏi Tiểu Thúy chè hạt sen làm thế nào, như vậy nàng có thể tự tay làm cho hắn ăn.

"Muội cũng biết hạt sen có ý nghĩa là sao?" Môi hắn tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lửa nóng.

Hắn chờ mong trong bụng nàng mang thai, nàng cùng hắn sáng tạo ra tiểu sinh mệnh. A..... Hay là..... Cơ Nhạn Nhi ngẩng đầu nhìn Úy Nguyên Khánh, há mồm muốn hỏi, hắn lại đem chè thổi lạnh đưa vào miệng nàng, làm cho nàng đưa nó nuốt vào.

Hắn một ngụm tiếp một ngụm uống, bản thân lại không nhúc nhích, nàng nhìn không được nói: "Huynh không cần chỉ lo uống ta ăn đâu!"

Thấy nàng đã ăn hết bay, tám phần, hắn mới buông bát sứ trong tay, lau đi ít chè trên mặt nàng "Ta còn không đói bụng, muội từ từ ăn, tối nay mang muội đi cái địa phương thú vị."

"Muốn đi đâu?" Cơ Nhạn Nhi tò mò hỏi.

Đôi mắt đen gian tà giống như yêu ma chăm chú nhìn nàng, thần thái giống như cuồng thú đoạt lấy, làm cho trong lòng nàng căng thẳng. Nàng thấp đầu, cố gắng ăn chè, né tránh ánh mắt làm người ta nóng lên. Thấy thế, hắn cao giọng cười khê, vỗ vỗ ống tay áo, không có tiếp lời liền bước đi ra ngoài. Hắn trở nên quái lạ, ánh mắt nhìn nàng so với quá khứ còn nóng bỏng hơn, chẳng lẽ tối hôm qua nàng nói cái gì? Đều do hắn ép nàng uống rượu, hại nàng đem chuyện ngày hôm qua quên hết, chỉ nhớ rõ một số đoạn xấu hổ—

Đôi mắt đẹp của Cơ Nhạn Nhi nhìn Úy Nguyên Khánh rời đi, về mặt mê ly.

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Tiểu Thúy kêu một hồi lâu, chỉ thấy tiểu thư giống như ngốc lẳng, không biết thần trí bay đi phương nào, nếu trong phòng gặp phải trộm, đem đồ vật đáng giá lấy hết. Tiểu thư khả năng còn không có hồi hồn đâu!

Tiểu Thúy vỗ nhẹ Cơ Nhạn Nhi một chút, lay tay nhỏ bé một chút, Cơ Nhạn Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần lại. "A! Tiểu Thúy, người dọa ta thật sợ hãi nha." Cơ Nhạn Nhi vỗ vỗ ngực, thầm oán nói.

"Kính nhờ, tiểu thư tốt của ta, vừa rồi Tiểu Thúy kêu tiểu thư vài tiếng, người cũng chưa nghe thấy, còn nói ta dọa người chứ!" Tiểu Thúy bĩu môi, đây

thật sự là thiên đại oan uổng a!

"Nhưng thật ra tiểu thư suy nghĩ cái gì, sao chuyên tâm như thế?"

"Nga! Không có gì!" Cơ Nhạn Nhi phát phát tay, có lệ mà đáp.

Ân hừ..... Rõ ràng có vấn đề! Tiểu Thúy nàng hiểu rõ tiểu thư, còn muốn giấu nàng chứ! Tiểu Thúy giấu giếm y cười, thanh thanh cổ họng, cao giọng nói: "Tiểu thư đi nhanh đi!"

Thừa dịp vừa nảy tiểu thư đang ngăn người, nàng đã sớm đem bọc hành lý của tiểu thư chuẩn bị tốt lắm.

"Như thế này là đi đâu?"

"Chủ gia công đạo ta giúp tiểu thư chuẩn bị lại hành lý, nói muốn dẫn người đi du lịch!"

Đúng nha! Hắn vừa mới nói muốn dẫn nàng đi một chỗ, lại không nói là nơi nào.

Tiểu Thúy ha ha cười, trong lòng thật sự thay tiểu thư cao hứng. "Đúng rồi! Thiếu chút nữa đã quên, chủ gia nói muốn cưỡi ngựa, để cho tiểu thư thay nam trang."

Tiểu Thúy nhanh chóng kéo lấy Cơ Nhạn Nhi, giúp nàng đem tóc dài buộc lại, lại thay hành trang đơn giản, nhất thời thành thiếu gia tuấn tú.

"Đại công cáo thành!" Tiểu Thúy vỗ vỗ tay, nghiêng đầu âm thầm thưởng thức bàn tay khéo léo của chính mình.

"Đi thôi! Chủ gia đang đợi ở bên ngoài."

Tiểu Thúy xếp lại ngoại bào cho Cơ Nhạn Nhi. Mặt tròn của Cơ Nhạn Nhi đỏ bừng tràn ngập sinh khí, nâng lên tóc dài đen nhánh trong người đưa về sau bay lên. Uy Nguyên Khánh thấy một màn như vậy, nhin không được nín thở, nàng tựa như tinh linh hạ phàm, câu mắt hồn người. Hắn đi ra đằng trước, mở ra hai tay rắn chắc đem nàng ôm vào lòng.

"Khánh ca ca....." Cơ Nhạn Nhi ngẩng đầu nhìn Uy Nguyên Khánh, chỉ thấy trang phục của hắn một thân đen như mực, lảng đoạn màu vàng trên lưng, phụ trợ cho thân hình thon dài to lớn, ánh mắt nhìn nàng như lửa, khoe miệng khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu, làm nàng không dám nhắm mắt.

"A! Nếu không đi trời cũng sắp tối." Thấy bộ dạng nàng nhìn không chuyển mắt, hắn giễu cợt.

Người gọn gàng trên lưng ngựa, phương mâu hẹp dài của Uy Nguyên Khánh ở trên cao bềnh tể tứ phương, tràn ngập khí phách. "Nắm lấy tay ta." Hắn một tay nắm dây cương, một tay kia hướng về phía Cơ Nhạn Nhi, về mặt trầm ổn. Cái gì? Nàng cũng không chân chính cười qua ngựa nha! Cao như thế..... Nàng muốn ngồi trên đó?

"Không cần..... Người ta không dám đi lên."

"Đừng sợ, có ta ở đây, còn lo lắng cái gì?" Ánh mắt hắn thuyết phục nàng, làm cho nàng quên sợ hãi. Nàng vươn tay nhỏ bé hơi lạnh đặt ở lòng bàn tay hắn, làm cho Tiểu Thúy nâng nàng lên, thuận lợi dẫm lên trên yên ngựa, hắn dùng sức, liền đem nàng kéo lên. "A..... Thật cao nha!"

"Ngoan..... Muội xem, không phải rất tốt sao?" Cơ Nhạn Nhi định thần nhìn, bản thân đang ngồi ở trước người Uy Nguyên Khánh, tay trái hắn gắt gao ôm lấy thắt lưng nàng.

"Không đáng sợ như vậy, đúng không?" Nàng nắm chặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trước ngực hắn.

"Phải đi..... Uống!" Hắn động dây cương, hai chân kẹp chặt, con ngựa cao màu rậm nắng tê một tiếng, chân trước giơ lên, phi nhanh chạy, cước bộ hòa cùng với gió.

Tiếng gió vù vù không ngừng, tâm Cơ Nhạn Nhi lơ lửng, không ngừng phát run.

"Nhạn Nhi, muội ngẩng đầu nhìn xem." Hắn hiểu được nàng có cùng nhiệt tình với hắn không bị cản trở, chính là giấu ở sâu trong nội tâm, mà hắn chính là chìa khóa giải phóng nàng. Nàng mắt diếc tai ngo, chỉ lo vui đùa.

"Chẳng lẽ muội không nghĩ nhìn vùng đất rộng lớn cùng cảnh sắc nơi này sao? Muội không phải thường nhắc tới thảo nguyên xanh thắm trên thư làm muội muốn tới, hiện tại ta cho muội tự mình nhìn xem."

Nghe hắn như thế nói, làm cho nàng quên sợ hãi, quay đầu nhìn, nhin không được kinh hô ra tiếng.

"Đẹp quá!" Nàng cứng lại hô hấp, thật lâu sau, cảm thán ra câu này.

Màu xanh của cỏ không có giới hạn theo gió lắc lư, nàng..... Nàng đang bay!

Cơ Nhạn Nhi vui sướng quay đầu đối với Uy Nguyên Khánh nói: "Khánh ca ca, chúng ta đang bay!"

"A! Loại cảm giác này rất tuyệt đi?" Ủy Nguyên Khánh đem thân thể phóng thấp, nằm ở trên lưng ngựa. "Muội xem, chúng ta cùng gió đồng hành." Ánh mắt Ủy Nguyên Khánh tràn ngập thần thái, không kiêng nể gì cất tiếng cười to, tóc cuồng loạn bay lên.

Một mặt này của hắn nàng chưa từng thấy qua, hắn là hươu nàng bày ra chân thật bản thân mình sao? Nàng rung động không ngừng, gió thổi đi suy nghĩ rối loạn của nàng, nội tâm nàng giống như có cái gì bị hắn mở ra. Giờ phút này, nàng mới nhận biết rằng, nàng rốt cuộc không thể tự kiềm chế!

Trong thế giới của nàng chỉ còn lại có tiếng gió cùng hắn, bọn họ không ngừng chạy, vẫn đi về phía trước. Nàng hưng phấn không tha, ngực đau đớn, nàng cố lấy dũng khí, hít một hơi thật sâu, hô: "Khánh ca ca, muội yêu huynh!"

Những lời này như theo gió bay đi, chỉ có trên trời chứng kiến tình yêu của nàng, nhưng nàng tin tưởng giờ khắc này có ý nghĩa đặc biệt. Nói ra những lời giấu kín trong lòng bao lâu nay, làm cho nàng thoải mái rất nhiều, tay nhỏ bé đặt ở trên lưng hắn vòng càng nhanh, hai mắt nhắm lại, nàng tựa vào trong ngực nam tính của hắn, nội tâm lo lắng không ngừng. Nàng nghĩ, không biết vừa rồi hắn có nghe được hay không? Không biết rằng, tối hôm qua nàng cũng đã không cẩn thận nói ra những lời này!

"Chúng ta đến." Ủy Nguyên Khánh thả chậm tốc độ, cương ngựa vừa lắc, soái khí nhảy xuống bên ngựa, hai tay giữ lấy eo nhỏ của Cơ Nhạn Nhi, ôm nàng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lĩnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nguyên lai cuối nơi thảo nguyên này là gần thủy sơn cốc, nước biếc nhiều ốc, cảnh đẹp này xác nhận trên trời mới có. Đông tuyết chưa tan, xuân ý đã sinh, nơi này thật sự đẹp quá, hắn như thế nào biết nơi này? Ánh mắt Cơ Nhạn Nhi nghi hoặc hiển lộ không bỏ sót, trên mặt biểu tình tràn ngập kinh hi.

"Khi tuổi còn nhỏ ngẫu nhiên phát hiện, từ đó về sau liền thành căn cứ bí mật của ta." Ủy Nguyên Khánh còn nói: "Chỉ cần có chuyện gì phiền lòng, ta sẽ tới nơi này."

Hắn như không có việc gì kể lại mọi chuyện làm cho nàng thực vui vẻ kinh hi. Rồi mới nắm lấy đầu vai nhỏ nhỏ của nàng, làm cho nàng rúc vào trong ngực hắn, cảm thụ hô hấp trầm ổn pháp phòng của hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dựa vào hắn, làm cho nhiệt độ cơ thể hắn xuyên thấu qua xiêm y làm ấm khuôn mặt đỏ của nàng. Nàng im lặng dựa vào hắn, hốc mắt có chút nóng lên. Nói như thế. Nơi này chỉ có nàng tới?

"Một môi sao? Vào nhà nghỉ ngơi đi!" Hắn đau lòng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, di chuyển bộ pháp.

Đẩy ra cửa gỗ, trong phòng chỉ có giường gỗ đơn giản cùng bàn nhỏ.

Hắn cẩn thận lau đi tro bụi, rồi mới cởi áo choàng trên người nàng cùng áo ngoài, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, trong mắt tràn ngập nhu tình, "Mau nghỉ ngơi đi!"

"Khánh ca ca theo giúp muội." Nàng giữ chặt góc áo hắn, làm nũng nỉ non.

"Ta còn chưa muốn ngủ, muội nghỉ ngơi trước đi!" Nghe hắn nói như thế, nàng liền ngồi dậy, "Muội cũng không ngủ." Nàng muốn cùng hắn ở cùng một chỗ.

"A!" Thấy nàng như thế, hắn đành phải phối hợp cởi áo lên giường, ôm lấy nàng. Nàng một môi nhắm lại hai mắt, lòng mi tinh tế cong cong, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Tay hắn lướt qua nàng, cởi bỏ tóc dài, làm cho sợi tóc cuộn lên ngón tay hắn. Dung nhan an tường ngủ của nàng làm hắn không muốn nhắm mắt, con ngươi sâu như hồ không tự giác biểu lộ ôn nhu. Hồi lâu sau, hắn cũng nhắm mắt lại cùng nàng ôm nhau mà ngủ. Sau một đêm êm đẹp, Cơ Nhạn Nhi lay thân, sâu kín tỉnh dậy, tay nhỏ bé phẫn nộ che miệng ngáp, đầu hỗn độn còn chưa suy nghĩ được điều gì, cho đến khi vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn buồn ngủ, đem sâu ngủ cưỡng chế đi dòi, mới nhớ tới bản thân đang ở nơi nào. Ngẩng đầu nhìn, đường cong trên mặt Ủy Nguyên Khánh vì đi vào giấc ngủ mà mềm mại rất nhiều, trong mắt nàng tràn ngập tình ý, mỉm cười, lặng lẽ đứng dậy lướt qua hắn, không nghĩ làm hắn thức, cầm lấy áo khoác trên giá ở bên giường, rón ra rón rén đẩy cửa ra, lại nhẹ nhàng đóng lại.

"Oa! Hương vị sáng sớm thật sự là mùi thơm ngát, là hoàn cảnh nơi này thật tốt đi? Vẫn là ta bình thường quá yêu ở trên giường? Ta đi chỗ khác xem thử!"

Cơ Nhạn Nhi đuổi người. Tóc dài ướt át rơi trên vai, lấy tay nhẹ vuốt, mắt to sống động nhìn quanh bốn phía. "A, còn có con bướm nha!"

Chợt thấy bướm trắng phía trước, không có bay đi, nhẹ dừng ở trên một đóa hoàng cúc. Cơ Nhạn Nhi tính tình đùa giỡn nổi lên, giống như con mèo nhỏ bướng bình, vươn tay nhỏ bé muốn bắt.

"A. Dừng chạy!" Đáng tiếc con bướm phấn ngọc chỉ có bay lên, lúc bay cao lúc bay thấp, quanh quẩn ở bên, chính là làm cho nàng không bắt

được.Nàng một đường vừa nhảy vừa chạy, tiếng cười như chuông bạc,mồ hôi khê thấm ướt.

Kỳ thật bất không được con bướm cũng không sao cả, tâm tình của nàng tốt vô cùng.Quá khứ của hân, nàng không kịp tham dự, nhưng nắm chắc hiện tại, cùng là điều nàng có thể làm được.Hiện tại nàng hiểu được dụng ý Khánh ca ca mang nàng tới nơi này!Nghĩ thế, nàng cười càng thêm thoải mái.Có lẽ vì tiếng cười của nàng, có lẽ vì giường lạnh lẽo làm bùng tỉnh Úy Nguyên Khánh, hân theo thanh âm tìm được nàng, thấy một hình ảnh mèo ngọc bắt bướm, hân khoanh tay đứng, lặng lẽ thưởng thức xinh đẹp của nàng, đem giờ khắc này chặt chẽ ghi nhớ.Không lâu sau, có thể quá mức quen thuộc hơi thở của hân, Cơ Nhạn Nhi rất nhanh phát hiện sự tồn tại của Úy Nguyên Khánh, trên tay nàng cầm một đóa hoa nhỏ nhẹ nhàng chạy về phía hân, trên gương mặt tròn trịa bởi vì sau khi chơi đùa mà đỏ ửng,người so với hoa càng rực rỡ.

"Khánh ca ca,huynh dậy rồi?" Thở gấp tinh tể, sợi tóc tán loạn,có khác một phen phong tình.

"Đừng chạy nhanh như thế." Bàn tay to khê vuốt lưng nàng, chậm rãi vì nàng thuận khí, một tay kia gỡ ra hoa nhỏ trong tay nàng, đẩy ra mái tóc nàng ướt mồ hôi bị bay rồi, đem đóa hoa cài ở sau tai nàng.

"Muội vừa bắt được con bướm, đáng tiếc lại làm cho nó trốn thoát."Ngữ khí của nàng mang theo làm nũng nói.

"A..... Đó là bởi vì muội thật đẹp,sao có thể bắt lấy nó so sánh được." Úy Nguyên Khánh ngả ngón nói nhỏ,môi hơi lạnh dừng ở bên tai nàng, cổ ý đùa nàng.

"Thật ngứa..... A! Đừng đùa nữa!" Cơ Nhạn Nhi trái tránh phải trốn, nũng nịu liên tục, bỗng nhiên nhào vào trong lòng hân, ôm chặt lấy hân.

Nàng là bảo bối âu yếm của hân, là nữ nhân duy nhất làm cho hân có ý niệm cùng nhau sống cả đời trong đầu! Úy Nguyên Khánh gắt gao ôm lấy Cơ Nhạn Nhi, nâng lên cằm tinh xảo của nàng,cúi người xuống hôn, một chút một chút chạm hôn,hơi thở thấp nhiệt phun ở giữa mũi nàng, thật sâu hô hấp tất cả đều là xạ hương nam tính.Nàng không có kìm nén đáp lại, trong nụ hôn thẹn thùng có mùi hoa tự nhiên, lộ ra cái lưỡi dính hương màu phấn hồng, khê liếm hai cánh môi cánh hoa trong lúc đó lồm xồm, dung hợp lớn mật cùng ngượng ngùng.Môi hân ngậm lấy cái lưỡi ẩm ướt của nàng, một tay ché trụ sau đầu nàng, lưỡi cùng của nàng giao triền. Hân hôn thật sâu thật sâu, giống như chạm đến chỗ sâu trong linh hồn nàng,thân mình nàng hư nhuyễn, hai cánh tay chỉ có thể ôm lấy lưng hồ của hân, để tránh ngã xuống dưới. Nàng sắp thở không nổi

Thấy bộ dạng nàng chuyên chú quên cả hô hấp, hân chậm rãi buông nàng ra, cười nhẹ ra tiếng.

"Đứa ngốc, mau hô hấp a!"

"Chán ghét,làm chi giễu cợt người ta? Không để ý tới huynh!" Nàng dô miệng, xoay người muốn chạy.

Hân kéo lấy tay nhỏ bé, kéo vào trong lòng."Ta đói bụng."

"Không cần!" Bên tai đỏ lên, hân lại muốn đối với nàng.....

"Tiểu lãng nữ,muội nghĩ đi đâu vậy? Ta là chi đã đói bụng." Hân về mặt bờn cợt nhìn nàng, ngoài miệng gọi lên một chút cười giả tạo.

Cái gì? Hân cố ý!

"Chán ghét! Huynh không thể đứng đắn chút a?" Bên tai Cơ Nhạn Nhi đỏ lên, tức giận gờ lên tiểu quyền dừng ở trong ngực cường tráng của hân.

"A! Hướng muội bồi tội là được. Vì tò vò xin lỗi của ta, ta sẽ phụ trách ụy muội ăn no." Hân ôm nàng thi triển khinh công,tư thái như tiên bay bình thường tao nhã, mũi chân điểm nhẹ ở trên cỏ non xanh mềm mại, không cần tốn nhiều sức, cười gió mà đi.

Không ai nói âm ỹ,đầu nàng tựa vào ngực hân, an tâm nhắm hai mắt lại.Nàng thật muốn cả đời ở nơi này, chỉ có hân cùng nàng.....

"Chính là nơi này." Mũi chân chậm rãi chạm ở trên mặt đất.

Nàng chậm rãi mở ra mắt hạnh,ánh vào mắt là dòng suối nhỏ khúc khuỷu kéo dài,nước suối trong suốt,màu xanh biếc của cỏ phệp phênh, xuyên qua giữa là một cái điều đầy đủ cá lớn.

"Đây là đại tiệc hôm nay của chúng ta." Ánh mắt Úy Nguyên Khánh lợi hại trấn định cùng lúc vừa nhật lên, chọn một viên đá nhỏ, chuẩn bị dùng nội lực đánh xui cá lớn đang chuyển động.

"A.....Đội đã." Cơ Nhạn Nhi nhanh cầm lấy tay hân đang vận sức chờ phát động."Như vậy không được! Huynh không thể dùng võ công để bắt cá!"

Nàng xoa tay mệnh lệnh nói:"Chúng ta đến thi đấu xem ai bắt nhiều, chỉ có thể lấy tay bắt.Trước tiên phải nói cho rõ nha! Người thua phải nghe lời người thắng,muội sẽ không tin huynh có thể thắng muội!" Biểu tình của nàng tràn ngập tự tin.

Trước kia nàng thường bắt cá chép trong hồ để chơi đùa, đã sớm luyện thành một phen công phu, cho nên nàng nhất định thắng rồi!

"A! Phải không? Vậy mỗi mắt mong chờ đi!" Trong mắt hân lóe lên tia sáng quý dị, trong giọng nói có chứa một chút hưng phấn, đáng tiếc nàng đơn thuần cũng không có phát hiện.

Xem bộ dạng nóng lòng muốn thử của nàng, hân nổi lên ý đồ muốn cùng nàng chơi đùa! Hân cuộn lên ống tay áo nói:"Vây bắt đầu đi!"

Chương 14

Nhìn cá sống chổng chất giữa ở bên chân, nam tử hai tay ôm ngực, trên mặt giờ lên một chút ý cười như có như không, tà mâu nhìn thân ảnh xinh đẹp đông bất tây trắc kia, rất giống mèo con ngọc ngà.

"Con cá nơi này sao không phối hợp như thế chứ? Không nên cử động!" Cơ Nhạn Nhi thì thảo tự nói, cùng lúc tập trung ở dưới chân, cánh tay bạch ngọc ngẫu nhiên chụp tới, lại bị con cá linh hoạt kia chuồn mất, thân cá trơn trượt theo bên chân nàng lộn lờ, giống như cười nhạo nàng không biết lượng sức.

Nàng ngây ngốc nghĩ đến cá nơi này cùng cá chép trong hồ ở nhà giống nhau, không nghĩ tới bởi vì cá nhà là có người chuyên môn chăn nuôi, tự nhiên lười chạy, có thể nào cùng con cá ở nơi hoang dã so sánh với nhau chứ?

"Kỳ quái Sao đều không bắt được vậy?"

"Nhóm cá đại gia, van cầu các người, ta nhất định phải thắng!" Nàng thở gấp không ngừng, tay nhỏ bé lạnh lẽo tạo thành chữ thập, miệng ni non.

Mất hạnh che đây trộm nhìn nam nhân bên cạnh, thấy bộ dạng chuyên nghiệp của, thực không có tư vị nha! Không nghĩ nhận thua, nàng đành phải thử lại tay nghề, lần này ngay cả vảy cũng thành công cụ bắt cá, nàng lẳng lặng chờ đợi, đột nhiên đưa người về phía trước chụp tới –

Thật là chuyện cười, lại bị cô trôi làm ngã.

"Hô! Thật lạnh." Cái này cá lớn không bắt đến, bản thân ngược lại thành ướt sũng.

Thấy bộ dạng nàng chật vật, Ủy Nguyên Khánh nhìn cười không được, cao giọng cười to. Ngã ngòi ở trong suối nước Cơ Nhạn Nhi nghe thấy tiếng cười thoải mái của hắn, cũng nhìn không được nở nụ cười, đơn giản ngồi ở bên trong làn nước hơi lạnh, hai chân một trước một sau lộ ra ở dưới nước. Nàng bung lên một biểu nước, dùng ở trên tóc dài mềm mại như tơ, đầu ngón tay lướt qua giữa mái tóc, tạo thành đen cùng trắng mảnh liệt đối lập. Ủy Nguyên Khánh phút chốc ngưng ý cười, con người tà tử chuyên sâu, tiếng cười ngân kiếm của nàng như hải yêu, đáng người yêu kiều ở trong làn nước như ẩn như hiện, làm cho hắn quên hô hấp. Hay cho một vị nữ thần lạc thủy.

Hắn không tự giác đi về phía giai nhân, vô thanh vô tức, không muốn kinh động tiên nữ lạc xuống thế gian. Hai cánh tay cường kiện từ phía sau ôm quanh nàng, ở dưới thân nàng hình thành một đạo hình ảnh bức người, nhiệt độ cơ thể nóng cháy làm cho nàng theo bản năng lẩn trốn.

"Muội thực mê người." Tiếng nói mang theo dục vọng gọi cảm ở bên tai nàng vang lên, đầu ngón tay thon dài không an phận vuốt ve kiều nhân của nàng, cuối cùng dừng ở trên môi anh đào của nàng.

"Khánh ca ca." Nàng hé mở cái miệng nhỏ thấp gọi, lại làm cho ngón tay hắn thừa cơ xâm nhập. "Ân. Ngõ."

Hắn dán ở trên lưng đẹp của nàng, tuần dung tà mị tựa vào hõm vai nàng, mũi thờ nhiệt khí không ngừng kích thích trong tai nàng, ngón tay dài làm càn câu dẫn đầu lưỡi phấn nộn, làm cho nàng nhìn không được cuộn lên cái lưỡi đáp lại, môi cánh hoa mềm mại khẽ mở ra, tinh tế hút đầu ngón tay hắn. Nữ oa nhi phóng đảng này!

Hô hấp của hắn trở nên nặng nề, chuyển qua mặt cười của nàng, há mồm cắn môi cánh hoa bướng bình, rồi mới hung hăng hôn nàng, đầu lưỡi tìm kiếm cùng nàng giao triền, dưới thân hướng vòng tròn của nàng nhấn một cái. Nàng mị nhãn như tơ, cái lưỡi cùng hắn quấn quanh, cũng cảm giác được vật cứng bên dưới. Nàng bất an giãy dụa, không ngờ lại càng làm tỉnh lại dục thú ngủ yên.

"A."

"Cá cược chịu thua, ta đã thắng muội."

Cái gì? Sao có thể như vậy! Cơ Nhạn Nhi lúc này mới phát hiện ý đồ của Ủy Nguyên Khánh.

"A! Muội cần mang thai theo ý muốn của ta." Trong giọng nói trầm thấp của hắn có chút hưng phấn vì ý đồ được thực hiện, cuồng quyền ở trong máu hắn sôi trào, thỉnh *** h mở miệng cắn nàng một cái.

"Ách. Sẽ đau!" Da thịt như trẻ con lúc mới sinh bị hung hăng hút cắn. Từng trận đau đớn làm cho nàng nổi lên lệ quang, thân mình miễn cưỡng run rẩy.

Nhìn thấy trên cổ nàng lưu lại một đồng dấu răng đỏ sẫm, hắn vươn đầu lưỡi ướt nóng liếm đi vết máu loang lổ, thế này mới gọi lên một chút tươi cười vừa lòng. Hắn nắm giữ thất lưng ôm lấy nàng, đem nàng đặt ở tảng đá bên bờ, rồi mới cỡi ý bảo dính ướt trên người mình, lộ ra lồng ngực tình trắng, toàn thân còn sót lại một cái quần dài màu bạc làm bằng đoạn. Cơ Nhạn Nhi trong tâm hoảng sợ, đối mặt với dục vọng thức tỉnh của Ủy Nguyên Khánh cảm thấy có chút sợ hãi, xoay người muốn chạy trốn.

"Muốn chạy trốn? Quy tắc trò chơi là muội đưa ra, hiện tại muốn đổi ý đã không còn kịp rồi!"

Hắn một phen túm lấy mắt cá chân khéo léo của nàng, trong giọng nói tràn ngập tình dục.

"Khánh ca ca, người ta chưa nói muốn như vậy" Bị đặt ở dưới thân Cơ Nhạn Nhi thế mới biết bản thân nhảy xuống bên trong hố nhiều cạm bẫy.

Vì phòng ngừa nàng lại lần nữa chạy trốn, hắn điểm trụ huyết đạo trên người nàng. Hắn..... Hắn muốn làm cái gì? Cơ Nhạn Nhi tuy rằng sợ hãi, nhưng lại giống như chờ đợi cái gì.....

"Nhưng ta nghĩ như vậy." Hắn ngồi xuống, phương mắt tối tăm chăm chú nhìn thân thể nàng bị vây ở quần áo nửa trong suốt, sa mỏng dính ướt kẻ sát da thịt màu mật ong, cái yếm màu đỏ thắm như ân như hiện.

Chỉ như vậy, hắn đã rõ ràng cảm nhận được dục vọng đầy đau đớn. Hắn động thủ bỏ đi quần áo dư thừa trên người nàng, chỉ để lại một kiện áo lót tơ lụa cùng áo yếm, "Thật là đẹp....."

Úy Nguyên Khánh giờ lên đùi ngọc thon dài của nàng, vươn đầu lưỡi theo bàn chân nàng liếm hôn, rồi mới đi vào ngón chân đầu phần nộn, một ngum ngậm lấy, khoang miệng ướt nóng bao lấy ngón chân mẫn cảm, làm cho nàng yêu kiều kêu khóc không ngừng. Nàng thẹn thùng muốn lùi về, lại không thể động đậy, "Khánh ca ca, tha cho muội đi!"

Tại hắn giả vờ không nghe thấy, lưỡi ướt nóng mang nước bọt, theo đùi nhỏ tắc tắc tới gần khu rùng rợn bí của nàng, hắn đưa thân chen vào giữa hai đùi nàng, hai tay mở ra mắt cá chân nàng. Rồi mới nâng lên, tư thế làm cho nàng hiện ra toàn bộ, không hề che dấu bại lộ ở trước mắt hắn.

"Ách..... Không nên nhìn nha!" Nàng run rẩy cầu xin. Ban ngày ban mặt Cư nhiên bị hắn chăm chú nhìn như vậy, vừa suy nghĩ, tiểu huyết liền một trận co rút nhanh.

"Ta muốn nhìn cẩn thận tiểu huyết mỗi lần đem ta ngậm lấy không buông có bao nhiêu dâm đảng, là dụ hoặc nam nhân như thế nào!" Hắn lấy hai ngón tay mở ra cánh hoa đầy đặn, tiểu huyết giấu ở bên trong tư mật ánh vào mắt hắn, hình ảnh dâm đảng làm cho hắn hít vào một hơi. Hắn gia tăng tốc độ ra vào, đem lưng của nàng giờ lên, tiểu huyết bị liên lụy mở rộng run rẩy, cảm thụ ánh mắt lửa nóng của hắn, còn chảy ra chất lỏng động tình.

"A! Muội thật sự sẽ đem ta bức điên."

Hai tay hắn kéo lấy cánh hoa, vươn lưỡi dài dâm vào miệng huyết co rút lại, y theo động tác nam tính tiến vào rồi ra, khiến nàng phóng túng kêu không ngừng.

"Ân a..... Thật cao..... Thật thoải mái....."

Khi hắn rời khỏi, đối với mặt hồ ẩm ướt thoải mái, khi thì đùa giỡn đầu hạch phòng lên của nàng, mặt nhũ bị ôm lấy ở dưới cái yếm có một chút trướng đau, ngay cả đầu vú cũng hơi hơi nổi lên. Thấy bộ dạng nàng khổ sở, hắn cời bỏ huyết đạo nửa dưới thân nàng, làm cho động tác của hắn càng thuận tiện. Vừa được giải huyết đạo, nàng lập tức dán vào cái lưới mập mạp của hắn, nhìn không được nâng lên nơi riêng tư, làm cho hắn càng thêm xâm nhập sâu, chất lỏng động tình trong suốt bao quanh rơi xuống.

"Ồ..... Thật tê!" Tùy ý hắn trêu chọc, cơ thể tuyết trắng phiếm hồng.

"Tiểu yêu nữ, muội đã ướt đầm." Kéo lấy cánh hoa đầy đặn ngón cái nhấn một cái, trong tiểu huyết chất lỏng chồng chất chảy ra, hắn vươn ngón tay thô dính lấy một chút dính nhầy, đặt ở trên đầu hạch sung huyết chuyển động, miệng huyết co rút lại càng thêm lợi hại. Ồ..... Hắn mỗi lần đều đem nàng đùa giỡn hồng mắt! Lên nhìn bộ vị cứng lên trong quần dài nhưng tư kia, nghĩ đến sắp bị hắn lấp đầy, trong cơ thể nàng lại là một trận tê dại.

Bỗng nhiên, ngón tay thô chậm rãi sáp nhập lăng huyết của nàng, chạm vào vách tường yếu ớt, rất nhanh ra vào trừu đưa, tiểu huyết gât gao hút lấy ngón tay dài không tha, nghĩ đến một chút nữa bị nàng gât gao bao vây nhanh chóng, hắn càng thêm hưng phấn. Thấy nàng thở gấp, tiểu huyết bắt đầu run rẩy, hắn ở thời khắc này rút ra ngón tay.

"A..... Sao có thể vậy!" Mắt đẹp mang theo xấu hổ oán giận nhìn hắn.

"Tiểu nữ nhân nóng vội!" Hắn cời ra dây buộc màu hồng trên gáy ngọc, bàn tay to vừa kéo, cái yếm màu đỏ thắm không dừng lại, hai bầu ngực thiếu trời buộc xông ra.

Mắt hắn mang tà khí, cầm lấy một bên đai lưng cuốn lấy xương quai xanh cùng cánh tay ngọc của nàng, đầy đặn bị đè ép trở nên càng thêm no đủ buộc chặt, ngón tay hắn bắn ra, nụ hoa màu đỏ tươi yêu kiều chuyển động.

"Đỉnh nhọn của muội biến cứng." Hắn có ý miêu tả dâm mãnh trước mắt, ngón tay đặt ở trên đầu vú xoay, làm cho nó đỏ lên.

"A..... Sẽ đau a....."

Hắn một phen nắm bầu ngực bên trái, nhũ thịt mềm mại bị niết biến hình, nhũ tiem sung huyết bị đùa bỡn đứng thẳng lên, hắn cúi người ngậm lấy nhũ thủ run rẩy, lấy lưỡi liếm mát, làm cho nàng phóng túng kêu không ngừng.

"Ân..... Thật cao....." Nàng không thể lay động tay, nên càng thêm nâng lên hai bầu ngực làm cho hắn đùa bỡn.

Hắn dùng lực hút lại buồng ra, đem đầu vú hồng nhạt liếm vừa hồng vừa sưng."Thật sự là cái oa nhi phóng đảng!"

"Đều.....Đều là Khánh ca ca làm hại.....Ồ....."Đầu nhọn của nàng thật mẫn cảm, trở nên cứng quá.....

Úy Nguyên Khánh động thủ cởi bỏ huyết đạo nửa người trên của Cơ Nhận Nhi, lúc này nàng đã sa vào ở bên trong tình dục, mặc cho nam nhân tà khí này đùa bỡn, vô lực phản kháng.Hắn đem nàng nâng dậy, làm cho nàng khóa ngòi ở trên bụng rắn chắc của hắn,"Liếm nó....."

Mắt to đầy sương mù mờ ra, trước mắt cự vật khổng lồ tràn ngập sinh lực sưng lên, nàng bị tiếng nói trầm thấp của hắn dụ hoặc,đưa ra đầu lưỡi phấn hồng, cúi đầu liếm—

Mỗi khi liếm một chút,dục căn nóng cháy liền bắn ngược trở về, hắn trầm giọng mệnh lệnh nói:"Ngậm lấy nó!"

Cái lưỡi ướt át mềm mại vây quanh đỉnh dù của hắn, chậm rãi ma sát, rồi mới hơi bày ra thân hình xinh đẹp, nuốt vào dục hành của hắn, nhưng mà cái miệng nhỏ căn bản không ngậm hết được toàn bộ dục vọng của hắn.

Bị cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy,dục vọng của hắn thiếu chút nữa nhịn không được bùng nổ,tiểu yêu tinh này.....Hắn thấp giọng thờ gấp, khắc chế xúc động muốn bắn ra.Nàng trong trắng lộ mông tròn hồng hào đối với mắt hắn,từ giữa cánh hoa đầy đặn chảy ra một dòng chất lỏng hương vị ngọt ngào,rơi xuống ở trên bụng hắn, hai ngón tay mở ra cánh hoa màu mỡ, hướng bên trong đè nén, lộ ra miệng huyết đỏ tươi,vì đã bị kích thích mà co rút lại hé ra.

"Ngô.....Ngô....."Dục vọng của hắn đem miệng nàng lấp tràn đầy,đang muốn phun ra, lại bị hắn đột nhiên tiến vào,đỉnh tròn to lớn ngay thẳng đè ở yết hầu nàng. Thật là khó chịu.....

Lòng bàn tay hắn ôm mông trắng của nàng hướng lên trên nhấc, tiểu huyết bị hắn nhìn xem một cách rõ ràng,đậu hạch sung huyết bị nhìn chăm chăm, làm cho nàng cảm thấy thật thẹn thùng, lại cảm thấy hưng phấn.

"Tiểu lăng nữ, như vậy liền ướt đầm?"

"Phốc tư" một tiếng,ngón tay thô của hắn đột nhiên sát nhập mật hồ nhiều nước, phát ra thanh âm ái muội.

"Hấp thật nhanh....."Cảm giác được bị nàng bó buộc,ngón tay ngay cả chuyển động đều thực khó khăn,hắn phóng đảng tà cười,xem ra nàng sẽ mau chóng cao trào.

Ngón cái xoa nắn đậu hạch của nàng,ngón tay dài không ngừng trườn đưa,dịch nước ở mật hồ theo hắn ra vào mà chảy ra,miệng huyết không ngừng co rút lại. Nàng cuối cùng nhịn không được, phun ra dục vọng của hắn,đầu sưng đỏ lên còn lưu lại nước bọt của nàng.

"Khánh ca ca.....Án.....A....."Hắn động thật nhanh, thật nhanh, nàng sắp không được!

Cơ Nhận Nhi vặn vẹo teo thon nhỏ, phối hợp ngón tay hắn, nhưng tư huyết lại lộ ra chút hư không.....Nàng muốn lớn hơn nữa,càng thêm lửa nóng.....Ồ.....

Hắn rút ra ngón tay dài dính đầy hương vị ngọt ngào của hoa dịch,mở ra hai ngón tay, kéo ra một sợi tơ trong suốt, chứng minh phóng đảng vừa rồi của nàng,ánh mắt bồn chồn của hắn càng làm cho nàng không biết làm sao.Hai má nàng đỏ bừng, không ngừng thờ dốc.Úy Nguyên Khánh cảm thấy đùa đủ,ôm lấy mông trắng của nàng chuyển qua, đối mặt hắn.Dục vọng sưng đỏ để ở giữa huyết của nàng,đầu dù tròn bóng dùng hết sức ma sát nhuyển nộn của nàng, lơ đãng liền ma sát đến tiểu hạch sung huyết, làm cho nàng trào ra càng nhiều yêu dịch.

"A.....Thật tê....."

Nàng càng run run, hắn lại càng cố ý hướng nơi đó va chạm,khiến nàng thờ gấp liên tục.

"Van cầu huynh."Nàng không ngừng khóc nức nở,trong bụng giống như có đoàn cầu lửa đang thiêu đốt.

Thấy hai mắt nàng đầm lệ, dục vọng của hắn trở nên càng thêm sưng, ả ả nhảy lên,dịch trắng tinh nùng không ngừng chảy ra, vuron tay một chút, làm cho đầu dù sung huyết càng chảy ra ẩm ướt.Nàng vuron hai ngón tay, dùng sức đẩy ra hai phiến cánh hoa sưng đỏ phì nộn, hoàn toàn lộ ra đậu đỏ cùng nếp nhăn của miệng huyết, tiểu huyết vừa hấp vừa thu lại, lăng dịch dính ngọt một đoàn trào ra.

Mau vào nha! Nàng nóng vội cầm dục vọng sung huyết của hắn để ở miệng huyết, dùng sức nhấn một cái,đầu dù hơi hơi gấp khúc mở ra tiểu huyết co rút lại,đầu dù cực lớn liền như thế bị nuốt hết—

"Án.....Thật cao!"Nàng ngửa đầu lắc, phát ra âm thanh vui thích.

Hồ.....Tiểu yêu nữ này thiếu chút nữa khiến hắn phun ra! Đầu dù sưng lên xâm nhập miệng huyết nhỏ hẹp,ả ả nhảy lên, hắn nâng thất lưng chuyển động trái phải, làm cho đỉnh tròn cọ sát miệng huyết mẫn cảm

"Khánh ca ca, Khánh ca ca.....Thật tê, thật tê nha!"Tiểu huyết gắt gao cắn đầu dù của hắn, động tác của hắn không ngừng khê động vách tường non nớt,dịch nhờn ẩm áp trào ra nhưng không cách nào lưu tiết, chỉ có thể làm ướt toàn bộ đầu tròn khi hắn xâm nhập.

Bị nàng kích thích, hắn rút cuộc nhịn không được, thất lưng thẳng tiến,đầu dù sung huyết hung hăng mở ra vách tường co rút nhanh, không gì cản trở mà

vào.

"Thích như vậy sao?" Hắn dừng ở trong cơ thể mềm nóng của nàng, chuyển động trái phải, cố ý hỏi.

"Ồ..... Thích..... Nhanh lên....." Mị nhãn của nàng nửa híp lại, môi đỏ mọng hé mở, miệng phun ra cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Cơ Nhận Nhi vặn vẹo eo, chậm rãi đứng dậy rồi mới ngồi xuống thật mạnh, tới tới lui lui, âm đẵng phun ra nuốt vào thô dài, chỗ tư mật sưng đỏ hung hăng ra vào, dục vọng không ngừng ma sát đến đầu đỏ, hoa dịch dính ngọt ồ ồ chảy ra, theo đuôi nhỏ của nàng chảy xuống bụng.

"Muội tiểu lăng nữ này, thật sẽ áp bức giết chết ta!" Thừa dịp khi nàng ngồi xuống thật mạnh, hắn dùng sức hướng lên trên va chạm, đỉnh đụng tới miệng tử cung, khiến hai người cùng phát ra tiếng thở dài vui sướng.

"Khánh ca ca sờ ta, van cầu huynh!" Bụng Cơ Nhận Nhi dựa vào Úy Nguyên Khánh, lưng hơi hơi duỗi thẳng, hai bầu ngực như mật đào kiên đỉnh pháp phòng, nụ hoa đỏ tươi sưng lên dừng ở trước môi hắn.

Hắn mở ra miệng, ngậm lấy một bên, dùng sức lôi kéo –

"A.....Sẽ đau." Cảm giác vừa đau lại ngứa theo đỉnh nhọn truyền đến, lan tràn toàn thân

Hắn vươn lưỡi, liếm đỉnh nhọn nhếch lên từ dưới lên trên, làm cho đỉnh nhọn mãi cảm phát run không ngừng, ngay cả bầu ngực tròn cũng sưng lên.

"Ân.....Thật cao, thật thoải mái....." Cơ Nhận Nhi phóng đẵng ngâm không ngừng, eo mảnh khảnh hơi hơi nhấc lên, làm dục vọng vào tiểu huyết chuyển động trái phải, sâu nuốt nông phun. Tay hắn mở ra chỗ riêng tư của nàng, đôi mắt tà tứ nhìn thẳng miệng huyết bị tiến tiến ra ra, dục hành thô trưởng chỉ cần rút ra một chút, sẽ lộ ra một tầng nếp nhăn màu đỏ tươi.

"Muội thật sự là oa nhi phóng đẵng trời sinh, tiểu huyết thực tham ăn, đem ta cắn thật nhanh." Hắn ác ý miêu tả cảnh đẹp trước mặt, trêu đùa tri giác mắt cảm của nàng.

"Không, không cho nói." Nàng đỏ tai, kiều nhan cảm thấy thẹn thùng, thân thể run nhẹ.

Nàng thở gấp không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đỏ bừng, mồ hôi chảy toàn thân. Nàng nhịn không được lại đóng đưa vài lần, đột nhiên hét lên một tiếng, mông tròn cao cao nhếch lên, di động thô dài gân xanh rút ra hơn phân nửa, mở ra miệng huyết nhỏ hẹp, vặn vẹo vòng eo đột nhiên dừng lại, nặng nề mà ngã vào trong ngực đầy mồ hôi của hắn, toàn thân mềm mại vô lực.

"Như vậy lại không được? Tiểu nữ nhân đáng thương kia." Hắn cười trêu nói, đột nhiên hướng lên trên va chạm.

"Ách.....Thật sâu." Đột nhiên va chạm này làm cho nàng cứng lại hô hấp.

Môi đỏ mọng khẽ nhếch, nước bọt trong suốt theo khóe miệng chảy ra, dừng ở trên bộ ngực rộng lớn của hắn. Nàng nhịn không được vươn lưỡi hồng, theo hầu kết nhô ra một đường xuống phía dưới, đi vào đầu vú nâu sậm của hắn, đầu lưỡi vây quanh đầu vú khéo léo đảo quanh, rồi mới một ngụm ngậm lấy. Bị cái lưỡi mềm mại của nàng kích thích, hắn phát ra tiếng thở gấp kêu gọi. Dục vọng thoát lui ra, lại mãnh lực tiến vào đến đỉnh, làm cho nàng nhịn không được mở miệng, kinh hô ra tiếng. "A....." Thấy phản ứng của nàng kích động như thế, mắt phượng hẹp dài trở nên càng thêm u mê, làm cho hắn càng có tính uy hiếp.

Úy Nguyên Khánh một tay đặt trên lưng hoạt nộn trần trụi của nàng, rồi mới ngồi dậy, lại nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên, bàn tay to mở ra hai chân thon dài của nàng, mỗi chân đặt trên vai, làm cho mông đẹp của nàng hơi hơi nhếch lên. Tư thế này làm cho hắn dễ dàng có thể nhìn thấy bộ dạng tiểu huyết đầm lã điểm sắc của nàng phun ra nuốt vào dục vọng. Tinh dục của nàng tăng nhanh, cũng sắp hồng mất, dục vọng chôn ở trong cơ thể nàng tạm thời bất động, hắn vươn tay mở ra nơi riêng tư phiếm hồng của nàng, hoàn toàn lộ ra đầu đỏ, khóe miệng giương lên, ngón tay đột nhiên nhấn một cái.

"A..... Không cần....." Ở dưới sự đùa giỡn của hắn, nàng bụng hơi sưng. Từ chỗ sâu trong mật hồ nổi lên một cổ tê dại, tiểu huyết ần ần co rút lại.

Dục vọng thô sưng bị chất lỏng ngọt ngào mà dính nhầy của nàng cho ăn, càng trở nên thật lớn. Gân xanh lạng lẽ di chuyển, không ngừng ma sát biến đầu đủ thành đỏ sậm, chậm rãi tràn ra dịch đặc hơn. Dục vọng mãi cảm bị trong vách tường ần ần run rẩy kẹp chặt, làm cho hắn ra vào trở nên khó khăn, cảm thấy một chút đau đớn, nhưng lập tức lại bị khoái cảm thay thế. Mông tròn rắn chắc của hắn theo sau lui ra, dục hành thô trưởng theo trong mật hồ thoát rút ra, mỗi khi rời đi một tắc, dục vọng thô cứng rắn sẽ cố tình càng thêm ma sát vách tường mãi cảm trong tiểu huyết, làm cho bọn họ đang hăm sâu trong tình dục đồng thời phát ra rên rĩ, "Ân....."

"Từ bỏ..... Nhiều lắm....." Nàng lui đầu vai khéo léo, run nhẹ. Trong cơ thể nàng dâng lên một nỗi kinh hoàng sợ hãi, cũng đem nàng bao phủ, làm

cho nàng cảm thấy sợ hãi. Tiểu huyết gắt gao cắn,muốn ngăn cản lãng dịch trào ra, lại bị dục đạo không biết chừng mực của hắn không ngừng ra vào, mỗi lần va chạm đều kéo ra càng nhiều yêu dịch, làm nàng muốn điên.

"Trong cơ thể muội vừa mềm lại ướt, thật thoải mái." Mồ hôi chảy xuống ngực,giữa chừng biến mất ở bụng rắn chắc, lần lượt động, cùng với mồ hôi bay lên, cả người phát ra lực thật lớn.

Đỉnh nhọn non nớt yêu kiều chuyển động, theo hắn lướt động, vừa lên một chút ma sát cùng cơ ngực cường tráng của hắn.Cơ Nhạn Nhi tay nhỏ bé mềm ướt khăn trương ấn bụng, mãnh liệt cảm nhận được hắn xâm phạm, nàng giống như bị bao quanh đoàn lửa thiêu đốt,lưu lại toàn bộ ấn ký của hắn. Nàng cảm thấy hai bầu ngực trướng đau không ngừng,nặng nề, mà đỉnh nhọn không ngừng ma sát trở nên cứng quá,thật tê, mặt hồ chứa đầy chất lỏng động tình, chậm rãi run rẩy,muốn tràn ra.

"Chậm một chút, chậm một chút a!" Nhanh như thế,nàng sẽ chịu không nổi,nàng sẽ.....

Hắn lúc chậm lúc nhanh, rồi khỏi một chút lại tiến vào càng thêm sâu, mỗi một lần đều nhanh chóng đem nàng đánh bay đi.

"Đủ.....Muội không được!" Nàng khóc kêu, nước mắt lưng tròng.

Mặt hồ mẩn cảm mãnh liệt co rút lại, lan tràn toàn thân,tay nhỏ bé ôm lấy lưng cường tráng của hắn nhìn không được ở trên người hắn lưu lại vài vết cào đỏ tươi, nàng mãnh liệt càng dưới ngẩng, sứa động phi bộc bản tóc dài, rồi mới phát ra mãnh liệt tiếng thét chói tai. Trong tiểu huyết đạt cao trào ần ần run rẩy, căn phân thân của hắn không buông.

"Hô, thật nhanh!" Úy Nguyên Khánh nhẹ nói một tiếng, mồ hôi chảy ròng.

Hắn dùng lực mở rộng nơi riêng tư của nàng,chất lỏng ngọt ngào không chút nào giữ lại theo cánh hoa chảy ra, dính ướt đám lông của hắn, cũng làm cho hắn từ từ trở nên dễ dàng.Ồ..... Không cần lại động, nàng sẽ chết mất!Sau cao trào mặt hồ trở nên càng thêm mẩn cảm, không chịu nổi chút khiêu khích. Úy Nguyên Khánh tốc độ nhanh hơn,nàng mong tạo nhiều kích thích.Vừa tiến vừa ra, hung hăng va chạm miệng từ cung mẩn cảm, dục vọng tỏa ra độ nóng đốt người, thiêu cháy bụng nàng.

"Ách..... Đụng vào" Lòng của nàng giống như bị người hung hăng nhéo vào, khó có thể hô hấp.

Hắn cắn chặt răng, dùng sức ra vào, cảm giác bản thân cũng sắp bạo phát. Dục đạo sung lớn cuồng tiến cuồng ra, từ hai cánh hoa đỏ tươi mơ hồ có thể thấy được đầu dù ứ hồng, tràn ra rất nhiều dịch trắng đục mờ.Đột nhiên, lưng rộng lớn của hắn căng thẳng, rút ra hơn phân nửa đoạn, lại cố chấp đâm vào.

Hắn ngửa đầu kêu,"A....." Đỉnh dù tròn to lớn nhanh chóng mò vào trong vách tường, thật sâu tiến nhập miệng từ cung.Thân thể hắn vừa thả lỏng từ lỗ nhỏ ở đỉnh nhanh chóng bắn ra một đoàn dịch trắng nóng bỏng, dừng mãnh vào bên trong mặt hồ của nàng.

"Nóng quá, bụng trướng tràn đầy" Úy Nguyên Khánh tựa vào hõm vai Cơ Nhạn Nhi thở gấp,dục vọng còn chưa giảm sung liên tục ra vào,tiểu huyết co rút lại không ngừng làm dịch trắng còn ần chứa trong hắn thoát ra, cùng mặt dịch của nàng xen lẫn, theo tư mật một đoàn chảy ra.

Hắn chôn ở trong cơ thể ấm áp của nàng một lúc,rồi mới chậm rãi rút ra.

"Ồ....." Tay nhỏ bé nhanh chóng đè lại miệng huyết,nhưng lại ngăn cản không được mặt hồ run rẩy,dịch trắng dính đặc tràn ra xung quanh, phát ra ánh thanh phóng đảng'phốc tư". Mặt hạnh của nàng trũng lớn, thân run run, lại một lần nữa đạt cao trào,"Ách..... A....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

"Khụ khụ....."

Không nghĩ tới thân thể bản thân không chịu nổi một phen dữ dội như thế, mới trở về không bao lâu, Cơ Nhạn Nhi liền sinh bệnh,nhiều ngày đều nằm ở trên giường, làm sao cũng đi không được.

"Đến, ăn canh được." Úy Nguyên Khánh múc một muỗng nước thuốc nhẹ nhàng thổi lạnh, đưa tới bên môi nàng.

"Không cần, người ta không nghĩ uống được." Thấy nước thuốc đen không lưu buộ,c mũi ngửi được cái hương vị kia. Cơ Nhạn Nhi liền chịu không nổi, hoảng chi nàng đã liên tục vài ngày đều uống, hiện tại đánh chết nàng cũng không uống!

"Ngoan, uống hết nó, như vậy phong hàn của muội mới có thể hết." Ngửi khí của hắn mang đau lòng nói, đều do hắn ngày đó ở bên dòng suối không để ý thân mình mảnh mai của nàng, mặc cho dục vọng phóng túng, mới có thể làm cho nàng nhiễm phải phong hàn.

"Không cần đâu! Huynh cũng không biết thuốc kia thật sự rất đáng nha!"

Nàng dùng sức lắc đầu, chính là không uống. Hân nhủ mày, phượng mâu hẹp dài liếc nàng một cái. Nhưng lần này nàng giống như ăn tim gấu mật báo, mặc kệ hân uy hiếp hoặc lợi dụ, nàng cũng không uống! Nhìn nàng vì phát sốt mà hai gò má phồng hồng, một bộ thấy chết không sờn, nghĩ hân không có cách nào với nàng sao?

"Được..... Muội không uống chứ gì?"

Nghe hân hỏi như thế, Cơ Nhạn Nhi nghĩ đến có thể tránh được một kiếp, trong mắt phát sáng. "Đúng vậy, muội không cần uống." Nàng gật đầu như bằm tỏi.

"A! Ta đây uống vậy." Ở dưới ánh mắt chờ đợi của nàng, Ủy Nguyên Khánh giữ mặt nàng, uống hết chén thuốc vừa đắng lại đen này, uống một hơi cạn sạch, sắc mặt chưa từng thay đổi.

"Huynh sao vậy..... A!" Nàng mới đặt câu hỏi, đã bị hân đưa thân đè ép lên, hàm dưới khéo léo bị hân mềm nhẹ kiểm chế, bờ môi hơi lạnh đặt trên của nàng, đem nước thuốc ở trong miệng hân chuyển cho nàng.

"Ồ..... Thật đáng!" Bị bắt nuốt xuống vị thuốc ở trong hơi thở của nàng lan tràn, trong miệng chua sót làm cho nàng nhủ mày. Phấn lưỡi nhẹ thở, tay nhỏ bé không ngừng vẫy.

"Hương vị này ta cũng phải nếm đến, như vậy thật công bằng đi? Đừng không uống thuốc nữa, cũng là muội thích ta dùng phương thức này uy muội?" Trầm thấp tiếng nói lộ ra tình dục.

"A..... Không có, mới không có đâu! Lần sau muội sẽ ngoan ngoãn uống hết nó." Nào có người uy được như vậy chứ! Trong lòng nàng vụng trộm kháng nghị.

"Ăn khóa tảo đường, áp hương vị đi!" Hân cầm lấy một viên tảo đồ mật đường uy nàng. Biết nàng sợ đắng, cho nên thời điểm hân phân phó hạ nhân chuẩn bị chén thuốc nhớ rõ cần có một đồ ăn ngọt.

Tuy rằng tảo đường ngậm ở miệng, nhưng lại ngọt ở trong lòng..... Khánh ca ca đối với nàng thật tốt! Đang suy nghĩ, có lẽ vừa mới một phen ép buộc, cũng có thể là được hiệu bắt đầu phát tác, Cơ Nhạn Nhi lập tức cảm thấy mờ mịt, mắt đều nhanh mờ không ra.

Ủy Nguyên Khánh thấy thế, giúp nàng đỡ đỡ bồng tốt, nhẹ giọng nói: "Mau nghỉ ngơi đi!"

"Huynh không vội sao?" Nhìn bộ dạng hân không phải rời khỏi, nàng nhịn không được hỏi.

"Chờ muội ngủ, ta sẽ đi." Phượng mâu tối tăm chăm chú nhìn nàng.

"Àn....." Nàng mang một chút mỉm cười thỏa mãn, nặng nề ngủ.

Nam nhân ngồi ở bên giường nhìn dung nhan yên bình ngủ của nàng, toát ra một chút thương tiếc mà không biết. Qua hồi lâu, hân mới đứng dậy, lén lút đóng môn rồi đi. Thật vất vả đợi cho chủ gia ra ngoài, bốn bề vắng lặng, Lỗ Thu Diệp vụng trộm tiến vào phòng Cơ Nhạn Nhi. Từ ngày đó bị thương, sau khi gia chủ ôm nàng trở về phòng, hân cũng không có tới xem qua nàng! Sau khi khỏi hẳn, hân lại đối với nàng lạnh như băng, ánh mắt giống như mang ngăn cách, làm cho nàng không dám tới gần.

Sau đó, chủ gia cứ nhiên mang nữ nhân này đi du lịch. Nàng nghe nói cái địa phương kia, chủ gia cách một đoạn thời gian sẽ đi chỗ đó, nàng hỏi qua hạ nhân, nhưng không có người nào biết địa phương kia ở đâu. Sau khi bọn họ trở về, nàng cảm giác được giữa bọn họ có một cổ tình cảm bất đồng so với dĩ vãng, làm cho khoảng cách của bọn họ trở nên càng gần hơn. Nàng không phải đã phá hư bọn họ sao? Vì cái gì lại như vậy?

Lỗ Thu Diệp vô thanh vô tức tới gần Cơ Nhạn Nhi, ánh mắt oán độc đưa đến trên dung nhan đang ngủ say của nàng ta, thấy nàng ta ngay cả trong lúc ngủ đều mang ý cười, khuôn mặt vụn vặt của Lỗ Thu Diệp trở nên thêm dữ tợn. Nàng vì cái gì được chủ gia sủng ái? Giống như châm chọc, Cơ Nhạn Nhi bên miệng giương lên ý cười.

"Tiện nữ nhân đáng giận!" Lỗ Thu Diệp không chút lưu tình nào đánh Cơ Nhạn Nhi một cái tát, xoa bóp khuôn mặt tươi cười làm nàng chán ghét.

"Ngô....." Cơ Nhạn Nhi cảm giác được trên mặt một trận đau rát, nhịn không được rên rỉ ra tiếng, mày nhíu lại.

Lỗ Thu Diệp nhanh thu hồi tay lại, thấy trên gương mặt Cơ Nhạn Nhi dấu tay sưng đỏ rõ ràng, âm trầm nở nụ cười. Tốt lắm..... Nàng ta uống thuốc, hân không dễ dàng tỉnh lại như thế.

"Ta..... Muốn ngươi biến mất! Như vậy hân mới có thể thấy tồn tại của ta." Lỗ Thu Diệp thì thầm tự nói, trong mắt lóe lên ánh sáng dị thường. Chỉ cần Cơ Nhạn Nhi biến mất, ý đồ trong suy nghĩ của nàng nhất định có thể thực hiện!

"Chớ có trách ta, hết thảy đều là bản thân ngươi tạo thành, hân là của ta!"

Lỗ Thu Diệp lấy ra du bình giấu ở trong lòng, đem chất lỏng trong bình đổ vào từng góc trong phòng, rồi mới đi đến trước bàn gỗ đào, cầm lấy ngọn nến. Nàng run tay, có điểm chần chờ, nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh bọn họ ân ái. Lòng nàng liền như bị kim đâm. Mặc kệ! Cho dù không chiếm được yêu của hân, làm cho nữ nhân của hân biến mất, hân sẽ không đi yêu người khác! Nàng cắn răng, buông tay ra –

Ngọn nến vừa rơi xuống tới mặt đất, liền dấy lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa hồng dọa người kia bắt đầu lan tràn cả gian phòng ở, nàng nắm chặt hai tay đầy mồ hôi, tiến lên đem cửa phòng gắt gao khóa trái, rồi cũng không quay đầu lại theo cửa sổ bên cạnh chạy thoát ra ngoài. Nóng quá. Đầu của nàng thật choáng váng, vì cái gì nóng như thế? Cơ Nhạ Nhi mở ra hai mắt vô lực, trước mắt một mảnh mờ hồ, nàng nâng tay lên xoa xoa mắt, mới nhìn rõ ràng một chút.

"Đây là việc gì vậy?" Nàng dựa ở mép giường, ngồi dậy.

Chỉ thấy mọi chỗ đều là ngọn lửa nóng rực, khói đen tràn ngập, làm cho nàng cay đỏ mắt.

"Khụ, khụ." Nàng che miệng, ý đồ xuống giường, lại bước không được, ngã xuống đất.

Quỳ rạp trên mặt đất, nàng không rõ làm sao để mở miệng, khói đặc vẫn hướng về nàng đánh úp lại, làm nàng ho khan không ngừng. Nàng sắp không được. Ai tới cứu nàng nha? Ô. Khánh ca ca. Khánh ca ca. Nàng vừa mới vừa xác định được tâm ý của hân, sẽ mất đi hết thấy sao?

Huống hồ, nàng còn không có nghe được Khánh ca ca nói yêu nàng, nàng không cần rời đi hân nha! Nàng chậm rãi nhắm lại hai mắt, một giọt nước mắt trong suốt dọc theo khuôn mặt nàng lặng yên rơi xuống. Rồi liền rơi vào một mảnh bóng tối, bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Thúy hai tay bưng khay, bên trong là canh phẩm để cho tiểu thư bỏ thân mình, đi về phía cuối hành lang gấp khúc, lại nhìn thấy một hình ảnh làm người ta nhìn thấy ghê người—Thật nhiều khói theo trong phòng bay ra. Đợi đã! Tiểu thư. Tiểu thư không phải ở bên trong sao?

Một cổ rừng mình từ trong lòng xông ra, tay không giữ vững, khay liền rơi xuống trả lời thay, Tiểu Thúy lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng hô lớn: "Cháy! Cháy!"

Tiểu thư — Trời ạ! Tiểu thư trăm ngàn không thể xảy ra việc a! Tiểu Thúy vội vàng tiến lên, không nghĩ tới cửa phòng lại khóa lại. Sao vậy chứ?

Tiểu Thúy ý đồ dùng thân thể phá cửa phòng. Nhưng khói đặc không ngừng từ cửa thoát ra, làm đỏ mắt nàng, chảy ra hai hàng nước mắt, không ngừng ho khan, "Khụ khụ."

Ai tới cứu cứu tiểu thư a!

Nghe được tiếng kêu cứu của Tiểu Thúy, nhóm nô bộc chạy tới mang theo thùng nước ý đồ dập tắt trận đại hỏa này, đám đông chạy tới trợ giúp càng ngày càng nhiều, nhưng cũng không thấy thể lửa có dấu hiệu biến nhỏ.

"Động tác mau lên! Mang càng nhiều nước đến!"

Úy Nguyên Khánh ở cửa hàng vừa nghe truyền đến tin tức cháy nhà, liền hoá tốc chạy trở về. Vì cái gì tâm hân bất an như thế?

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Vừa rồi còn êm đẹp, sao phòng Nhạ Nhi lại cháy?

Nàng ở nơi nào? Sẽ không.

"Nhạ Nhi đâu? Nàng ở nơi nào?" Úy Nguyên Khánh tùy tay bắt lấy một người, lớn tiếng chất vấn.

Tiểu Thúy vội vàng tiến đến, còn chưa kịp thở đã nói: "Chủ gia, ngài cuối cùng đã trở lại! Tiểu thư. Tiểu thư còn ở bên trong a! Ngài mau cứu tiểu thư nhà nô tỳ!"

Tiểu Thúy vốn ra về kiên cường, trong nháy mắt, nước mắt ả nhảnh không ngừng chảy xuống. "Ô. Ô."

Chết tiệt! Nhạ Nhi, muội trăm ngàn không thể có việc gì! Úy Nguyên Khánh trước mắt trống rỗng, không thể tin những điều bản thân vừa nghe. Mặt nạ bình tĩnh của hân xuất hiện vết rách, hân ý theo lòng bản chân chạy lên, trong đầu hiện lên tất cả hình ảnh cùng nàng ở một chỗ.

Lần đầu gặp mặt, nàng kết hai búi tóc, bộ dạng xấu hổ mang theo ngây ngô, muốn hân giúp nàng bắt sâu bướm ở quả trên cây xuống, bộ dáng ghen tuông. Đều thật sâu khắc vào trong tâm hân. Nguyên lai hân mới không thể không có nàng!

Úy Nguyên Khánh lấy lại tinh thần, trong ánh mắt chứa đựng kiên định, hân sẽ cứu nàng ra! Cho dù chết, hân cũng không cho phép nàng đi một mình trước!

"Tránh ra!" Hân đoạt lấy thùng nước trên tay hạ nhân, đổ ở trên người mình, trước khi mọi người còn không kịp phản ứng, liền nhanh chóng nhảy vào bên trong đoàn lửa thiêu hừng hực kia.

Lỗ Thu Diệp đứng ở chỗ tối thấy nam nhân ảu yếm tiến vào trong ngọn lửa, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Trời ạ! Không thể. Không cần!

Úy Nguyên Khánh xông vào trong phòng, dựa vào một chút ánh sáng mặt trời chiếu vào, cẩn thận tìm kiếm. Hân thi triển khinh công dễ dàng tránh đi ngọn lửa, nhưng mà lại tránh không được ngọn lửa theo xà nhà ở trong phòng rơi xuống, đem y bào màu trắng bên ngoài cháy đến, tổn thương da thịt, hân lại hồn nhiên không phát hiện.

Nhạn Nhi, muội ở nơi nào?

Phượng mâu của hắn lo âu không ngừng tìm kiếm, thật vất vả phát hiện Cơ Nhạn Nhi, lại phát hiện nàng té trên mặt đất. Hắn chạy vội qua, ôm lấy thân mình mềm mại, bàn tay to vỗ nhẹ hai má của nàng. "Nhạn Nhi, Nhạn Nhi, muội tỉnh mau tỉnh!"

Nhìn nàng tựa như một pho tượng oa nhi làm bằng gỗ, đôi mắt kêu gào một chút phản ứng cũng không có, tâm hắn hung hăng đau đớn, đau đến nỗi không thể hô hấp. Cuộc đời hắn chưa từng sợ hãi như thế, sợ nàng từ nay về sau ly khai hắn. Không! Hắn sẽ không cho phép nàng biến mất ở sinh mệnh của hắn, cho dù cần phải đuổi tới địa hạ hoàng tuyền, hắn cũng muốn cứu nàng trở về!

Úy Nguyên Khánh hít một hơi thật sâu, đặt trên cánh môi trở nên trắng của nàng, cạy mở khớp hàm đóng chặt, đem không khí mới tiến nhập trong miệng nàng. Mau tỉnh lại. Nhạn Nhi. Không cho phép rời ta đi!

Có lẽ nghe thấy nội tâm hắn kêu gào, không muốn hắn đau lòng vì nàng, Cơ Nhạn Nhi bắt đầu có động tĩnh.

"Khụ khụ." Đột nhiên một trận kịch liệt ho khan da thịt tuyết trắng bắt đầu có huyết sắc.

"Nhạn Nhi?"

"Khụ. Khánh ca ca?" Trước mắt Cơ Nhạn Nhi là một mảnh mơ hồ, nam tử chặt vật không chịu nổi này là Khánh ca ca sao? Vì cái gì ánh mắt hắn làm người ta lo lắng như thế, giống như hiện lên một chút lệ quang?

"Đừng sợ! Ta tới cứu muội." Hắn ôn nhu ở bên tai nàng nói.

Hắn không thể giả bộ trấn định nữa, hung hăng ôm chặt nàng, giống như muốn nhu tiến nàng vào trong cơ thể, làm cho nàng phát đau. Vừa nghĩ đến việc mất đi nàng, hắn cũng muốn phát cuồng.

"Đau quá." Đau đớn làm cho nàng nhớ tới chuyện vừa phát sinh.

Nàng muốn trốn. Nhưng nàng trốn không thoát. Lửa quá lớn. Vừa mới, nàng đã bị khói đặc làm hôn mê đi.

"Ồ. Muội cho là muội sẽ chết. Nghĩ đến rốt cuộc không được nhìn thấy huynh!"

"Sẽ không ta sẽ không cho phép muội rời ta đi." Úy Nguyên Khánh ôn nhu trấn an Cơ Nhạn Nhi.

Nhìn quanh bốn phía, thể lửa càng lúc càng lớn, nếu không đi ra ngoài hai người đều gặp nguy hiểm!

"Nhạn Nhi, muội ôm chặt ta, chúng ta trước đi ra ngoài rồi nói sau!"

"Không cần. Muội hiện tại muốn nói. Bằng không. Muội sợ không cơ hội."

Nàng thương hắn. Thương hắn bá đạo, thương hắn phóng đảng, tuy rằng hắn thường thường trêu đùa nàng, luôn đè nén cảm tình bản thân, không dễ dàng lộ ra, làm cho lòng nàng hoảng loạn. Bất quá, đây là hắn. Tuy rằng chưa từng có nói qua yêu nàng, bất quá thời điểm khi hắn mang nàng đi phòng nhỏ ở chân núi, nàng đã hiểu được tâm hắn. Lúc này, hắn cư nhiên không quan tâm an nguy bản thân chạy vào cứu nàng, nàng thật sự là chết cũng không tiếc!

"Khánh ca ca. Muội yêu huynh. Thật sự thật yêu huynh!" Cơ Nhạn Nhi trong mắt chứa đầy nước mắt, lớn tiếng nói ra tâm ý bản thân sau đó liền ngất đi.

Ngốc Nhạn Nhi, ta đã sớm biết muội yêu ta, bởi vì ta cũng yêu muội a! Hắn ôm chặt lấy Cơ Nhạn Nhi ngã vào trong lòng hắn, nước mắt lặng yên chảy xuống. Nàng sẽ không có việc gì, hắn dùng sinh mệnh mình cam đoan!

Gian phòng này không lâu nữa sẽ bị phá hủy, hắn gắt gao ôm thiên hạ trong lòng, phi thân nhảy –

"Cám ơn trời đất, chủ gia đi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ngoài phòng Lỗ lão mất tỉnh nhận ra đạo thân ảnh kia là chủ tử nhà mình, nó bộc cứu giúp nhện không được dừng lại động tác, lớn tiếng hoan hô.

"Nhanh đi mời đại phu!" Úy Nguyên Khánh trầm giọng hét lớn, ôm Cơ Nhạn Nhi chạy vội về chủ phòng.

Khí thế như thần kinh sợ mọi người, mọi người mới đột nhiên bình tĩnh, nhanh chóng rời đi.

"Nàng bị sao vậy? Vì cái gì còn không tỉnh lại?" Úy Nguyên Khánh lo lắng hỏi.

"Ấn....." Lão đại phu không nhanh không chậm vuốt râu dài, một tay đặt trên mạch đập của nàng.

Lang băm này bắt mạch cả buổi, lại một tiếng cũng không nói, hần nhất định phải bắt hần chém! Úy Nguyên Khánh đang muốn phát tác, lão đại phu mới chậm rãi mở miệng.

"Vị cô nương này thân thể không có trở ngại, chính là hít nhiều khói đặc, mới có thể vẫn mê man không dậy. Mặt khác..... Hỉ mạch của nàng xuất hiện, xem ra là có thai. May mà thai nhi trong bụng bình yên vô sự, tiểu cô nương chỉ cần tỉnh đường là được."

Úy Nguyên Khánh ngốc lăng đứng ở tại chỗ, cảm xúc trào dâng.

"VẬY LÃO PHU ĐI TRƯỚC."

Hắn làm nghề y nhiều năm, biết nam nhân lãnh ngạo kiêu này nghe loại sự tình này bộ đáng đều giống nhau, a!

Nhìn đại phu rời đi, tâm tình Úy Nguyên Khánh thật lâu không thể bình phục. Quay đầu nhìn con ngươi nhắm chặt của nàng, đáy mắt hắn hiện lên một tia yêu thương. Nàng có đứa nhỏ của hắn..... Tiểu nữ nhân này trong bụng, cư nhiên mang thai con nối dõi của hắn, mà vừa rồi hắn thiếu chút nữa mất đi nàng? Một cô vui sướng cùng phần nộ toát lên ở ngực hắn, vẻ mặt xẹt qua một chút phức tạp.

"Hò ly tình này thật sự là mệnh lớn..... Sao vậy chứ?" Nội tâm Lỗ Thu Diệp tràn ngập sợ hãi cùng oán hận, toàn thân không ngừng run run, đành phải dùng hai tay vây quanh bản thân, ở trong phòng không ngừng đi qua đi lại.

Chủ gia đã hạ lệnh điều tra những người khả nghi, chắc chắn sẽ tìm tới nàng. Thật đáng giận, tiện nữ nhân kia còn chưa chết! Không nghĩ tới chủ gia cư nhiên trở về. Còn không ngại chính mình nguy hiểm chạy vào cứu nàng, hắn yêu thương nàng ta như thế sao? Đáng giận! Nàng sẽ không như vậy dùng tay.....

Ghen tị làm cho nàng mờ hai mắt, rốt cuộc không thể quay đầu, nàng cầm lấy dao nhỏ trên bàn, giấu ở trong tay áo. Hiện tại trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, nơi nơi đều là thị vệ, nhưng trên đường đến phòng chủ tử cũng không gặp nửa cái thân ảnh nào, lộ ra một tia biến hoá kỳ lạ..... Lỗ Thu Diệp không có suy nghĩ nhiều, thuận lợi lên vào trong phòng, ngừng thờ lạng lẽ tới gần Cơ Nhạn Nhi đang hôn mê, xuất ra chủy thủ chuẩn bị tốt, nhắm lại hai mắt, hai tay giơ lên cao –

"Ngươi dám đâm xuống, ta sẽ cho ngươi chôn cùng!"

Úy Nguyên Khánh lạnh lùng nói, trong mắt hiện lên một đạo thị huyết tối tăm.

Nghe được thanh âm, Lỗ Thu Diệp quay đầu, thấy Úy Nguyên Khánh đứng ở phía sau mình, nàng sợ tới mức mềm chân, chủy thủ trên tay cũng rơi xuống. "Ngươi thời điểm nào....."

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội lại thương tổn Nhạn Nhi sao? Ngươi không khỏi quá xem thường ta, lần này ta sẽ không dung túng hành vi của ngươi, ngươi phải trả giá đại giới!"

Úy Nguyên Khánh xoay tay rét run của Lỗ Thu Diệp, đem nàng ném trên mặt đất.

"Không phải..... Ta chỉ là yêu ngươi a!" Lỗ Thu Diệp ngập ngừng nói, mặt đã muốn rơi đầy lệ.

"Ta cho tới bây giờ không cần yêu của ngươi." Úy Nguyên Khánh lãnh huyết nói, phá tan mộng đẹp của Lỗ Thu Diệp.

Yêu của nàng liền như thế rẻ mạt sao? Vì cái gì?

"Vì cái gì..... Ngươi chưa bao giờ nhìn ta một cái..... Vì cái gì?" Lỗ Thu Diệp vẻ mặt cuồng loạn khóc kêu, miệng thì thảo tự nói. Có lẽ ngay từ đầu nàng không nên yêu thương nam nhân lãnh tình này, là nàng sai lầm rồi sao?

"Người tới!" Úy Nguyên Khánh trầm quát một tiếng, bên ngoài hộ vệ chờ từ lâu liền nhanh chóng chạy vào trong phòng, một phen nâng lên Lỗ Thu Diệp đã hư nhược, chậm rãi đợi chủ tử xử lý.

"Đưa nàng ta đến nhà lao của quan phủ." Úy Nguyên Khánh liếc Lỗ Thu Diệp một cái, lạnh lùng mệnh lệnh nói.

"Dạ."

"Đợi đã! Xin đợi một chút a!" Lỗ lão vội vàng tới, thấy chủ tử thịnh nộ, lại nhìn nữ nhi mình một cái, bộ dạng thất thần, làm lão nhìn không được chảy xuống lệ, quỳ rạp xuống đất, "Chủ gia, đứa nhỏ này là nhất thời tẩu hỏa nhập ma, mới gây nên sai lầm lớn thế, đều bởi vì ta dạy nữ không đúng cách, mong người nhìn ở lão nô phân thượng, tha thứ nàng đi!"

Lão biết không nên thỉnh cầu như thế, nhưng hắn chỉ có một cái nữ nhi a!" Lão sẽ tìm một gia đình bình thường làm cho nàng mau mau gả đi ra ngoài!" Hắn chà xát tay đưa ra đề nghị, như vậy nữ nhi hắn cũng sẽ hết hy vọng. Ai. Đều do hắn không quan tâm đứa nhỏ này, mới có thể làm cho mọi việc như thế này. Úy Nguyên Khánh nhắm mắt trầm tư hồi lâu, không ai dám đáp lời, Lão lão trong lòng lại bất an không yên.

"Liên như thế đi!" Úy Nguyên Khánh nặng nề mở miệng, trong mắt không có một tia độ ấm.

"Đa tạ chủ gia, đa tạ chủ gia!" Lão lão nhanh chóng nâng dậy nữ nhi.

"Cha." Nhìn phụ thân mình lão lệ tung hoành, một đầu tóc trắng, nháy mắt giống như già đi rất nhiều, Lão Thu Diệp lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ bản thân phạm nhiều sai lầm nghiêm trọng, làm cho phụ thân thương tâm như thế.

Thấy hối hận trong mắt nữ nhi, Lão lão cái gì cũng chưa nói, chính là vỗ vỗ bàn tay lạnh như băng của nàng, trong giọng nói thản nhiên mang rất nhiều không đành lòng, "Nữ nhi ngoan, chúng ta đi thôi!"

Lão Thu Diệp lúc này mới rơi xuống nước mắt ầm ầm, không tiếng động khóc.

"Ngô." Cơ Nhạn Nhi giống như ngủ thật lâu, thân thể yếu đuối vô lực, mới mở ra miệng liền cảm giác đau đớn nảy lên trong lòng, nàng xảy ra chuyện gì?

Nàng nghiêng khuôn mặt, lại thấy Úy Nguyên Khánh gấu gao cầm tay nhỏ bé của nàng, khuôn mặt tuấn mỹ tiêu tụy không ít, nhìn kỹ, trên đuôi lông mày anh khí cao ngất của hắn có một vết thương đáng sợ, phá hủy ngũ cung âm nhu. Lòng nàng phấp phấp, nước mắt chậm rãi rơi xuống, nhớ lại hết thảy. Ánh mắt đau thương kia nàng vĩnh viễn cũng không quên được, nguyên lai hắn sợ hãi mất đi nàng như thế, không để ý bản thân gặp nguy hiểm, tiến đến cứu nàng. Nghe được tiếng khóc nức nở nhỏ nhỏ, Úy Nguyên Khánh nhắm mắt dường như mở ra hai mắt, liền nhìn thấy trong mắt hạnh phúc của nàng có nước mắt làm hắn đau lòng, "Nhạn Nhi, muội cuối cùng cũng tỉnh!"

Giờ phút này hắn không thể không cảm tạ ông trời, làm cho nữ nhân âu yếm trở lại bên người hắn.

"Có phải không thoải mái hay không? Ta đi mời đại phu đến đây!"

Hắn xoay người muốn đi, lại bị nàng ngăn cản.

"Ồ. Không có, không có, huynh không cần rời muội đi. Ở bên cạnh muội được không?" Cơ Nhạn Nhi giống như người sắp chết đuối nắm chặt miếng gỗ khô, nắm tay hắn không buông.

"Ngao, ta chỉ đi mời đại phu." Đều do hắn không bảo vệ nàng tốt, mới có thể làm cho nàng sợ hãi như thế.

Nguyên lai nguy cơ vẫn che giấu, mà hắn lại thiếu chút nữa đánh mất sinh mệnh của nàng. Hắn tự trách thật sâu, trong lúc nàng hôn mê, thời thời khắc khắc đều là tra tấn.

"Muội không hề không thoải mái. Muội chỉ là đau lòng." Tay Cơ Nhạn Nhi xoa đuôi lông mày Úy Nguyên Khánh, thương tiếc chạm đến vết thương kia. Đều là vì cứu nàng, hắn mới có thể bị thương.

Bàn tay to đặt trên của nàng, kéo đến trước mặt, mềm nhẹ hôn nhiều xuống, "Đó là vết thương nhỏ, đừng khóc."

Nhìn bộ dạng hắn thật cẩn thận sợ làm thương nàng, nàng biết nam nhân này trong lòng sợ hãi, cũng làm cho nàng càng thêm không đành lòng. Nàng muốn nhanh chóng khỏe lên, không thể lại làm cho hắn lo lắng. Cơ Nhạn Nhi nhanh lau đi nước mắt, lộ ra một nụ cười sáng lạn. "Như vậy cũng tốt, sẽ không còn có người cho rằng huynh so với nữ nhân còn xinh đẹp." Nàng cười khẽ nói.

Xem nàng khôi phục nguyên khí bộ dáng tăng đá lớn trong lòng hắn mới hạ xuống, "Trong nháy mắt kia, ta đã là ta sẽ mất đi muội."

Trong lòng hắn còn quanh quẩn sợ hãi chưa từng có, làm cho toàn thân hắn lạnh như băng, thế mới biết bản thân có bao nhiêu yêu nàng, không thể thừa nhận thống khổ mất đi nàng.

"Khánh ca."

"Nhạn Nhi, ta yêu muội!" Hắn ôm lấy khuôn mặt phấn nộn, bờ môi tựa vào bên tai nàng thấp giọng thổ lộ. Những lời này đại biểu hắn tâm ý cùng hứa hẹn, hắn sẽ dùng thời gian cả đời yêu nàng.

"Ta cũng yêu muội. Từ thời khắc đầu tiên bắt gặp muội, ta liền yêu muội."

Nghe được hắn chính miệng nói ra những lời này, làm cho nàng nhìn không được rơi xuống ánh sáng nước mắt, trong lòng tràn ngập cảm động.

"Đời này ta chỉ cùng muội dắt tay nhau." Trong mắt hắn chỉ có vì nàng hòa tan thâm tình, lóng lánh ở trong một đôi phượng mâu thâm thúy.

"Ta cũng vậy."

Hắn lau đi nước mắt như trên châu của nàng, vuốt ve lệ dung kia. Tay nhỏ bé mềm mại cũng xoa vuốt dung của hắn, không đành lòng hắn trong lúc vô tình lộ ra mối mệt. Giữ chặt bàn tay to của hắn, nàng nũng nịu yêu cầu: "Khánh ca ca, theo giúp muội nghỉ ngơi đi!"

Hắn cười khê còi ra áo khoác, lên giường, mềm nhẹ vây quanh nàng, đem nàng để ở trước ngực, tay kia thì đặt trên bụng bằng phẳng của nàng, qua lại vuốt ve. Thật không dám tin nơi này cứ nhiên đang mang một cái tiểu sinh mệnh, mà hắn thiếu chút nữa liền mất đi bọn họ.....

"A! Thật ngứa, thật ngứa! Không cần sờ bụng muội nữa!"

Cơ Nhạn Nhi còn không biết bản thân sắp trở thành mẹ, không ngừng vặn vẹo giấy dựa, né tránh hắn vuốt ve.

"Cẩn thận một chút....." Hắn yêu thương nói nhỏ.

"Xảy ra chuyện gì?" Về mặt hắn là lạ, cùng bình thường có điểm bất đồng. Nàng cúi đầu nhìn bụng mình, "Chẳng lẽ muội lại biến béo sao?"

Nàng thân thủ nheo nheo bụng mình, lại bị bàn tay hắn gọn gàng bắt được nhẹ nhàng vuốt ve.

"Muội thật sự là cái tiểu mơ hồ, ngay cả bản thân có thai cũng không biết." Hắn bắt đầu đi nói.

Cái gì? Nàng có nghe lầm hay không? Hắn vừa mới nói..... Nàng có có thai?!

"Cái gì..... Huynh lặp lại lần nữa?"

"Ta nói..... Muội đã hoài con nối dòng của ta, là mẫu thân đứa nhỏ của ta." Thấy bộ dạng nàng ngây ngốc, giống như tiểu oa nhi, là một người mang theo một tiểu sinh mệnh của hắn. Từ điểm, càng làm cho hắn rung động không ngừng.

Cái gì..... Nàng..... Nàng có tiểu bảo bảo?

"Muội..... Muội có thai?" Nàng sợ hãi kêu lên.

Nàng thật không dám tin tưởng, tay run run xoa bụng chưa to ra, một cổ khí tức tự nhiên vui sướng tràn ngập lòng nàng, mắt hạnh hơi ướt. Nàng đã bắt đầu chờ mong cuộc sống hạnh phúc một nhà ba người của bọn họ.....

Đội đã! Cơ Nhạn Nhi tâm tư vừa chuyển, vậy không phải muốn nàng mang thai gả cho hắn? Sao vậy có thể? Làm tân nương tử là thời khắc tuyệt đẹp nhất trong cuộc đời nữ nhân.....

"Ồ..... Muội không cần có cục cưng..... Đều là huynh làm hại!" Cái mũi nàng hồng hồng, úy khuất lên án, nâng lên phần quyền không chút nào lưu tình đánh trong ngực rộng lớn của hắn.

"Muội nói cái gì?" Hắn ngừng khí chuyển trầm, một tay kiểm chế nàng.

Vừa rồi còn nói thương hắn, hiện tại cứ nhiên dám hồ ngôn loạn ngữ, khiến hắn không hồn giận? Bị khẩu khí của hắn dọa, Cơ Nhạn Nhi nghĩ, hắn cứ nhiên còn hung nàng? Ô.....

"Đều là do huynh..... Muội không cần mang thai lập gia đình! Huynh nhất định là có ý..... Muội mới không cần gả cho huynh!" Cơ Nhạn Nhi cong miệng, tùy hứng đẩy Ủy Nguyên Khánh ra.

"Đều có hài tử của ta, còn nói không cần gả cho ta..... Vậy đứa nhỏ sinh ra muốn kêu ai là cha?" Cô gái nhỏ này cứ nhiên có loại ý niệm này trong đầu?!

"Muội..... Mặc kệ! Muội không cần làm tân nương xấu!"

Hắn đưa người lại chỗ nàng, cùng nàng dựa thật gần, bốn mắt giao nhau..... Hắn muốn làm gì? "Ngô....."

Bờ môi hắn đặt trên của nàng, có chứa ý tứ trừng phạt hôn xuống, hắn tìm kiếm đầu lưỡi cùng nàng giao triền. Tiểu nữ nhân đáng giận này! Lại còn nói không cần gả cho hắn, hắn nhất định phải hung hăng phạt nàng! Nghĩ thì nghĩ, hắn hôn vẫn thực ôn nhu, chung quy là không đành lòng..... Đã bị hắn dụ hoặc, tay nàng chậm rãi đưa lên cổ hắn, thâm tình hôn trả. Dù sao, nàng muốn dùng thời gian cả đời để bám hắn, chuyện lập gia đình..... Trước hết làm cho hắn lo lắng một chút đi! Ai bảo tâm tư hắn luôn làm cho nàng đoán không ra, làm cho nàng đợi lâu như thế. Hiện tại làm cho nàng có cơ hội, cũng không thể lại tiện nghi hắn..... Hi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lành Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Kết thúc

Ngoài cửa có một thân hình nam nhân to lớn trường đang không ngừng đi qua đi lại.

"Chết tiệt..... Sao sinh lâu như thế!"

Úy Nguyên Khánh liên tục phun ra gào kêu, hai tay để trong ngực, trên mặt tuấn mỹ tràn đầy sợ hãi thanh tì, có vẻ lúng túng không thôi.

"A..... Đau quá..... Ta không cần sinh!" Cơ Nhạn Nhi đau kêu ra tiếng, mồ hôi làm ướt áo lót, khuôn mặt nhỏ nhắn vì dùng sức mà đỏ lên.

"Dùng sức a! Cục cưng cũng sắp đi ra!" Thanh âm bà mụ vang lên, không ngừng cổ vũ giúp nàng.

Nghe được nữ nhân âu yếm thét chói tai, làm cho Úy Nguyên Khánh rốt cuộc không thể chờ đợi muốn phá cửa mà vào.

"Chủ gia..... Không thể đi vào nha!" Lỗ lão ý đồ ngăn cản Úy Nguyên Khánh điên cuồng, nhưng Úy Nguyên Khánh một câu cũng không nghe vào, thậm chí bồi ở bên người Cơ Nhạn Nhi.

Hắn một cước đá văng cửa phòng, thẳng hướng phòng ngủ.

"Chủ gia! Người sao vào được? Nam nhân không thể vào a!" Tiểu Thúy vội vàng nói.

"Tránh ra, ta muốn ở bên Nhạn Nhi." Úy Nguyên Khánh đẩy ra Tiểu Thúy che ở đằng trước, đi nhanh về phía trước.

"A....." Cơ Nhạn Nhi lên tiếng kêu to, phi thường thống khổ.

"Nhạn Nhi!" Thấy thân mình nho nhỏ của nàng lại muốn tiếp nhận nguy hiểm, tâm hắn gắt gao bị nhéo, hận không thể thay thế nàng chịu thống khổ.

"Khánh ca ca..... Huỳnh là đại phiêu tán..... A....."

Nhìn thấy người khôi xướng làm cho nàng đau lâu như thế, Cơ Nhạn Nhi nhìn không được mượn cơ kêu to để dời đi đau đớn. Úy Nguyên Khánh cầm tay nhỏ bé rết run của nàng, trong mắt chứa đầy thương tiếc, "Thực xin lỗi..... Nhạn Nhi."

Rồi mới chuyển hướng bà mụ, hung tợn nói: "Vì cái gì mà lâu như thế? Nếu nàng có chuyện gì xảy ra, người cũng đừng muốn sống!"

"Dạ, dạ!" Bà mụ vẻ mặt kinh sợ, đành phải càng thêm ra sức thực giục sản phụ mở ra bụng.

Cơ Nhạn Nhi đã đau đến mức không kêu được, chỉ có nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, đầu ngón tay hung hăng đâm sâu vào tay hắn, lưu lại một đồng dấu móng tay lộn xộn, nhưng hắn hoàn toàn không cảm giác được đau, tâm trí toàn bộ ở trên người nàng. Nhìn đến bộ dạng hắn mất hồn, nàng suy yếu mở miệng: "Muội còn tốt, huynh đừng lo lắng."

"Ta sao có thể không lo lắng? Ta hận không thể thay muội chịu đựng!" Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, nắm chặt tay nàng, muốn đem toàn bộ sức lực truyền cho nàng.

"Phu nhân, nhìn thấy đầu tiểu hài tử! Lại dùng chút lực a!"

Tiểu Thúy cùng tỷ nữ không ngừng vì Cơ Nhạn Nhi chà lau thân thể, để tránh nàng giảm nhiệt độ mà ngất.

"Tiểu thư, cố lên nha! Người chờ mong cục cưng đã thật lâu!" Tiểu Thúy có nước mắt nói.

Nhìn mọi người đều vì nàng cố vũ, Cơ Nhạn Nhi đành phải lại dùng lực, không ngừng hít sâu.

"A....." Nàng dùng hết sức toàn thân, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, rồi ngất đi.

Bà mụ cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhìn oa nhi trên tay, nghĩ đến bản thân còn có được sống nhiều ngày, so với nam nhân trước mắt còn muốn cảm động hơn.

"Oa..... Oa....." Oa nhi vừa sinh ra lên tiếng khóc lớn, tựa hồ đối với bà mụ thô lỗ cảm thấy bất mãn, hoàn toàn di truyền tính tình của Úy Nguyên Khánh.

"Là cái nam hài!" Sau khi đem oa nhi tẩy rửa sạch, bà mụ ôm lấy.

Đáng tiếc Úy Nguyên Khánh ngay cả xem cũng không xem, ai bảo tiểu tử này làm cho nữ nhân hắn âu yếm ép buộc lâu như thế, huống chi còn muốn chia xẻ tình yêu của nàng!

"Đem hắn đưa cho bà vú." Hắn lạnh giọng phân phó.

Bà mụ cùng Tiểu Thúy và mọi người thức thối lui ra, lưu lại không gian trong phòng cho hai người yêu nhau.

Cơ Nhạn Nhi chậm rãi thanh tỉnh, tầm mắt mơ hồ chậm rãi rõ ràng, "Ân....."

"Muội tỉnh!" Nghe thấy nàng rên rỉ, Úy Nguyên Khánh vui sướng kêu to.

"Cực cùng đâu?" Nàng muốn nhìn đứa nhỏ,nên muốn đứng lên.

Úy Nguyên Khánh bần tay to đè lại nàng, không cho nàng đứng lên,"Đợi một chút lại nhìn hấn, hiện tại có bà vú chiều cố."

Thấy hai gò má nàng vốn không có chút máu dần dần khôi phục hồng nhuận, hốc mắt hấn hơi hơi ướt,cảm động đến tận cùng, có vẻ có chút bản thủ bản cước.Nàng không khỏi mỉm cười cười, nắm lại tay hấn,"Muội không sao."

"Ta nghĩ muội sẽ xa ta mà đi....."

"Sẽ không." Nàng trấn an nói,trong mắt có chút mỏi mệt.

"Nhạn Nhi, gả cho ta được không?"

Lần này hấn nhất định phải làm cho nàng gật đầu! Đã qua mấy tháng này, hấn nghĩ hết biện pháp muốn nàng đáp ứng, nàng lại như quyết tâm, dám không chịu.Nhìn hấn nhần nhin đến bây giờ, nàng cũng không nghĩ lại tra tấn hấn, nhẹ nhàng vuốt cằm,"Àn!"

Có được nam nhân âu yếm cùng đứa nhỏ, nàng thật sự thực hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Tình Định Lãnh Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.